Totuşi, multă vreme, crezuse că perechea lor avea ceva excepţional, o dimensiune magică şi iraţională care o pecetluise încă din copilărie. Mallory şi el se cunoşteau de la şase ani. La început, un fel de fir invizibil se ţesuse între ei, ca şi cum destinul ar fi vrut să facă din ei nişte aliaţi fireşti în faţa dificultăţilor vieţii.

Privi tablourile de pe comodă, care mascau, într-un fel, fotografiile fostei sale soţii. Întârzie asupra celei mai recente, pe care şi-o procurase cu complicitatea lui Bonnie.

Sigur, paloarea de pe chipul lui Mallory arăta destul de bine perioada grea pe care o traversase de la despărţire, dar care nu-i alterase nici genele lungi, nici nasul fin şi nici dinţii albi. În ziua în care fusese făcută, în timpul unei plimbări de-a lungul lui Silver Strand Beach, plaja cu scoici argintii, ea îşi ridicase părul, fixându-l cu o clamă sub formă de scoică. Ochelarii fini, cu rame de oţel, o făceau să semene cu Nicole Kidman din *Eyes Wide Shut*, chiar dacă lui Mallory nu-i plăcea comparaţia. Nu-şi putu putu reţine un zâmbet. Era îmbrăcată cu unul dintre nelipsitele ei pulovere care păreau făcute din petice, pe care şi le împletea singură şi care îi dădeau un aer şic.

După ce îşi luase doctoratul în economia mediului, predase la universitate, dar de când se mutase în vechea casă a bunicii ei, aproape de San Diego, abandonase cursurile ca să se angajeze cu tot sufletul în diverse asociaţii de ajutorare a celor defavorizaţi. Se ocupa de website-ul unei organizaţii nonguvernamentale şi mai făcea acuarele şi mobile decorate cu scoici, pe care le vindea turiştilor când îşi petrecea vacanţele la Nantucket. Nici banii, nici reuşita socială nu fuseseră o motivaţie pentru Mallory. Îi plăcea să repete că o hoinăreală prin pădure sau pe plajă nu costa nici un dolar, dar Nathan nu împărtăşea pe deplin aceste păreri simpliste.

„E foarte uşor de spus când nu-ţi lipseşte nimic!"

Mallory provenea dintr-o familie înstărită şi celebră. Tatăl ei fusese asociatul principal al uneia dintre cele mai prospere firme de avocatură din Boston. Ea nu avusese nevoie de o

reuşită profesională ca să-şi câştige statutul social dobândit prin naştere.

Timp de o clipă Nathan rememoră amplasarea exactă a aluniţelor răspândite pe corpul ei. Apoi se forţă să alunge această amintire şi răsfoi unul din dosarele aduse cu el. Îşi deschise laptopul, luă câteva notiţe şi dictă câteva scrisori în atenţia lui Abby.

În fine, către şapte şi jumătate, primi telefonul pe care îl aştepta.

– Salut, papa.

– Salut, veveriţă mică.

Bonnie îi povesti în amănunt cum îşi petrecuse ziua, aşa cum avea obiceiul s-o facă în conversaţiile lor zilnice. Îi vorbi despre tigrii şi hipopotamii pe care îi văzuse la grădina zoologică de la Balboa Park. El o întrebă despre şcoală şi despre partida de *soccer,* la care participase în ajun. Paradoxal, niciodată nu discutase atât de mult cu fiica lui ca acum, când se afla la trei mii de kilometri distanţă.

Brusc, glasul ei deveni plin de îngrijorare:

– Vreau să-ţi cer ceva.

– Tot ce vrei, scumpa mea.

– Ştii... mi-e frică să merg singură cu avionul. Sâmbătă aş vrea să vii cu mine.

– E caraghios, Bonnie, de-acum eşti fetiţă mare.

Avea o întâlnire importantă în sâmbăta aceea: ultimele reglementări ale fuziunii dintre două firme, la care lucrase câteva luni. Chiar el insistase pentru acea dată.

– Te rog, tăticule, vino cu mine!

La capătul firului, bănuia lacrimile care umpleau ochii fetiţei. Bonnie nu era o fetiţă capricioasă. Refuzul ei de a zbura singură cu avionul exprima o teamă nedisimulată. Şi pentru nimic în lume n-ar fi dorit să-i creeze vreo neplăcere. Mai ales acum.

– OK, nici o problemă, scumpo. Am să fiu acolo. Promit.

Ea îşi regăsi calmul şi mai discutară câteva momente. Pentru a o linişti şi pentru a o face să râdă, îi povesti o istorioară

şi îl imită de mai multe ori foarte bine pe ursul Winnie, cerând o oală de miere.

„Te iubesc, copila mea dragă".

După ce a închis telefonul, a reflectat câteva minute asupra consecinţelor amânării conferinţei de sâmbătă. Bineînţeles, ar fi putut să plătească pe cineva să se ducă să-i aducă fiica din California. Dar abandonă imediat ideea aceasta stupidă, pe care Mallory nu i-ar fi iertat-o niciodată. Şi apoi, îi promisese lui Bonnie că va fi acolo. Nici vorbă s-o decepţioneze. Mai mult ca sigur, va găsi el o soluţie.

Mai dictă câteva note la magnetofon, apoi sfârşi prin a adormi pe canapea, fără să-şi fi scos pantofii şi fără a stinge luminile.

Fu trezit brusc de soneria interfonului.

Era Peter, portarul, care suna de la postul său.

– Vă caută cineva, domnule: doctorul Garrett Goodrich.

Îşi privi ceasul: la naiba, era ora nouă. N-avea de gând să se lase hărţuit de tipul acesta.

– Nu-l lăsa să intre, Peter, nu-l cunosc pe acel domn.

– Nu fă pe şmecherul, strigă Goodrich care luase receptorul din mâna portarului. Este important!

„Bună treabă! Oare cu ce i-am greşit lui Dumnezeu ca să merit una ca asta!?"

Făcu o pauză şi-şi frecă pleoapele. La urma urmei, ştia că nu-şi va regăsi liniştea decât după ce va fi sfârşit cu Goodrich. Ceea ce presupunea să înţeleagă ce dorea cu adevărat acest om.

– Bine, cedă el, lasă-l să urce, Peter.

Îşi încheie cămaşa, deschise uşa apartamentului şi ieşi pe culoar pentru a-l lua tare de la început pe medic, căruia nu-i fu greu să ajungă la etajul 23.

– Ce te-a apucat, Garrett? Nu ştii ce oră este?

– Frumos apartament, făcu celălalt, aruncând o privire în interior.

– Te-am întrebat ce naiba cauţi aici.

– Cred că ar trebui să vii cu mine, Del Amico.

– Lasă-mă-n pace! Nu sunt la ordinele tale.

Garrett încercă să-l potolească.

– Şi dacă mi-ai acorda încredere?!

– Ce-mi poate dovedi că nu eşti periculos?

– Absolut nimic, admise Goodrich ridicând din umeri. Orice om este, potenţial, periculos, sunt de acord cu tine.

Cu mâinile în buzunare şi înfăşurat în palton, Goodrich cobora liniştit bulevardul, alături de Nathan, pe care îl întrecea cu un cap şi care gesticula alături de el.

– E un frig cumplit!

– Întotdeauna te plângi aşa? întrebă Garrett. Vara, oraşul ăsta e sufocant. Numai iarna New York-ul îşi arată adevărata lui faţă.

– Aiureli!

– De altfel, frigul conservă şi omoară microbii şi apoi...

Nathan nu-i dădu răgaz să vorbească mai departe.

– Să luăm măcar un taxi.

Se apropie de carosabil şi ridică un braţ pentru a opri o maşină.

– Hei! Hei!

– Nu mai striga! Eşti ridicol.

– Doar n-o să stau să-mi îngheţe ouăle de dragul tău!

Două taxiuri trecură fără să oprească. Un *yellow cab* opri, în fine, în dreptul lui Century Appartements. Cei doi se urcară în grabă şi Goodrich îi spuse şoferului adresa: intersecţia dintre 5th Avenue şi 34th Street.

Nathan îşi frecă mâinile. Maşina era bine încălzită. Un cântec vechi al lui Sinatra se auzea la radio. Broadway-ul era înţesat de lume. Pentru sărbătorile de sfârşit de an, multe magazine rămâneau deschise toată noaptea.

– Am fi putut ajunge mai repede pe jos, nu putu să se abţină Goodrich să comenteze, cu o plăcere evidentă, când vehiculul rămăsese blocat în trafic.

Nathan îi aruncă o privire tăioasă.

După câteva minute, taxiul reuşi să se angajeze pe 7th Avenue, unde circulaţia era mai fluentă. Vehiculul coborî spre 34th Street, coti la stânga, apoi rulă cam o sută de metri înainte de a se opri.

Goodrich plăti cursa şi cei doi bărbaţi coborâră din maşină.

Se aflau la intrarea uneia dintre clădirile cele mai celebre din Manhattan: Empire State Building.

4

Îngerul cu spadă de foc,
În picioare îndărătul tău,
te împunge cu sabia în spate
și te împinge în abisuri!
Victor Hugo

Nathan ridică ochii spre cer. De la distrugerea Turnurilor Gemene, vechiul Empire State Building redevenise cel mai înalt zgârie-nori din Manhattan. Solid proptită pe soclul ei masiv, clădirea domina Midtown cu un amestec de eleganță și putere. Ultimele treizeci de etaje erau împodobite cu lumini roșii și verzi, după cum era obiceiul în perioada Crăciunului.

– Chiar ții să urci până sus? întrebă avocatul, arătând spre săgeata luminoasă ce părea că sparge vălul nopții.

– Am deja biletele, răspunse Goodrich, scoțând din buzunar dreptunghiurile mici de carton. De altfel, îmi datorezi șase dolari...

Nathan scutură din cap în semn de plictiseală și apoi, resemnat, îl urmă pe medic.

Pătrunseră în holul de intrare stil *Art deco*. În spatele ghișeului de primire, o pendulă arăta zece și jumătate, în timp ce o pancartă aviza vizitatorii că se mai vând bilete încă o oră, clădirea putând fi vizitată numai până la miezul nopții. Alături, o reproducere uriașă a imobilului strălucea ca un

soare de aramă. Crăciunul era o perioadă foarte apreciată de turişti şi, cu toate că ora era târzie, o mulţime de oameni se îngrămădeau la casele de bilete decorate cu fotografiile celebrităţilor care vizitaseră în decursul timpului faimosul zgârie-nori.

Biletele cumpărate de Goodrich le permiteau să evite coada. Se lăsară conduşi până la etajul al doilea, de unde plecau ascensoarele către observator. Chiar dacă nu ningea, panoul indicator anunţa o vizibilitate redusă din pricina norilor care pluteau deasupra oraşului.

În mai puţin de un minut, un ascensor ultrarapid îi conduse până la etajul 80. De acolo, luară un altul pentru Belvedere, de la etajul 86, situat la trei sute douăzeci de metri înălţime, unde pătrunseră într-un observator acoperit, protejat de vitralii.

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să rămân în sala asta, care e mai bine încălzită, spuse Nathan strângându-şi cordonul paltonului.

– Ba te-aş sfătui să mă urmezi, răspunse Goodrich, cu un ton care nu admitea nici o împotrivire.

Ieşiră pe terasa acoperită a observatorului. Un vânt rece, polar, care sufla dinspre East River, îl făcu pe avocat să regrete că nu-şi luase un fular şi ceva pe cap.

– Bunica îmi spunea întotdeauna: „Nu cunoşti New-York-ul dacă n-ai pus piciorul pe vârful Empire State Building" strigă Goodrich, încercând să acopere zgomotul vântului.

Într-adevăr, locul era magic. Aproape de ascensor, fantoma lui Cary Grant o aştepta pe Debora Kerr, care n-avea să mai vină niciodată. Mai încolo, sprijinit de balustradă, un cuplu de japonezi se amuza să-i imite pe Tom Hanks şi pe Meg Ryan în ultima scenă din *Nopţile albe la Seattle*.

Nathan se apropie cu paşi mărunţi de marginea terasei şi se aplecă înainte.

Noaptea, frigul şi norii îi dădeau oraşului un aer misterios şi nu-i trebui prea multă vreme să se minuneze de spectacolul care i se deschidea în faţă. Mulţumită poziţiei centrale, clădirea oferea, fără îndoială, una dintre panoramele cele mai impresionante ale Manhattan-ului.

De aici, se putea vedeau foarte bine săgeata lui Chrysler Building şi Times Square pe care le bănuia pline de agitaţie.

– N-am mai fost aici din copilărie, mărturisi avocatul, punând o monedă în fanta unui ochean.

Din acel loc, maşinile care se grăbeau, cu optzeci şi şase de etaje mai jos, păreau minuscule, iar fluxul circulaţiei părea foarte îndepărtat, aparţinând parcă unei alte planete. Invers, podul de pe 59th Street părea surprinzător de aproape şi îşi reflecta arhitectura strălucitoare în apele negre ale lui East River.

O vreme, Nathan şi Garrett nu schimbară nici un cuvânt, mulţumindu-se să admire luminile oraşului. Vântul îngheţat continua să bată, iar frigul le muşca feţele. Micul grup, aflat la mai bine de trei sute de metri deasupra solului, era cuprins de bună dispoziţie. Doi tineri îndrăgostiţi se sărutau cu ardoare, extrem de uimiţi că buzele lor vibrau de electricitate statică. Un grup de turişti francezi făceau comparaţie cu Turnul Eiffel, în timp ce un cuplu din Wyoming povestea, cui voia să asculte, amănunte ale primei lor întâlniri de acum douăzeci şi cinci de ani, chiar din acel loc. Cât despre copii, pe jumătate sufocaţi în gecile lor groase, se jucau de-a v-aţi ascunselea printre picioarele adulţilor.

Deasupra capetelor lor, vântul gonea norii cu o viteză de necrezut, descoperind, ici şi colo, câte un petic de cer, pe care strălucea câte o stea solitară. Era cu adevărat o noapte frumoasă.

Goodrich rupse tăcerea:

– Băiatul cu hanorac portocaliu, îi şopti el la ureche lui Nathan.

– Poftim?

– Priveşte la băiatul cu hanorac portocaliu.

Nathan miji ochii şi observă cu atenţie individul pe care i-l arătase Goodrich: un tânăr cam de douăzeci de ani, care pătrunsese pe platformă. O barbă fină şi blondă îi acoperea partea de jos a feţei, în timp ce pletele bogate şi neîngrijite îi cădeau pe umeri. Făcu de două ori turul terasei, trecând foarte aproape de avocat, care îi remarcase privirea fierbinte şi plină de îngrijorare. Era în mod evident răvăşit, iar figura lui, marcată de suferinţă, contrasta cu râsetele şi voia bună a celorlalţi vizitatori.

Nathan se gândi că era probabil sub influenţa vreunui drog.

– Numele lui este Kevin Williamson, îi preciză Goodrich.

– Îl cunoşti?

– Personal nu, dar îi cunosc povestea. Tatăl lui s-a aruncat de la înălţimea acestei platforme, pe când nu existau încă grilaje împotriva sinucigaşilor. De o săptămână vine regulat aici.

– Dar de unde ştii toate astea?

– Să spunem că... m-am interesat.

Avocatul lăsă să treacă un timp, apoi întrebă:

– Şi ce mă priveşte povestea asta?

– Tot ce atinge existenţa semenilor noştri ne priveşte, răspunse medicul, ca şi cum era vorba despre o evidenţă.

În acel moment, o pală de vânt se abătu asupra terasei. Nathan se apropie mai mult de Goodrich.

– La naiba, de ce ar trebui să-l privesc eu pe tânărul acela?

– Pentru că va muri! răspunse grav Goodrich.

– Eşti... într-o ureche, bătrâne, exclamă avocatul. Dar, rostind aceste cuvinte, nu-şi putea desprinde privirea de pe silueta lui Kevin, în timp ce simţea că-l cuprinde o neliniştе surdă.

„Nu cred ca se va întâmpla nimic. Aşa ceva nu se poate întâmpla..."

Dar nu se scurse mai mult de un minut între predicţia neaşteptată a lui Goodrich şi momentul în care tânărul scoase un revolver din buzunarul hanoracului. Timp de câteva secunde privi cu spaimă arma care îi tremura în mână.

La început, nimeni nu păru să remarce comportamentul lui ciudat, dar, pe neaşteptate, o femeie începu să ţipe:

– Omul acela... este înarmat!

Cuprins de panică, Kevin întoarse revolverul spre sine. Buzele îi tremurau de groază, lacrimi de furie îi curgeau pe faţă, urmate de un strigăt de suferinţă care se pierdu în tenebrele nopţii.

– Nu face asta! strigă un tată de familie. În acelaşi timp, se stârni o busculadă, iar lumea începu să se îndrepte agitată spre sala acoperită.

Nathan rămase imobil în faţa tânărului. Pe cât de fascinat, pe atât de îngrozit de ceea ce se petrecea sub ochii lui, nu îndrăznea să schiţeze nici cea mai mică mişcare, de teamă să nu precipite ireparabilul. Uitase de frig, simţindu-se învăluit de o descărcare fierbinte, care i se răspândise dintr-odată în tot corpul.

„Numai să nu tragă...

Nu trage. Nu trage, copile..."

Dar Kevin îşi ridică ochii, privi pentru ultima oară cerul fără stele şi apăsă pe trăgaci. Detunătura despică noaptea newyorkeză. Se prăbuşi brusc, cu picioarele frânte sub greutatea corpului.

Vreme de o secundă, timpul părea că se oprise.

Urmară strigăte de panică şi o mare agitaţie cuprinse platforma. Mulţimea se grăbea spre ascensoare. Înnebuniţi, oamenii se înghesuiau sau fugeau în toate părţile. Unii deschiseseră telefoanele mobile... *repede... preveniţi familiile... anunţaţi apropiaţii*. Din acea faimoasă dimineaţă de 11 septembrie, cea mai mare parte a newyorkezilor erau dominaţi de un sentiment aproape palpabil de vulnerabilitate. Toată lumea de aici fusese traumatizată într-o măsură oarecare şi turiştii ştiau bine că, vizitând Manhattan-ul, se putea întâmpla orice.

Alături de ceilalţi, Nathan rămase pe terasă. Se formase un cerc în jurul corpului lui Kevin. Cei doi îndrăgostiţi, stropiţi de sânge, plângeau în tăcere.

– Depărtaţi-vă! Lăsaţi-l să respire! striga un paznic, aplecat peste cadavru.

Ceru ajutor prin walkie-talkie.

– Chemaţi pompierii şi o ambulanţă. Avem un rănit de glonţ la etajul 86.

Apoi se plecă din nou asupra lui Kevin... ca să constate că ajutoarele erau, din nefericire, inutile, şi că nu mai rămânea altceva de făcut decât să fie transportat la morgă.

La cel puţin un metru de victimă, Nathan nu putea face altceva decât să privească la cadavrul lui Kevin. Faţa, marcată de durere, încremenise pentru vecie într-o expresie de groază. Ochii sticloşi, ieşiţi din orbite, nu mai purtau în ei decât vidul. În spatele urechii, se vedea o gaură urâtă, arsă şi stacojie. O parte din craniu fusese transformată într-un terci, iar ce mai rămăsese băltea într-un amestec de sânge şi creier. Imediat, avocatul deveni conştient că nu se va putea desprinde niciodată de imaginea aceea, că ea va veni întotdeauna să-l chinuiască, mereu şi mereu, în cursul nopţilor şi în momentele sale de extremă singurătate.

Curioşii începuseră, încetul cu încetul, să-şi revină. Un băieţel îşi pierduse părinţii şi rămăsese acolo, încremenit, la trei metri de cadavru, cu privirea hipnotizată de balta de sânge.

Nathan îl luă în braţe, pentru a-l desprinde de acel spectacol morbid.

– Vino cu mine. Nu te speria, hai să mergem.

Ridicându-se, îl zări pe Goodrich care încerca să se piardă în mulţime. Porni după el.

– Garrett, opreşte-te, pentru Dumnezeu.

Cu copilul de gât, Nathan îşi făcu loc cu coatele prin mijlocul mulţimii, ca să ajungă la până la medic.

– Cum de-ai ştiut, cum ai putut să ştii? strigă el, scuturându-l de umăr.

Privind în gol, Goodrich ignoră întrebarea.

Nathan încercă să-l reţină dar fu asaltat de părinţii copilului, uşuraţi că-şi găsiseră odrasla.

– O, James, dragule, ne-ai tras o spaimă...

Avocatul se desprinse cu greutate de toate aceste efuziuni. Îl ajunse pe medic tocmai când acesta intenţiona să dispară în primul ascensor disponibil.

– De ce n-ai făcut nimic, Garrett?

Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se încrucişară, dar abia când uşile culisante se închideau, Nathan reformulă, întrebarea strigând:

– De ce n-ai făcut nimic, pentru că *ştiai* că avea să moară?

5

Când trebuie să credem,
suntem zăbavnici,
ceea ce dăunează credinţei.
Ovidiu

În noaptea aceea, Nathan dormise puţin.

A doua zi, se trezi scăldat în sudoare şi, din prima clipă, simţi durerea din piept, care nu-i dispăruse. Îşi masă coastele de pe partea dreaptă, dar parcă durerea devenise şi mai intensă.

Şi, pentru ca nimic să nu fie în ordine, avu din nou coşmarul acela în care se îneca, pentru el, un semn de mare anxietate. Fără îndoială că asta i se trăgea de la lebăda despre care-i amintise Goodrich.

Se ridică din pat nesigur pe picioare. Avea febră, aşa că-şi puse un termometru sub braţ.

„37,8. Nimic alarmant."

Totuşi, ţinând con de faptul că nu era în formă şi de ora înaintată, renunţă la alergat. Va fi, deci, o zi proastă.

Luă din dulăpiorul cu medicamente o tabletă de prozac şi o înghiţi cu o gură de apă. De când nu se mai simţea în armonie cu nimic, apela regulat la acesta.

Adună dosarele care zăceau pe canapea. Ieri nu făcuse cine ştie ce, deşi ar fi fost important să le studieze. Cu atât mai mult cu cât era pe punctul de a ajunge la un acord în afacerea Rightby's. Celebra casă de licitaţie pe care o apăra era acuzată

de către principala sa concurentă că a violat legea antitrust în domeniul fixării comisionului asupra vânzării operelor de artă. Era un dosar delicat, orele muncite nu se facturau de la sine, dar, dacă reuşea un acord, reputaţia lui ar fi avut de câştigat.

Cu toată întârzierea, rămase mult sub duş, amintindu-şi de sinuciderea lui Kevin Williamson. Îşi aduse aminte şi de unele cuvinte ale lui Goodrich: „Cred că eu ţi-aş putea fi folositor, Nathan. Unele dovezi pot fi compromiţătoare, ai să vezi". În plus, mai evocase şi „necesitatea de a se pregăti".

Dar, pentru Dumnezeu, ce voia tipul ăsta? Totul începea să devină îngrijorător. N-ar fi trebuit oare să prevină pe careva? Poliţia? La urma urmei, în seara trecută murise un om şi asta nu însemna chiar nimic.

Da, dar era vorba de o sinucidere. Zeci de persoane puteau fi martore. Totuşi, Goodrich avea, prin forţa împrejurărilor, o parte din responsabilitate în această afacere sau, în orice caz, deţinea informaţii pe care n-ar fi trebuit să le păstreze doar pentru el.

Ieşi de sub duş şi se frecă energic cu prosopul.

Cel mai bine era să nu se mai gândească la toate astea. Nu trebuia să accepte pentru nimic în lume să se mai întâlnească cu Goodrich. Niciodată...

Astfel, totul va reintra în normal.

Înainte de a ieşi, înghiţi două aspirine şi o tabletă de vitamina C. Ştia că trebuia să renunţe la aceste medicamente, dar nu astăzi. Nu era încă pregătit.

Ar fi fost bine să prindă un taxi. Maşina ocoli Columbus Circle şi depăşi Grand Army Plaza.

„Nu, trebuie să ajung mai devreme," se gândi, în timp ce schimba câteva vorbe cu şoferul pakistanez. Ca un făcut, un camion de marfă eşuase în faţa lui GM Building, blocând circulaţia pe Madison. Abandonă taxiul şi o luă la picior prin defileul de metal şi sticlă pe care îl formau zgârie-norii de pe Park Avenue. Acolo, întreaga agitaţie a oraşului îi explodă în faţă, începând cu agresivitatea glasurilor oamenilor-sandvici până la stridenţa claxonului unei limuzine cu geamuri fumurii, gata să dea peste el. Se simţi brusc copleşit, strivit de spaţiul acela ostil, aşa încât se simţi uşurat când ajunse la intrarea

impunătoare a sediului firmei March & Marble, dominat de o boltă cu un mozaic de inspirație bizantină. Se opri mai întâi la etajul 30, unde asociații dispuneau de o sală mare de odihnă și de o cafenea. Uneori, i se întâmpla să rămână peste noapte aici, când volumul de lucru era prea mare. Recuperă câteva documente din mapă și urcă la etajul 31, unde era biroul lui.

Cum era nefiresc de târziu, putu să descifreze un semn de întrebare în privirea secretarei.

– Abby, te rog să-mi aduci corespondența și o cafea triplă.

Ea se răsuci cu scaunul ei pivotant și îi adresă o privire plină de reproș:

– Corespondența te așteaptă de o oră pe birou. Cât despre cafeaua triplă... ești sigur că...

– O vreau foarte tare și fără lapte, mulțumesc.

Intră în birou, consacră douăzeci de minute corespondenței și, în timp ce-și termina ultima ceașcă de cafea, își consultă mesageria electronică. Primise un mail de la un colaborator care îi solicita părerea asupra unui aspect de jurisprudență cu privire la dosarul Rightby's. Se pregătea să-i răspundă când...

Nu, era imposibil să se concentreze. Nu putea să acționeze ca și cum nimic din toate cele petrecute în ziua precedentă nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să lămurească afacerea asta.

În mai puțin de două secunde își închise calculatorul, își luă haina și părăsi biroul.

– Abby, roagă-l pe portar să-mi cheme un taxi și anulează-mi toate întâlnirile de dimineață.

– Trebuia să-l vezi pe Jordan la amiază...

– Încearcă să amâni întâlnirea pe seară, te rog, cred că are timp atunci.

– Nu știu dacă o să-i placă.

– Asta e problema *mea*.

Îl ajunse pe culoar ca să-i strige:

– Nathan, cred că ai nevoie de odihnă! Și nu este pentru prima oară când ți-o spun!

– South Ferry Terminal, ordonă șoferului, închizând portiera taxiului.

Graţie celor douăzeci de dolari promişi taximetristului, reuşi să se strecoare printre ultimii pasageri al feribotului de ora zece pentru Staten Island. În mai puţin de douăzeci şi cinci de minute, vaporul îl conduse în acest cartier al New-York-ului aflat în plină expansiune. Traversarea era spectaculoasă, dar nici vederea lui Lower Manhattan, nici a Statuii Libertăţii nu-i făcu plăcere, atât de grăbit era să ajungă.

Abia sosit, chemă un nou taxi care îl duse rapid la Staten Island Public Hospital.

Centrul de asistenţă se întindea pe o suprafaţă vastă, aproape de St. George, capitala districtului, situată la capătul de nord-est al insulei.

Taxiul opri în faţa Surgery Center. Nu mai ninsese din ajun şi cerul cenuşiu era acoperit de nori.

Nathan pătrunse în clădire în grabă. O funcţionară de la recepţie îi domoli impetuozitatea.

– Domnule, vizitele nu încep decât la...

– Aş dori să-l văd pe doctorul Goodrich, o întrerupse el.

Se simţea ca o potaie. Prozacul avea uneori un efect ciudat asupra lui.

Fata de la ghişeu făcu câteva manevre pe ecranul monitorului ca să cerceteze lista operaţiilor.

– Profesorul abia a terminat o biopsie şi trebuie să continue cu o exereză şi o evidare ganglionară. Nu-l puteţi vedea acum.

– Cu toate acestea, anunţaţi-l, ceru Nathan. Spuneţi-i că domnul Del Amico este aici. Este o urgenţă.

Recepţionera promise că va încerca şi-l invită într-o sală de aşteptare.

Goodrich apăru după un sfert de oră. Purta o bluză medicală albastră şi o bonetă pe cap.

Nathan se repezi la el.

– Doamne, Garrett, nu vrei să-mi explici ce...

– Într-o clipă. Pentru moment nu sunt liber.

– N-am să te las! Tu năvăleşti în biroul meu şi, pe urmă, acasă la mine, apoi mă faci să asist la o sinucidere cumplită, fără să-mi spui nimic altceva decât că trebuie „să meditez asupra scurtimii vieţii". Asta poate pune pe oricine la încercare.

– O să vorbim mai târziu. Există la etaj o sală de operaţie unde un bărbat aşteaptă să-i scot o tumoare.

Nathan făcu un mare efort să se calmeze. Se simţea capabil de violenţe şi mai mari faţă de doctor.

– ... dar poţi veni cu mine, dacă te ţin curelele, propuse Goodrich întorcându-se.

– Cum?

– Vino să asişti la operaţie, este foarte instructiv.

Nathan insipiră adânc. Ştia bine că Garrett era pe punctul de a câştiga un ascendent asupra lui, dar nu putea să nu-l urmeze. Oricum, unde ajunsese acum....

Respectă protocolul sterilizării. Se săpuni şi îşi frecă mâinile şi antebraţele cu o perie antibacteriană mai înainte de a-şi fi pus o mască pe gură şi pe nas.

– Ce ai în program? întrebă el, străduindu-se să pară detaşat.

– O esofagectomie prin laparotomie şi toracotomie, răspunse Goodrich, împingând uşa batantă.

Nathan nu făcu nici măcar efortul de a găsi o replică spirituală şi-l însoţi în sala de operaţie, unde aşteptau un chirurg asistent şi o infirmieră.

De îndată ce s-a văzut în sala fără ferestre, dar intens luminată, înţelese că ceea ce urma să vadă nu avea să-i facă plăcere.

Ce oroare! Ca majoritatea oamenilor, şi el detesta mirosurile specifice sălilor de operaţie, care îi stârneau amintiri neplăcute.

Se retrăsese într-un colţ şi nu îndrăznea să deschidă gura.

– Este un cancer avansat, îi explică Goodrich colegului. Un om de cincizeci de ani, fumător inveterat, diagnosticat prea târziu. Mucoasa este invadată. Are şi câteva metastaze în ficat.

I se prezentă o tavă pe care se aflau tot felul de instrumente chirurgicale. Luă un bisturiu şi dădu startul.

– Foarte bine, să începem.

Nathan urmări toate etapele operaţiei pe un mic monitor fixat pe verticala capului pacientului.

– *Secţiunea ligamentului triunghiular... eliberarea hiatusului esofagian...*

După câteva manevre, nu mai văzu pe ecran decât o masă de organe de culoarea sângelui. Cum de le reperau chirurgii? Nu fusese niciodată ipohondru, dar chiar în acel moment se

gândi la durerea care îi străbătea pieptul. Privea cu îngrijorare cum se ambala Goodrich, complet absorbit de treburile lui.

„Nu, nu este nebun. E un medic competent. Un om care se trezeşte în fiecare dimineaţă, ca să salveze vieţi. Atunci, ce vrea de la mine?"

La un moment dat, medicul care îl asista pe Goodrich, încercase să aducă vorba despre Baseball League, dar Garrett îl ţintui cu privirea, încât omul nu mai scoase un cuvânt.

Apoi, din nou, Nathan îşi luă ochii de pe ecran, în timp ce operaţia îşi urma cursul.

– *Tubulizare gastrică... drenaj toracic şi abdominal...*

Se simţea umilit. În momentul acela, toate dosarele, reuniunile de lucru şi chiar milionul de dolari din contul lui deveniseră insignifiante.

În timp ce operaţia se apropia de sfârşit, ritmul cardiac al bolnavului se acceleră brusc.

– Drace, strigă asistentul, a făcut o tahicardie foarte mare.

– Se întâmplă, spuse calm Goodrich, nu suportă deplasarea inimii.

În timp ce Garrett cerea să i se administreze un medicament bolnavului, Nathan simţi cum un fir de bilă i se urcă pe gât. Ieşi în grabă din sală, ca să vomite copios în chiuveta de la toaletă.

Îşi aminti că nu mâncase nimic de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

Goodrich îl întâlni după zece minute.

– Va trăi? întrebă Nathan cu spaimă, ştergându-şi fruntea.

– Mai mult decât dacă n-am fi încercat nimic. Va putea totuşi să se alimenteze şi să digere normal. Cel puţin o bucată de vreme.

– Operaţia s-a desfăşurat bine, îi explică Goodrich soţiei pacientului. Bineînţeles, unele complicaţii postoperatorii sunt oricând posibile, dar... sunt optimist.

– Mulţumesc, doctore, spuse femeia cu recunoştinţă, l-aţi salvat.

– Am făcut ce trebuia.

– Vă mulţumesc şi dumneavoastră, spuse ea, strângându-i mâna lui Nathan.

Îl confunda cu medicul asistent. Avocatul lăsa impresia că participase la operaţie, aşa că nu spuse nimic.

Cafeneaua spitalului era situată la primul etaj şi domina parcarea. Goodrich şi Nathan comandaseră cafea. Un coşuleţ cu produse de patiserie se afla pe masă.

– Vrei un pateu? Sunt cam grase, dar...

Nathan refuză din cap.

– Dacă vrei să ştii, am încă un gust amar în fundul gurii.

Un surâs imperceptibil traversă faţa doctorului.

– Foarte bine. Te ascult.

– Nu! Nu, fără de-astea, Garrett, eu sunt cel care te ascultă: de ce ai venit să mă întâlneşti şi cum de ai ştiut că Kevin avea intenţia să-şi tragă un glonţ în cap?

Goodrich îşi turnă o ceaşcă de cafea şi adăugă mult lapte şi zahăr. Se încruntă:

– Nathan, nu ştiu dacă eşti chiar pregătit.

– Pregătit pentru ce?

– Să auzi ce vreau să-ţi spun.

– O, mă aştept la orice, numai că... te-aş ruga să te grăbeşti...

Goodrich părea să nu-l asculte.

– Vrei să-mi faci o plăcere? Nu te mai uita la ceas din două în două minute.

Nathan scoase un suspin.

– OK, să revenim, spuse el, desfăcându-şi nodul de la cravată şi scoţându-şi vesta.

Garrett înghiţi un dumicat de pateu şi o gură de cafea.

– Probabil că mă iei drept un nebun, nu-i aşa?

– Mărturisesc că-mi pun o asemenea întrebare, răspunse avocatul, fără să surâdă.

– Cred că ai auzit vorbindu-se de unităţile de îngrijiri paliative.

– Am citit că eşti şeful unităţii din acest spital.

– Exact. Ei, după cum ştii, e vorba de servicii destinate bolnavilor condamnaţi de medicină.

– Şi voi le oferiţi un suport psihologic...

– Da. Nu mai au decât câteva săptămâni de trăit şi sunt conştienţi de lucrul acesta. Este o situaţie greu de acceptat.

Era deja două după-amiază. Marea sală a cafenelei era ocupată doar pe jumătate. Nathan scoase o ţigară, dar n-o aprinse.

– Misiunea noastră este să-i însoţim spre moarte, continuă Goodrich. Să facem în aşa fel încât să folosească puţinul timp care le mai rămâne pentru a încerca să plece în pace.

Lăsă să treacă câteva secunde şi preciză:

– În pace cu ei înşişi şi cu alţii.

– Foarte bine, dar în ce mă priveşte...

Goodrich explodă:

– În ce te priveşte? Mereu aceeaşi şi aceeaşi întrebare apropo de micul tău ego! În ce măsură Nathan Del Amico, marele avocat care facturează patru sute de dolari pe oră, este interesat de toate mizeriile de pe lume? Nu poţi uita nici măcar pentru o clipă de neînsemnata ta persoană?

De data asta era prea de tot. Avocatul lovi cu pumnul în masă.

– Ascultă-mă bine, găozarule! Din şcoala primară nu mi s-a mai adresat cineva pe tonul ăsta. Şi n-am de gând ca situaţia să se schimbe!

Se ridică brusc de la masă şi, ca să se calmeze, se duse să comande o sticlă de Evian de la bufet.

„Stăpâneşte-te. Eşti, totuşi, într-un spital!"

Deschise sticla şi o bău pe jumătate. Se scursese un minut înainte de a reveni la masa lor.

Îşi fixă privirea într-a lui Goodrich, sperând ca acesta să priceapă că nu-l impresiona cu nimic.

– Continuă, îi ceru el cu pe ton mai calm, care trăda o ostilitate latentă.

Tensiunea dintre cei doi bărbaţi era evidentă. Cu toate acestea, medicul reluă discuţia de unde o abandonase.

– Unităţile de îngrijiri paliative sunt destinate oamenilor cărora medicina le-a prevăzut deja moartea. Dar există şi o serie de decese imprevizibile.

– Precum accidentele?

– Da, accidentele, morţile violente, bolile pe care medicina nu le poate descoperi sau le descoperă prea târziu şi altele.

Nathan înţelese că ajunseseră într-un punct important al explicaţiei. Resimţea mereu durerea aceea care îi strivea pieptul ca o menghină.

– După cum am încercat să te fac să înţelegi, reluă Goodrich, este mai uşor să abordezi moartea după ce ţi-ai realizat aspiraţiile.

– Dar lucrul ăsta nu e posibil în cazul morţilor imprevizibile!

– Într-adevăr, este una din misiunile Mesagerilor.

– Mesageri?

– Da, Nathan, există oameni care îi pregătesc pe cei care urmează să moară să facă marele salt în lumea cealaltă.

Avocatul clătină din cap.

„Lumea cealaltă! Înotăm în plin delir".

– Vrei să spui că sunt unii care ştiu *dinainte* cine va muri?

– Cam aşa ceva, confirmă grav Garrett. Rolul Mesagerilor este să faciliteze despărţirea liniştită a celor vii de cei morţi, să le permită celor care urmează să moară să-şi facă ordine în viaţă înainte de a dispărea.

Nathan suspină.

– Cred că n-ai nimerit-o cu mine. Eu sunt un cartezian şi viaţa mea spirituală este la fel de dezvoltată ca aceea a unei râme.

– Sunt conştient că e foarte greu de crezut.

Nathan ridică din umeri şi îşi întoarse capul în direcţia ferestrei.

„De fapt, ce fac eu aici?"

Norii, asemănători unor fulgi de bumbac traversau din nou cenuşiul cerului ca să învăluie geamurile care dădeau spre parcare.

– Şi, dacă înţeleg eu bine, dumneata eşti unul din aceşti...

– ...dintre aceşti Mesageri, da.

– Din cauza asta îl ştiai pe Kevin?

– Vezi bine.

Nu trebuia să intre în acest joc. N-avea nimic de câştigat ascultându-l pe acest aiurit cum delirează şi totuşi, nu se putu abţine să nu-l întrebe:

– Dar ce-ai făcut pentru el?

– Ce vrei să spui?

– Cu ce l-ai ajutat să facă marele salt? Prin ce ai facilitat „separarea paşnică de cei vii"? Kevin nu părea prea senin în momentul plecării...

– Nu putem acţiona de fiecare dată, recunoscu Goodrich. Puştiul era prea tulburat pentru a putea lucra cu el. Din fericire, lucrurile nu se petrec întotdeauna astfel.

Dar chiar acceptând această ipoteză, ceva îl deranja pe Nathan.

– Ai fi putut să-l împiedici să moară. Ai fi putut să-l înştiinţezi pe unul dintre oamenii de pază sau să anunţi poliţia...

Garrett îl opri brusc:

– N-ar fi schimbat mare lucru. Nimeni n-a ştiut ora morţii. Şi hotărârea finală nu poate fi pusă în discuţie.

„Hotărârea finală... Mesagerii... lumea cealaltă... De ce nu purgatoriul şi infernul, câtă vreme mai există?"

Lui Nathan îi trebuiră câteva secunde ca să cântărească aceste informaţii şi spuse cu un surâs crispat:

– Chiar îţi închipui că te cred?

– Lucrurile astea n-aşteaptă ca tu să crezi în ele ca să existe.

– Încă o dată, îţi pierzi timpul, nu sunt un tip religios.

– N-are nici o legătură cu religia.

– Mă gândesc foarte serios că ţi-ai pierdut minţile şi că ar fi de datoria mea să-i aduc la cunoştinţă această situaţie directorului spitalului.

– În cazul acesta, înseamnă că sunt nebun de mai bine de douăzeci de ani.

Tonul lui Garrett deveni mai convingător:

– Nu te-am informat în legătură cu Kevin?

– Asta nu e o dovadă. Există numeroase explicaţii pentru faptul că ai ştiut de sinuciderea lui.

– Nu prea văd care...

– O îndoctrinare, puterea unei secte, drogurile...

– Crede-mă, nu vreau să te atrag pe acest teren, Nathan. Îţi spun cât se poate de simplu că am capacitatea de a anticipa moartea unor persoane. Ştiu că ele vor muri înainte ca semnele premergătoare să apară şi mă străduiesc să le pregătesc pentru ceea ce le aşteaptă.

– Şi de unde îţi vine puterea asta?

– E complicat, Nathan.

Avocatul se ridică, îşi puse vestonul şi paltonul.

– Am auzit destul pentru astăzi.

– Şi eu cred la fel, aprobă Garrett înţelegător.

Porni spre ieşire, dar, în momentul în care se pregătea să treacă de uşile automate, se întoarse brusc şi reveni la Goodrich fixându-l cu vârful arătătorului:

– Scuză-mă că revin la neînsemnata mea persoană, doctore, dar nu cumva ai încercat să mă faci să înţeleg că te afli aici... *pentru mine!*

– ...

– Eşti aici pentru mine, Goodrich, nu-i aşa? Asta e ce ar trebui să înţeleg? A sosit şi ceasul meu? Este deja „sfârşitul afacerii"?

Goodrich părea încurcat. Lăsa impresia că ar fi preferat să treacă peste această discuţie, dar că ştia de asemenea că ea constituie o etapă necesară.

– Nu e adevărat ce am spus.

Dar Nathan nu ţinu cont de remarca asta. Se enervase şi vorbea repede şi tare.

– Deci aşa procedezi, Garrett? Odată ce ai „anticipat", dai buzna peste oameni pentru a le spune: „Atenţie, există unele priorităţi, nu mai aveţi decât o săptămână de trăit, deci grăbiţi-vă să faceţi ultimele retuşuri?"

Garrett încercă să-l calmeze.

– N-am spus niciodată şi nimic celor care urmează să moară. Eu doar ştiu despre asta.

– Ei bine, du-te să te arăţi, Mesagerule!

De data asta, Nathan părăsi încăperea.

Rămas singur la masă, Goodrich îşi termină cafeaua şi îşi frecă pleoapele în tăcere.

Prin geam, zări silueta lui Del Amico depărtându-se prin zăpadă şi frig. Fulgi îngheţaţi i se prindeau de păr şi de faţă, dar el părea să-i ignore.

În încăpere, lângă tejghea, un radio difuza acordurile de jazz ale pianului lui Bill Evans.

Era o atmosferă tristă.

6

Nu se face oare din ce în ce mai frig?
Nopţile nu sunt oare
din ce în ce mai întunecate?
N-ar trebui să aprindem
lămpile de dimineaţă?
Nietzsche

– Câte zile de concediu am luat în ultimii trei ani?

Era ora şase seara. În biroul lui Ashley Jordan, Nathan încerca să-l convingă pe asociatul principal să-i acorde două săptămâni de concediu. Amândoi aveau relaţii complexe. La început, Nathan fusese protejatul lui Jordan în cadrul cabinetului, dar, pe măsura derulării afacerilor, acesta din urmă se simţise agasat de ambiţia tânărului lui confrate, căruia îi reproşa că trage prea des spuza pe turta lui. În ceea ce-l privea, Nathan îşi dăduse repede seama că Jordan nu era genul de om care să amestece afacerile cu prietenia. Ştia foarte bine că dacă într-o zi ar avea o problemă serioasă, nu la uşa lui ar trebui să bată.

Nathan oftă. Era inutil să se ascundă: schimbul de idei cu Garrett şi sinuciderea lui Kevin îl zdruncinaseră. Fără să mai vorbim de durerea aceea care-i strivea pieptul.

La drept vorbind, nu prea ştia ce să gândească despre delirurile lui Goodrich pe tema Mesagerilor. Dar un lucru era cert: avea nevoie de o pauză, de puţin timp, să profite de vacanţa viitoare, pentru a se ocupa mai mult de fetiţa lui.

Reformulă întrebarea:

– Câte zile de concediu am luat în ultimii trei ani?

– Practic, nici una, recunoscu Jordan.

– Ştii că nu ajungem prea des până la tribunal, dar atunci când am ajuns acolo, câte procese am pierdut?

Jordan respiră şi nu-şi putu reţine un surâs uşor. Cunoştea pe dinafară refrenul. Nathan era un avocat talentat, dar nu şi modest.

– N-ai pierdut nici un proces în ultimii ani.

– N-am pierdut nici unul în *toată* cariera mea, îl corectă Nathan.

Jordan aprobă şi apoi întrebă:

– Din cauza lui Mallory? De asta?

Nathan nu răspunse direct:

– Ascultă, am să iau cu mine laptopul şi pagerul, ca să pot fi contactat oricând, dacă există vreo problemă.

– OK, ia-ţi zilele de concediu dacă asta este ceea ce-ţi doreşti. Nu ai nevoie de permisiunea mea pentru asta. Am să supervizez eu însumi dosarul Rightby's.

Considerând că discuţia era încheiată, se adânci în cifrele care defilau pe ecranul monitorului său.

Dar Nathan nu voia să încheie aşa. Ridică uşor tonul, ca să afirme apăsat:

– Cer şi eu puţin timp ca să-l dedic fiicei mele, nu cred că aşa ceva poate crea probleme.

– Sigur că nu, spuse Jordan ridicând ochii. Singurul necaz este că nu era *prevăzut* şi ştii foarte bine că, în meseria noastră, *totul* trebuie să fie prevăzut.

11 decembrie

Ceasul deşteptător sună la ora cinci şi jumătate.

Cu toate că dormise câteva ore, durerea nu-i dispăruse. Dimpotrivă, îi strivea pieptul, ca un foc care mocnea în spatele sternului. Avea impresia că acum iradia în umărul stâng şi începuse să coboare de-a lungul braţului.

Nu avu curajul să se ridice imediat. Rămase culcat şi respiră adânc, încercând să se calmeze. După câteva clipe, durerea păru să se risipească, dar mai rămase lungit câteva minute, întrebându-se ce urma să facă în timpul zilei. În fine se hotărî.

„La naiba! N-am să las ca evenimentele să treacă peste mine fără să fac nimic. Trebuie să ştiu!"

Sări din pat şi trecu repede sub duş. Îi era poftă de o cafea, dar ştiu să reziste tentaţiei: ca să i se recolteze probe pentru analize, trebuia să nu se atingă de nimic.

Se îmbrăcă gros, coborî cu ascensorul şi apoi trecu grăbit pe lângă motivele *Art deco* care decorau holul şi intrarea în imobil. Se opri pentru puţin timp să-l salute pe portar, pe care îl aprecia pentru politeţea lui.

– Bună ziua, domnule.

– Bună ziua, Peter, ce-au făcut Knicks aseară?

– Au câştigat cu douăzeci de puncte la Seattle. Ward a înscris nişte coşuri frumoase...

– Foarte bine, sper că vor face la fel şi cu Miami.

– Fără jogging în dimineaţa asta?

– Nu, deocamdată maşina e puţin cam ruginită.

– Atunci, însănătoşiţi-vă cât mai repede...

– Mulţumesc, Peter, o zi bună.

Afară era încă întuneric, iar dimineaţa se anunţa geroasă. Traversă strada, apoi îşi ridică ochii spre cele două turnuri de la San Remo. Reperă fereastra apartamentului său, la etajul 23 din turnul de nord. Ca de fiecare dată, avu aceeaşi reflecţie: „Nu-i chiar rău."

Pentru un puşti crescut într-un cartier murdar din sudul Queens-ului, nu era rău că a ajuns acolo.

Avusese o copilărie dificilă. O copilărie marcată de sărăcie şi de economii. O viaţă săracă, dar nu mizerabilă, chiar dacă mâncaseră uneori, el şi mama sa, doar datorită acelor *food stamps*, tichetele de alimente distribuite celor mai nevoiaşi.

„Da, nu e chiar rău".

Pentru că Central Park West 145 era, fără îndoială, una dintre adresele cele mai prestigioase din Village. Chiar în faţa parcului şi la două blocuri de metroul cu care oamenii de aici nu aveau de ce să circule. În cele o sută treizeci şi şase de

apartamente, cât număra imobilul, locuiau oameni de afaceri, aşi ai finanţelor, vechi familii newyorkeze şi vedete de cinema sau muzicieni celebri. Rita Hayworth trăise aici până la moarte. Se spunea că Dustin Hoffmann şi Paul Simon aveau şi ei acolo câte un apartament.

Privea către vârful clădirii împărţit în două turnuri gemene surmontate fiecare de câte un mic templu roman, care îi confereau imobilului aparenţa unei catedrale medievale.

„Nu era chiar rău".

Trebuia să recunoască totuşi că, oricât de mare avocat ar fi fost, n-ar fi putut niciodată să plătească apartamentul acela, dacă n-ar fi existat povestea cu socrul său. În fine, cu fostul său socru, Jeffrey Wexler.

Multă vreme, acest apartament din San Remo fusese reşedinţa lui Wexler când venea la New York pentru treburile lui. Era un bărbat riguros şi intransigent, un produs pur al elitei bostoniene. Locuinţa aparţinuse familiei Wexler dintotdeauna. Adică de la criza economică din 1930, când imobilul fusese construit de către Emery Roth, arhitectul-minune care avea deja la activ multe alte imobile prestigioase, situate în jurul lui Central Park.

Pentru întreţinerea apartamentului, Wexler apelase la o femeie de origine italiană: se numea Eleanor Del Amico şi trăia în Queens cu fiul ei. La început, Wexler o angajase fără să ţină seama de sfatul soţiei sale, care găsea nepotrivit să folosească serviciile unei mame celibatare. Dar cum Eleanor le satisfăcuse exigenţele, îi ceruseră să se ocupe şi de casa lor de vacanţă din Nantucket.

Astfel că, mai multe veri la rând, Nathan îşi însoţise mama pe insulă. Atunci s-a produs evenimentul care i-a schimbat viaţa: întâlnirea cu Mallory.

Slujba mamei îi oferise un loc într-o lojă de prim rang pentru a contempla cu invidie această Americă WASP[1], pe care timpul părea să n-o ia în seamă. Şi el şi-ar fi dorit o copilărie cu lecţii de pian, cu plimbări cu bărcile cu pânze în portul

1 Aici în sensul de „America vechilor tradiţii"

Boston şi cu portiere de Mercedes care se închid cu clicul cunoscut. Bineînţeles că nu avusese nimic din toate astea: nu avea tată, fraţi şi nici bani. Nu purta cusut la reverul uniformei ecusonul unei şcoli private şi nici pulovere de marcă tricotate de mână.

Dar mulţumită lui Mallory, a putut să guste cu lăcomie câteva firimituri din această artă de a trăi atemporal. Era uneori invitat la picnicuri somptuoase şi complicate, în colţurile umbroase din Nantucket. De mai multe ori, îl însoţise pe Wexler la partidele lui de pescuit, care se terminau, fără excepţie, cu degustarea unui *café glacé* şi a unui *brownie* proaspăt. Şi chiar foarte distinsa Elisabeth Wexler îl lăsa uneori să împrumute cărţi din biblioteca acelei case mari, unde totul era neted, curat şi senin.

Totuşi, cu toată aparenta bunăvoinţă, Wexlerii fuseseră întotdeauna jenaţi de faptul că fiica le fusese salvată de la înec de fiul menajerei lor, într-o zi de septembrie 1972. Jenă care nu s-a atenuat, ba, dimpotrivă, n-a făcut decât să sporească în decursul timpului, pentru a se transforma într-o adevărată ostilitate, din momentul în care el şi Mallory le-au împărtăşit intenţia lor de a se căsători.

Atunci, Wexlerii se folosiseră de toate mijloacele pentru a o îndepărta pe fiica lor de cel pe care spunea că-l iubeşte. Dar nimic n-a folosit: Mallory a ţinut-o pe-a ei. A ştiut să reziste la pretinsele apeluri la raţiune şi la ameninţări, ori în prânzurile de familie unde tăcerile erau mult mai numeroase decât conversaţiile.

Împotrivirea părinţilor durase până la acel faimos Crăciun din 1986, când, în marea casă a familiei, în care se aduna o parte din elita aristocraţiei bostoniene, Mallory coborâse la braţul lui Nathan şi-l prezentase tuturor ca pe „viitorul ei soţ". Jeffrey şi Lisa Wexler au înţeles atunci că nu puteau să se opună la nesfârşit deciziei fiicei lor. Că va fi aşa cum a hotărât ea şi nu altfel, şi că, într-un fel sau altul, vor trebui să-l accepte pe Del Amico dacă ţineau s-o păstreze pe Mallory.

Nathan fusese sincer încântat de insistenţa soţiei sale de a-şi impune alegerea şi, pentru asta, o iubea şi mai mult. Şi acum, când se gândea la seara aceea memorabilă, nu-şi putea

stăpâni emoţiile. Pentru el, seara aceea avea să rămână pentru totdeauna seara în care Mallory spusese „Da". Da, în faţa celorlalţi. Da, în faţa lumii întregi.

Dar chiar dacă unirea lor a fost consfinţită, Wexlerii nu l-au recunoscut cu adevărat ca pe unul de-al lor. Nici după ce şi-a luat diploma la Columbia şi nici după ce fusese angajat de un prestigios cabinet de avocatură. Nu era o problemă de bani, ci de origine socială. Ca şi cum, în acest mediu, naşterea ţi-ar conferi de la bun început o anumită poziţie la care nu poţi renunţa, orice ai face, indiferent care ar fi conduita sau averea ta.

Pentru ei, el avea să rămână pentru totdeauna fiul menajerei lor, un oarecare, pe care trebuiau să-l accepte pentru a nu se depărta de fiica lor, dar care nu aparţinea adevăratului cerc al familiei. Şi nu va aparţine niciodată.

Apoi avu loc acel proces. În 1995.

La drept vorbind, afacerea aceea nu intra în sfera lui de activitate. Dar când a aflat că de dosarul respectiv se ocupă Marble & March, Nathan a insistat ca acest caz să i se încredinţeze lui.

Afacerea nu era chiar greu de înţeles: după răscumpărarea întreprinderii sale de către o mare societate de informatică, unul din membrii fondatori ai firmei SoftOnline considera că ar fi fost îndepărtat în mod abuziv de către noii acţionari şi reclama o despăgubire de douăzeci de milioane de dolari. Refuzul companiei de a plăti această sumă a dus la proces şi, în acest stadiu, clientul a apelat la Marble & March.

În acelaşi timp, acţionarii – a căror firmă se găsea la Boston – contactaseră, la rândul lor, biroul de avocatură Branagh & Mitchell, în care unul dintre asociaţii principali era... Jeffrey Wexler.

Mallory aproape că-şi implorase bărbatul să renunţe la caz. Nu le-ar fi adus nimic bun. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile, cu atât mai mult cu cât Wexler însuşi superviza această afacere pentru cabinetul său.

Dar Nathan n-o ascultase. Voia să le arate de ce era capabil golanul de pe stradă. Îl contactase pe Jeffrey ca să-l prevină: nu numai că va păstra afacerea, dar avea şi intenţia de a o câştiga.

Wexler l-a trimis să se plimbe.

În acest gen de afaceri, nu se ajunge mai niciodată la proces. În general, totul se rezolvă printr-o înţelegere între cele două părţi şi sarcina avocaţilor se rezumă la a încerca să obţină aranjamentul cel mai favorabil.

La sfaturile lui Wexler, firma i-a făcut reclamantului o ofertă de şase milioane şi jumătate – propunere onorabilă. Cea mai mare parte din avocaţi ar fi acceptat acest acord. Totuşi, împotriva oricăror reguli de prudenţă, Nathan şi-a convins clientul să nu cedeze.

Cu câteva zile înainte de proces, Branagach & Mitchell făcuse o ultimă ofertă: opt milioane de dolari. De această dată, Nathan se gândise să accepte, dar Wexler pronunţase nişte cuvinte pe care nu avea să le uite niciodată:

– Ai avut-o deja pe fiica mea, Del Amico. Nu-ţi ajunge acest trofeu?

– Nu am „avut-o" pe fiica dumneavoastră, precum spuneţi. Am iubit-o întotdeauna pe Mallory, dar aţi refuzat întotdeauna să înţelegeţi asta.

– Am să te strivesc ca pe un gândac de bucătărie!

– Acelaşi dispreţ dintotdeauna. Dar, în această afacere, nu vă va servi la nimic.

– Gândeşte-te de două ori la asta. Dacă-l vei face pe tip să piardă opt milioane, imaginea ta va încasa o lovitură zdravănă. Şi ştii foarte bine cât de fragilă este reputaţia unui avocat.

– Preocupaţi-vă de reputaţia *dumneavoastră*.

– N-ai nici măcar o şansă din zece să câştigi. Şi o ştii bine.

– Până unde sunteţi pregătit să pariaţi?

– Aş vrea să fiu spânzurat dacă mă înşel.

– Nu vă cer chiar atât de mult.

– Atunci ce?

Nathan reflectă o clipă.

– Apartamentul din San Remo.

– Eşti nebun!

– Credeam că sunteţi jucător, Jeffrey.

– Oricum, n-ai nici o şansă...

– Adineauri spuneaţi că una din zece...

Wexler era atât de sigur pe el, încât se lăsă prins în joc:

– Ei bine, fie. Dacă ai să câştigi, îţi las apartamentul. Vom face să se creadă că e un cadou pentru naşterea lui Bonnie. Notează doar că, în cazul în care pierzi, eu n-am să-ţi cer nimic: ai să ai destule să-ţi reproşezi şi nu vreau ca soţul fiicei mele să sfârşească dormind pe paie.

Prin urmare, lupta dintre cei doi a continuat. Un asemenea pariu nu era prea profesional. Nathan avea conştiinţa că pentru a regla o problemă personală nu trebuia să se servească de soarta unui client. Dar ocazia era prea frumoasă ca să n-o folosească.

Era o afacere relativ simplă, dar din capul locului nedecisă, supusă sensibilităţii şi aprecierii judecătorului. Refuzând aranjamentul propus de Wexler, clientul lui Nathan risca să piardă totul.

Jeffrey era un avocat experimentat şi riguros. De fapt, el nu greşea atunci când aprecia că şansele de victorie ale adversarului său erau minime. Dar Nathan sfârşise prin a câştiga.

Pentru că aşa hotărâse judecătorul Frederick J. Livingston din New-York, dând câştig de cauză fostului angajat al firmei, căruia SoftOnline a trebuit să-i verse cele douăzeci de milioane de dolari.

Trebuia să recunoască: Wexler acceptase decizia fără să crâcnească şi, o lună mai târziu, apartamentul din San Remo fusese golit de toate lucrurile lui.

Mallory nu se înşelase: procesul nu rezolvase în nici un fel raporturile lui Nathan cu socrii săi. Între Jeffrey şi el ruptura se produsese şi nu-şi mai vorbiră timp de şapte ani. Nathan bănuia chiar că Wexlerii se bucurau în secret de divorţul fiicei lor. Nu se putea altfel.

Îşi plecă fruntea şi se gândi la mama sa. Nu venise niciodată să-l viziteze în acest apartament. Murise de cancer hepatic, cu trei ani înaintea faimosului proces. Fiul ei locuia la

etajul 23 al imobilului din 145, Central Park West. Acolo unde ea făcuse menajul casei timp de aproape zece ani.

Viaţa nu fusese niciodată uşoară pentru Eleanor.

Părinţii ei, originari din Gaeta, un port de pescari de la nord de Napoli, emigraseră în Statele Unite când ea avea nouă ani. Această dezrădăcinare perturbase serios şcolarizarea ei, căci ea şi nu reuşise niciodată să vorbească bine englezeşte astfel încât foarte curând trebuise să abandoneze şcoala.

La douăzeci de ani, îl întâlnise pe Vittorio Del Amico, un muncitor care lucra pe şantierele din Lincoln Center. Era bun de gură şi avea un surâs seducător. După câteva luni, era însărcinată şi hotărâseră să se căsătorească. Dar, cu timpul, Vittorio se dovedise violent, infidel şi prea puţin responsabil, şi sfârşise prin a-şi părăsi familia, fără a lăsa vreo adresă.

După plecarea soţului ei, Eleanor se descurcase singură cu creşterea copilului, luându-şi uneori câte două sau trei slujbe ca să-şi rezolve nevoile. Femeie de serviciu, menajeră, recepţioneră în hoteluri mizerabile; nu era pretenţioasă şi îndura umilinţele legate de aceste servicii mărunte. Fără prieteni adevăraţi, fără rude apropiate, nu avea pe nimeni la care să găsească un sprijin.

La ei, nu exista nici maşină de spălat, nici magnetofon, dar, cel puţin, mâncaseră întotdeauna pe săturate. Trăiau modest, dar demn. Nathan avea haine curate şi tot ce-i era necesar ca să reuşească la şcoală. Cu toată oboseala pe care mama lui o acumula, n-o văzuse niciodată petrecându-şi vremea ca să se ocupe de ea sau ca să-şi acorde câteva mici plăceri. Nu se ducea în vacanţe, nu deschidea niciodată o carte şi nu mergea la cinema sau la restaurant.

Căci singura preocupare a lui Eleanor Del Amico era să-şi crească feciorul aşa cum se cuvenea. În ciuda lipsei de educaţie şi de cultură, făcuse tot ce stătea în puterile ei pentru ca el să meargă la şcoală şi să-l ajute cât mai mult. Nu avea diplome, dar avea dragoste, o iubire necondiţionată şi indestructibilă. Îi repeta adesea fiului ei că se simţea mai liniştită pentru că avea un băiat şi nu o fată: „Ai să te descurci mai uşor în această lume dominată încă de bărbaţi!“

În timpul primilor zece ani de viaţă, mama lui fusese soarele care îi lumina zilele, magiciana care îi ştergea fruntea cu o batistă fină, ca să-i alunge coşmarurile, cea care, înainte de a pleca la lucru, îi lăsa scrise vorbe frumoase şi, uneori, şi câteva monede, pe care le găsea când se trezea, lângă ceaşca de cacao.

Da, mama fusese idolul său, înainte ca un fel de distanţă socială să înceapă să-i separe, pe nesimţite.

Mai întâi, descoperise universul atât de fascinant al Wexlerilor, apoi, la doisprezece ani, avusese şansa să fie admis la Wallace School, o şcoală privată din Manhattan, care recruta, în fiecare an, o duzină de elevi bursieri, dintre cele mai bune elemente ale şcolilor din cartierele umile. De mai multe ori, fusese invitat de colegii lui care locuiau în imobilele elegante din East Side sau din Gramercy Park. Atunci începuse să-i fie, cumva, ruşine de mama sa. Ruşine, pentru că în limbajul şi manierele ei, statutul social devenea destul de vizibil. Pentru prima oară, dragostea pe care ea i-o purta i se păruse prea acaparatoare şi se eliberase de ea puţin câte puţin.

În timpul studenţiei, legăturile lor se răciseră şi mai mult, iar căsătoria nu reparase nimic. Dar nu din cauza lui Mallory, care insistase întotdeauna să se ocupe mai mult de mama lui. Nu, greşeala nu era decât a lui. Fusese prea ocupat ca să urce treptele succesului, pentru a-şi da seama că mama lui avea mai multă nevoie de dragostea decât de banii lui. Şi apoi, sosise acea dimineaţă sumbră de noiembrie 1991, când spitalul îl chemase ca să-i anunţe moartea ei. Atunci dragostea mamei îl izbise în plină figură. Ca mulţi alţi fii înaintea lui, era acum ros de remuşcări, chinuit de toate momentele în care fusese ingrat şi indiferent.

De atunci, nu trecuse nici o singură zi fără să se gândească la ea. De fiecare dată când vedea pe stradă o femeie îmbrăcată simplu, obosită de muncă înainte de a fi început ziua de lucru, îşi revedea mama şi regreta că ea n-avusese un fiu mai bun. Dar... prea târziu. Reproşurile pe care şi le făcea azi nu mai serveau la nimic. Tot ce făcea pentru a fi iertat, ca, de pildă, să presare flori pe mormântul ei în fiecare săptămână, nu avea să înlocuiască niciodată timpul pe care nu-l petrecuse cu ea când se mai afla în viaţă.

În sertarul noptierei de lângă patul ei de spital, găsise două fotografii.

Prima data din 1967. Fusese făcută într-o duminică după-amiază, aproape de mare, în parcul de distracţii din Coney Island. Nathan are trei ani. În mâinile lui micuţe ţine o îngheţată italiană şi priveşte fermecat la *montagnes russes*. Mama îl poartă mândră în braţe. E una din rarele ei fotografii în care zâmbeşte.

Cealaltă îi este mai familiară pentru că e vorba de diploma de drept de la universitatea din Columbia. Cu toga şi costumul lui frumos, pare să se măsoare cu întreaga lume. Este sigur, viitorul îi aparţine.

Înainte de a fi spitalizată, mama lui scosese această fotografie din rama aurită care trona în salonul ei. În momentul morţii, ţinuse să aibă cu ea simbolul reuşitei fiului ei care era, în aceeaşi vreme, şi semnul îndepărtării de ea.

Nathan încercă să alunge din minte aceste gânduri care îl făceau prea vulnerabil.

Trecuse puţin de ora şase.

Pătrunse în parcarea subterană a unui imobil vecin, în care închiriase două locuri. Pe unul din ele era parcat un Jaguar coupé, iar pe celălalt un jeep luxos, de un albastru-închis.

Le cumpărase când hotărâseră să aibă un al doilea copil. Era alegerea lui Mallory. Ei îi plăcea impresia de siguranţă şi de înălţime care se degaja din acest gen de maşini. Dorea ca familia ei să fie protejată întotdeauna. Era prioritatea ei în toate deciziile pe care le lua.

„Ce nevoie mai avea cum de două maşini?“ se întrebă Nathan, deschizând portiera Jaguar-ului. Trecuse mai mult de un an de când se gândise să vândă jeepul, dar nu avusese timp. Tocmai voia să demareze, când îşi spuse că era, poate, de preferat să ia *tout-terrain*-ul, pentru că drumurile riscau să fie alunecoase.

Parfumul lui Mallory plutea încă în interiorul maşinii. Pornind, hotărî că va vinde maşina sport şi va păstra jeepul.

Urcă cele două etaje ale parcării, introduse cartela magnetică pentru a deschide bariera şi ieşi în oraşul încă întunecat.

Nu mai ningea. Cu siguranţă, chiar şi vremea era ciudată, oscilând între frig şi moină.

Răscoli în cutia de mănuşi, găsi un vechi CD al lui Leonard Cohen, una din preferinţele fostei sale soţii, şi puse discul în aparat. Mallory iubea cântăreţii folk în particular şi pe contestatari în general. Acum nu ştiu câţi ani, plecase în Europa, la Geneva, pentru a manifesta împotriva mondializării şi omnipotenţei companiilor multinaţionale. La ultimile alegeri prezidenţiale, participase activ la campania lui Ralph Nader şi, cât timp trăise pe Coasta de Est, nu ratase nici o manifestaţie de la Washington împotriva FMI şi a Băncii Mondiale. Mallory era împotriva a orice: contra datoriilor şi mizeriei ţărilor sărace, contra degradării mediului, contra folosirii copiilor la muncă... În aceşti ultimi ani, se alăturase în forţă combaterii pericolului alimentelor modificate genetic. Îşi consacrase timpul unei asociaţii care milita pentru o agricultură fără îngrăşăminte şi pesticide. Cu doi ani înainte de despărţirea lor, o însoţise câteva zile în India, unde asociaţia ei iniţiase un program ambiţios de distribuţie a unor seminţe sănătoase pentru ţărani, în scopul încurajării agriculturii tradiţionale.

Nathan fusese foarte critic la adresa generozităţii celor bogaţi, dar, cu timpul, sfârşise prin a recunoaşte că, în raport cu el, care nu făcea nimic, alţii erau mult mai implicaţi.

În acelaşi timp, chiar dacă îşi bătea joc uneori de militantismul soţiei lui, în secret o admira, pentru că ştia bine că dacă lumea ar fi contat numai pe tipi ca el pentru a merge mai bine, n-ar mai fi avut nimic de aşteptat.

La acea oră, circulaţia era încă lejeră. Peste jumătate de oră nu va mai fi aşa. Porni în direcţia Lower Manhattan şi nu se mai gândi la nimic, lăsându-se legănat de vocea bolovănoasă a lui Cohen.

Puţin înainte de Foley Square, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Una din banchetele din spate era acoperită cu un pled cu un motiv al lui Norman Rockwell, pe care îl cumpăraseră de la Bloomingdale la începutul căsătoriei lor şi în care îi plăcea lui Bonnie să se cuibărească, atunci când călătoreau toţi trei.

Nu, nu mai visa: maşina era încă impregnată de parfumul lui Mallory. Un miros de vanilie şi de flori. În acele momente, ea îi lipsea foarte mult. O simţea prezentă atât de mult în spiritul lui, încât avu de mai multe ori impresia că umbra ei se afla lângă el. Pe scaunul de alături, ca o închipuire.

Atât de diferite ar fi putut să fie lucrurile dacă n-ar fi existat toate astea: banii, diferenţele de mediu social, nevoia de a se autodepăşi ca să arate că o merita şi aşa mai departe. Foarte devreme trebuise să-şi croiască o personalitate bazată pe cinism şi individualism şi să ascundă ce era mai fragil în el. Ca să fie unul dintre cei mai buni, să nu fie nevoie să se scuze din pricina slăbiciunilor lui.

Rememorând toate astea, fu cuprins de teama că n-o va mai vedea niciodată pe Mallory. În afară de fiica lui, nu mai avea o familie apropiată, nici prieteni adevăraţi. Dacă avea să moară, cui i-ar fi păsat? Lui Jordan? Lui Abby?

Ajunse în capătul lui Lafayette Street şi se simţi cuprins de un val de tristeţe.

Când se angajă pe pasarela Brooklyn Bridge, avu impresia că e legănat de cablurile de oţel care suspendau podul. Cele două arcuri îl făceau să se gândească la intrarea misterioasă a unei clădiri gotice, care contrasta cu formele moderne ale liniilor zgârie-norilor, pentru totdeauna desfigurate de dispariţia Turnurilor Gemene. Era stupid, dar de fiecare dată când trecea pe aici, în zilele ceţoase, se aştepta parcă să le vadă cum reapar după o cotitură, cu faţadele lor strălucitoare şi cu ultimele etaje care păreau să atingă cerul.

Brusc, fu depăşit de un cortegiu de ambulanţe care, cu girofarurile aprinse şi cu sirenele vuind, se îndreptau spre Brooklyn. Probabil că se produsese un grav accident de circulaţie, undeva în noaptea îngheţată. Dumnezeule bun, acesta era New York-ul! Iubea şi, în acelaşi timp, dispreţuia oraşul ăsta. Era greu de explicat pentru ce.

Distrat, pierdu din vedere ramificaţia drumului la ieşirea de pe pod şi se găsi în străduţele înguste din Brooklyn Heights. Rătăci câteva minute prin acest cartier liniştit, înainte de a găsi o trecere spre Fulton Street. Acolo, îşi scoase tele-

fonul mobil din buzunar şi formă un număr pe care îl introdusese în memoria aparatului de mai multă vreme. O voce abia trezită din somn îi răspunse:

– Doctorul Bowly, vă ascult.

Clinica doctorului Bowly era renumită pentru calitatea serviciilor medicale. Acolo îi trimitea cabinetul de avocatură pe cei selectaţi pentru examenul medical necesar oficializării angajării. De mai multă vreme, clinica îşi diversificase activităţile şi făcea şi oficiul de centru de dezintoxicare pentru clientela selectă a Coastei de Est.

– Nathan Del Amico, de la cabinetul Marble & March. Aş vrea să fac un examen medical complet.

– Am să vă trec pe listă, răspunse celălalt, furios că fusese deranjat atât de devreme pentru o simplă întâlnire.

– Nu, doctore, cu dumneavoastră vreau să vorbesc.

Medicul făcu o pauză, surprins, dar continuă să fie politicos.

– Foarte bine... vă ascult.

– Aş dori setul complet, îl informă Nathan: analizele de sânge, radiografii, examen cardiac...

– Liniştiţi-vă: totul este prevăzut în contract.

Nathan auzi, la celălalt capăt al firului, cum medicul butona tastatura unui calculator.

– Am putea fixa o dată pentru... În zece zile, propuse Bowly.

– În zece minute, răspunse Nathan cu promptitudine.

– Glumiţi!?

Nathan intrase în districtul Park Lope. Făcuse un ocol în direcţia unui elegant cartier rezidenţial situat la vest de Prospect Park. Cu o voce profesională, spuse:

– Cabinetul nostru v-a apărat într-o afacere fiscală. Acum trei ani, îmi aduc bine aminte...

– Exact, recunoscu Bowly, din ce în ce mai surprins. Şi v-aţi făcut bine treaba, pentru că am fost absolviţi.

Rămânea, totuşi, în defensivă.

– Ştiu, reluă Nathan, unul din colaboratorii mei s-a ocupat de dosarul dumneavoastră şi... cred că mai ştiu că aţi ascuns câteva documente serviciilor fiscale.

– Un... unde... vreţi să ajungeţi?

– Să spunem că am câţiva prieteni în administraţia Trezoreriei pe care i-ar putea interesa aceste informaţii.

– Ceea ce faceţi este împotriva oricăror practici ale meseriei dumneavoastră, protestă medicul.

– Desigur, admise Nathan, dar nu-mi daţi de ales.

Angajându-se pe Penitent Street, avocatul fu orbit de farurile unei maşini care venea din sensul opus.

„Ce brută!"

Telefonul mobil îi căzuse în clipa în care virase brusc spre dreapta. Evitase la timp celălalt vehicul.

– Alo? reluă, după ce-şi recuperă telefonul.

O clipă, crezu că Bowly închisese, dar, după o pauză destul de lungă, medicul afirmă cu o voce care se dorea sigură:

– N-am de gând să cedez la un asemenea şantaj. Dacă credeţi că am să mă las impresionat de...

– Doar nu vă cer mare lucru, suspină Nathan. Un examen complet chiar astăzi. Vă voi plăti onorariul cel mai mare, bineînţeles.

Găsi un loc de parcare nu departe de clinică. Noaptea devenise albastră şi întunericul începea să se risipească.

Închise portiera, acţionă închiderea automată a uşilor şi urcă strada mărginită de lampadarele din fier forjat.

În aparat, doctorul Bowly păstră o nouă tăcere înainte de a ceda:

– Ascultaţi, nu-mi plac metodele dumneavoastră, dar am să văd ce pot face. La ce oră v-ar conveni să veniţi?

– Sunt deja aici, spuse Nathan, împingând uşa clinicii.

7

Morţii nu sunt absenţi,
ci imprevizibili.
Sf. Augustin

Fu invitat într-o încăpere rece şi întunecoasă, scăldată într-o lumină palidă. Pe pat, la vedere, se găsea o fişă din plastic, care menţiona etapele succesive ale „explorării". Urmări întocmai instrucţiunile: mai întâi se dezbrăcă, luă pe el o bluză de bumbac, îşi spălă mâinile şi urină într-un borcan, înainte de a chema un oficiant care îi recoltă o probă de sânge.

Vizita se desfăşura pe aproape întregul spaţiu al clinicii. Dotat cu cartela magnetică, pacientul trebuia să se deplaseze succesiv în diferite cabinete, unde era primit de specialişti.

Distracţia începu printr-un examen clinic complet, efectuat de un bărbat uscat şi grizonat, cam de cincizeci de ani, care răspundea la numele dubios de doctor Blackthrow.

După ce l-a întors pe toate părţile, a urmat cercetarea antecedentelor personale şi familiale.

Nu, nu avusese probleme deosebite de sănătate, în afara unui reumatism articular la vârsta de zece ani şi a unei mononucleoze la nouăsprezece.

Nu, nici un MST.

Nu, nu ştia de ce îi murise tatăl. Nici dacă, efectiv, era mort.

Nu, mama nu-i murise de o boală cardiovasculară şi nu avusese diabet.

Bunicii? Nu-i cunoscuse.

Apoi trecu direct la modul lui de viaţă.

Nu, nu bea şi nu mai fuma de la naşterea fiicei sale. Da... avea un pachet de ţigarete, pe care-l păstra în buzunarul vestonului (*mi-au răscolit hainele!*), dar nu le aprindea niciodată: nu erau acolo decât ca să aibă mâinile ocupate.

Da, lua uneori medicamente împotriva depresiei. Şi a anxietăţii. Ca jumătate din oamenii care au o viaţă agitată.

Fusese trimis apoi la un specialist în stările de stres, unde trecu nişte teste complexe care să-i evidenţieze angoasele profesionale şi familiale.

Da, se despărţise de soţie.

Nu, nu fusese concediat.

Da, suferise recent pierderea unui apropiat.

Nu, nu avea o ipotecă.

Da, situaţia lui financiară se schimbase recent. Dar... în bine.

O modificare în obiceiurile somnului? Pe legea mea, nu, nu avea obiceiuri în materie şi poate că asta era problema. „Nu mă abandonez somnului, sucomb în el", după cum spunea celălalt.

În finalul evaluării, medicul îi dădu o serie de sfaturi de trei parale, menite să-l ajute să depăşească ceea ce el numise „situaţii psihoemoţionale angoasante".

Nathan ascultă toate aceste recomandări, dar fierbea.

„Nu vreau să devin un maestru zen, vreau doar să ştiu dacă, da ori ba, la naiba, viaţa mea este în pericol pe termen scurt".

Apoi lucrurile serioase începură cu examenul cardiologic.

Fu liniştit să vadă că specialistul cardiolog avea un aer mai uman şi mai apropiat. Evocă durerea din piept, de care suferea de mai multe zile. Medicul îl ascultă cu atenţie, îi puse întrebări suplimentare despre circumstanţele şi intensitatea exactă a durerilor. Îi luă tensiunea şi apoi îi ceru să alerge pe un covor rulant pentru a-i măsura ritmul cardiac după efort.

Făcu apoi o electrocardiogramă, o ecografie cardiacă şi un ecodoppler; dacă avea ceva la inimă, nu putea să treacă neobservat.

Vizita continuă cu un examen ORL. Acolo, un medic îi examină gâtul, nasul, sinusurile şi urechile.

Refuză audiograma: nu, n-avea tulburări de auz.

În schimb, fu obligat să facă o fibroscopie laringiană şi o radiografie pulmonară explicaţiile lui despre tutun nu îi convinseseră.

– Da, de acord, mi se întâmplă uneori să mai aprind câte o ţigară, rar, dar ştiţi că...

Nu era prea încântat de un examen endoscopic al rectului. Dar fu asigurat că era nedureros.

Când trecu uşa urologului, bănui că aveau să vorbească despre prostată. Şi chiar aşa se întâmplă.

Nu, nu se trezea de trei-patru ori pe noapte ca să urineze. Nu, nu simţea nici o jenă când urina. Pe de altă parte, era prea tânăr pentru un adenom de prostată, nu?

Vizita se termină cu un examen ecografic care consta în a-i plimba o sondă prin diversele părţi ale corpului. Putu chiar să vadă pe un mic ecran imagini colorate: acela e ficatul, pancreasul, splina şi vezica biliară.

Îşi privi ceasul: două după-amiază. Uf! Terminase. Capul i se învârtea şi îi venea să vomite. În aceste ore făcuse mai multe examene medicale decât în toată viaţa lui.

– Veţi primi rezultatele după cincisprezece zile, îl informă o voce din spatele său.

Se întoarse şi-l văzu pe doctorul Bowly care îl privea cu severitate.

– Cum... În cincisprezece zile? bombăni Nathan. N-am timp să aştept atât. Sunt epuizat, sunt bolnav! Trebuie să ştiu de ce sufăr!

– Calmaţi-vă, spuse doctorul, glumeam: vom putea face un prim bilanţ în mai puţin de o oră.

Îl privi pe avocat mai atent şi se impacientă:

– E drept că aveţi un aer foarte obosit. Dar dacă vreţi să vă odihniţi un moment, în aşteptarea rezultatelor, există o cameră liberă la etajul doi. Îi pot spune unei infirmiere să vă aducă acolo masa de prânz.

Nathan acceptă. Îşi recuperă hainele, urcă la etaj în camera indicată, unde se îmbrăcă. Apoi se prăbuşi pe pat.

Primul lucru care-i veni în minte fu zâmbetul lui Mallory.

Mallory era lumină. Mallory era solară. Mereu plină de energie şi de veselie. Foarte sociabilă, în timp ce Nathan avea probleme în acest sens. Într-o vreme, îşi zugrăviseră apartamentul. El stătuse zile în şir cu zugravul fără să-i adreseze nici un cuvânt, pe când lui Mallory îi trebuise mai puţin de o oră ca să-i cunoască povestea vieţii: de la oraşul în care se născuse, până la numele copiilor. Nathan nu desconsidera oamenii, însă nu ştia cum să le vorbească. Nu era o persoană plină de umor. În timp ce, prin natura ei, Mallory avea ceva pozitiv, care atrăgea încrederea tuturor. Spre deosebire de nevasta lui, el nu se considera pozitiv şi nu-şi făcea iluzii despre natura umană.

În pofida caracterelor opuse, cuplul cunoscuse ani de fericire profundă. Ştiuseră amândoi să facă compromisuri.

Nathan consacra mult timp muncii dar Mallory accepta. Înţelegea nevoia lui de a urca treptele sociale. În schimb, Nathan nu critica niciodată implicările militante ale soţiei lui, chiar dacă uneori le considera prea naive sau folclorice. Naşterea lui Bonnie prelungise şi amplificase buna lor înţelegere.

În sinea lui, crezuse întotdeauna că mariajul lor va fi ferit de despărţire. Şi totuşi... sfârşiseră prin a se îndepărta unul de celălalt şi apoi se separaseră efectiv. Ştia foarte bine, ruptura cea mare în cuplul lor fusese determinată de lipsa de disponibilitate. Munca lui devenise din ce în ce mai acaparatoare, pe măsura noilor sale responsabilităţi. Şi pe deasupra, intervenise şi moartea lui Sean, cel de al doilea copil al lor, la vârsta de trei luni.

Se petrecuse acum trei ani, iarna, la începutul lui februarie.

Din motive obscure, Mallory refuza să angajeze o persoană care să se ocupe de copil. Ar fi fost destul de uşor să apeleze la una din acele doici filipineze, atât de numeroase în America. Toate colegele ei o făceau. Dar Mallory ţi-ar fi explicat că, pentru a-i creşte pe puştanii americanilor bogaţi, acele femei erau obligate să-şi părăsească ţara şi propriii lor copii. Dacă eliberarea femeilor din Nord însemna aservirea celor din Sud, atunci ea, Mallory Wexler, nu putea trece cu vederea aşa ceva. Era datoria părinţilor să se ocupe de copiii lor şi a nimănui altcuiva. Taţilor nu le rămânea decât să se implice mai mult în educaţie, asta era totul. Dacă aveai proasta inspiraţie să

protestezi demonstrând negru pe alb că respectiva doică filipineză primea pentru serviciile ei o sumă deloc neglijabilă, pe care o putea trimite acasă pentru a finanţa studiile copiilor ei, Mallory te eticheta drept un oribil neocolonialist, după care începea să dezvolte alte discursuri angajante, care te făceau să regreţi că te-ai aventurat pe acest teren.

În după-amiaza aceea, el plecase de la birou mai devreme. Mallory îşi programase vizita lunară a părinţilor ei. De obicei, o lua cu ea pe Bonnie, dar, cum micuţa suferea de anghină, el hotărâse s-o scutească de călătorie şi să rămână la New York împreună cu tatăl ei.

Avionul lui Mallory urma să decoleze la ora şase seara. Nathan o întâlnise când ea ieşea pe uşă. O îmbrăţişase şi ea îi aruncase ceva de genul: „Am pregătit totul, trebuie doar să încălzeşti biberoanele la microunde. Şi nu uita să-i faci..."

Se pomenise singur cu cei doi copii. Pentru Bonnie avea arma lui secretă: o casetă cu *Frumoasa şi Bestia*. Conform convingerilor ei, Mallory hotărâse să boicoteze firma Disney, sub pretextul că Mickey Mouse îşi fabrica produsele lui derivate în China Haiti, intermediari care nu se jenau să exploateze copiii. Dar acest act de conştiinţă cetăţenească nu era pe gustul lui Bonnie, care se vedea lipsită de multe din desenele animate.

O pusese să jure că n-o să-i spună nimic mamei, îi dăduse caseta şi ea plecase foarte bucuroasă să vadă filmul în salon.

Nathan îl pusese pe Sean în leagănul lui, pe care îl aşezase alături de biroul său. Era un bebeluş liniştit şi sănătos. Băuse deja un biberon către ora şapte şi adormise. De obicei, lui Nathan îi plăcea să se ocupe de copii. Necazul era că, în seara aceea nu avusese, efectiv, timp să se ocupe de ei. Lucra la o afacere importantă şi încurcată. I se încredinţau mereu cazuri tot mai grele, ceea ce-l obliga să-şi aducă de lucru şi acasă. Se descurca, dar nu era simplu.

După desenele animate, Bonnie dorise să mănânce *spaghetti*, bineînţeles. După *Frumoasa şi Bestia*, ce altceva ar fi putut să-şi dorească? Îi pregătise cina, dar nu mâncase cu ea. Apoi, fetiţa plecase să se culce, fără să facă nazuri.

Lucrase din greu mai multe ore, apoi, spre miezul nopţii, înainte de a se duce şi el la culcare, îi dăduse un ultim biberon lui Sean. Era epuizat şi voia să se trezească cât mai devreme a doua zi. Sean era un adevărat orologiu. La vârsta lui, îşi respecta nopţile, iar Nathan era convins că va putea dormi cel puţin până la ora şase.

Numai că, a doua zi de dimineaţă, descoperise în leagăn corpul fără viaţă al copilului, culcat pe burtică. În momentul în care îl ridicase pe mititel, observase perna pătată cu puţină spumă roz. O senzaţie de groază îl străbătuse şi înţelesese imediat.

Murise în tăcere, era limpede. Nathan avea un somn uşor, dar nu auzise nici un plânset, nici un ţipăt.

Astăzi, moartea subită a nou-născuţilor este bine cunoscută. Ca toţi părinţii, Mallory şi el fuseseră preveniţi asupra riscurilor la care se expune un copil lăsat să doarmă pe burtă, iar ei urmaseră întotdeauna recomandările pediatrului de a-l culca pe Sean pe spate.

Vegheaseră, de asemenea, ca faţa copilului să rămână degajată, cu respiraţia liberă, ca temperatura camerei să nu fie niciodată prea ridicată (Mallory instalase un termostat sofisticat care menţinea temperatura la 20°C) şi ca saltelele să fie tari (le cumpăraseră pe cele mai scumpe, cu toate normele de siguranţă). Cum altfel să fie nişte părinţii foarte buni?

Fusese întrebat de zeci de ori: culcase copilul pe spate? *Sigur! Da! Ca de obicei.* Aşa răspunsese de fiecare dată, dar, de fapt, nu-şi amintea cu precizie momentul în care-l culcase. Nu-şi amintea, cu nici un chip, scena ca atare. Tot ce ştia cu adevărat era că, în timpul acelei nopţi blestemate, fusese complet absorbit de lucrul lui. De nenorocitul ăsta de dosar privind asocierea financiară a două companii aeriene.

În viaţa lui de tată, nu-şi culcase copiii pe burtă, nici chiar alături de el. Pentru ce ar fi făcut-o în seara aceea? Era imposibil. Ştia că nu o făcuse, dar amintirea momentului precis în care-şi culcase fiul n-o avea. Şi această nesiguranţă îl rodea în permanenţă şi îi amplifica sentimentul de vinovăţie.

La rândul ei, Mallory inventase şi ea o himeră, învinovăţindu-se că nu alăptase cel de al doilea copil. Ca şi cum asta ar fi schimbat ceva!

De ce, după această încercare cumplită, cuplul lor explodase în loc să se consolideze? Era incapabil să răspundă la această întrebare, chiar dacă şi-o punea zilnic. Nu putea explica această nevoie de a alunga tot ce îi apropiase unul de celălalt. Aşa era. Curând, pentru el devenise insuportabil să mai fie cu ea. Cum să trăiască alături de privirile ei care, chiar inconştient, îl acuzau de moartea lui Sean?

Să ajungă acasă şi să vorbească? Despre ce? Să revină mereu asupra trecutului? „Îţi aminteşti ce frumos era? Cum l-am aşteptat? Cât erai de mândru de el? Îţi aminteşti de locul în care l-am zămislit? În cabana din staţiunea de schi White Mountain... îţi aminteşti?.... Îţi aminteşti...?"

Nu ştia ce să răspundă la aceste întrebări: „Crezi că el este undeva în cer, Nathan? Crezi că... mai este ceva după...?"

Nu ştia nimic. Nu credea în nimic.

Nu-i mai rămâneau decât această amărăciune, rana deschisă şi sentimentul cumplit de a-şi fi abandonat copilul.

Era descumpănit, zdrobit. Multă vreme, disperarea lui fusese atât de intensă, încât nu mai avea chef de nimic. Pentru că nimic de pe lume n-ar mai fi putut să-i reînvie bebeluşul.

Ca să continue să trăiască, se refugiase în munca lui. Dar şi la birou şi peste tot unde păşea, i se punea mereu aceeaşi întrebare: *Cum se simte nevasta ta?*

Mereu nevasta lui.

Şi el? Treaba lui. Cine se îngrijea de el? Niciodată nu fusese întrebat cum se simţea *el*. Cum trăia toate astea. Îl credeau puternic. *A tough man. Un om puternic.* Numai bun pentru meseria lui, nu? Un dur, un tip feroce, lipsit de milă, care n-avea dreptul la lacrimi şi la disperare.

Nathan deschise ochii şi se ridică tresărind.

Ştia că această ruptură nu se va vindeca niciodată.

Bineînţeles, uneori i se întâmpla să petreacă clipe preţioase cu fiica lui, să-i placă să facă sport, să surâdă la gluma vreunui colaborator. Dar şi în acele momente, amintirea lui Sean continua să-l rănească.

O oră mai târziu

Aşezat într-un fotoliu în faţa doctorului Bowly, Nathan contempla o ramă aurită care proteja un fel de papirus cu traducerea latină a unei fraze a lui Hipocrat:

Vita brevis, ars longa, experimentum periculosum, judicium difficile.

– „Viaţa e scurtă, arta lungă, experimentul periculos, judecata dificilă", traduse medicul. Asta vrea să însemne că...

– Ştiu foarte bine ce vrea să însemne, îl întrerupse Nathan. Sunt licenţiat în drept, nu unul dintre acele pop-staruri la modă care vin aici pentru dezintoxicare.

– Bine, bine, foarte bine, făcu medicul aferat.

Îi întinse un document cam de treizeci de pagini, care purta menţiunea **RAPORT MEDICAL.**

Nathan frunzări câteva pagini, fără să le citească cu adevărat, ridică privirea spre Bowly şi întrebă, plin de teamă:

– Ei?

Medicul respiră de mai multe ori, pentru suspans.

„Tipul ăsta e chiar sadic".

Îşi mângâie gâtul şi îşi înghiţi saliva.

„Hai, dă-i drumul, spune-mi că am să crăp!"

– Pe legea mea, nu veţi muri mâine dimineaţă. Nu există nimic alarmant în bilanţul dumneavoastră.

– Sunteţi... sunteţi sigur? Dar inima mea...

– Nu aveţi hipertensiune arterială.

– Dar nivelul de colesterol?

Bowly dădu din cap.

– Nimic grav: nivelul colesterolului nu este îngrijorător.

– Şi durerea asta din piept?

– Nu e cine ştie ce: cardiologul ar pleda, în cel mai rău caz, pentru o anghină pectorală larvată, pe fondul unui stres intens.

– Nu există riscul unui infarct?

– Este foarte improbabil. Vă las totuşi un spray cu trinitrină, pentru orice eventualitate. Dar ca durerile să înceteze, aveţi nevoie de odihnă.

Nathan luă medicamentul pe care i-l întindea Bowly. Era cât pe ce să-l îmbrățișeze. Se simțea ca și când ar fi scăpat de o povară de trei tone.

Medicul îi detalia rezultatele diferitelor examene, dar Nathan nu-l mai asculta. Știa esențialul: nu avea să moară imediat.

Ajuns în mașină, reciti atent concluziile fiecărui capitol al raportului medical. Nici o îndoială: era în perfectă stare de sănătate. Rareori se simțise atât de bine. În câteva minute, moralul său își revenise brusc.

Își privi ceasul. Mai avea oare, în mod real, nevoie de zilele de concediu? Acum că era liniștit, nu era mai bine să se întoarcă la treabă? *Nathan Del Amico revine la comandă. „Abby, adu-mi dosarul Rightby's și reactualizează-mi toate întâlnirile. Ai putea rămâne în seara asta mai târziu, să punem ceva la punct?!"*

Nu. Era mai bine să nu rateze etapele. Era suficient de lucid ca să înțeleagă că ceva nu mergea perfect. Și voia cu adevărat să o întâlnească pe Bonnie.

Demară și porni în direcția Central Park West.

Simțea nevoia de alcool și de țigări. Răscoli în buzunarul costumului și puse mâna pe pachetul lui, din care ieșeau două țigarete. „Nu le aprind niciodată, sunt acolo ca să-mi ocupe mâinile", se autoironiză el neîndemânatic. După care, aprinse ambele țigări și plecă cu un hohot de râs. Moartea nu avea să sosească astăzi.

8

Suntem, deci, singuri în
Întunericul acestei vieţi?
Dialog din filmul *Abis*,
de James Cameron

Odată ajuns acasă, îşi pregăti nişte paste. *Penne rigatte*, cu busuioc şi parmezan, însoţite de un vin californian. După ce mâncă, făcu din nou un duş, îmbrăcă un pulover pe gât şi îşi puse un costum elegant.

Se întoarse la garaj, lăsă jeepul la locul lui şi luă Jaguarul. Ah, trăia din nou! Mâine, va alerga din nou prin parc, apoi îi va cere lui Peter să-i facă rost de bilete la un meci bun de baschet la Madison Square Garden. Căută printre zecile de CD-uri pe care îi plăcea să le asculte în timp ce conducea. Puse albumul lui Eric Clapton şi aprecie ca un cunoscător laitmotivul de neuitat din *Layla*.

Da, asta era muzica adevărată!

Hotărâse ce avea să facă în aceste câteva zile de vacanţă: să se consacre lucrurilor care îi plăceau cel mai mult. Avea bani, trăia într-unul din cele mai frumoase oraşe din lume, viaţa ar fi putut să fie mai rea.

Se simţea uşurat. Cu adevărat. Trebuia să mărturisească: de data asta îi fusese frică. Dar acum, nu mai resimţea nici cea mai mică durere. Era vorba doar de ceva stres. Tributul pe care trebuia să-l plătească vieţii moderne, şi asta era totul. După ce dăduse muzica mai tare, deschisese fereastra şi lansase spre cer un strigăt, în timp ce motorul cu şase cilindri în V torcea la drum. Conştient că abuzase puţin de *Chardonna-ul* californian,

hotărî să reducă viteza. Nu era momentul pentru un accident. Își plasă mașina pe feribot și ajunse la centrul chirurgical pe care îl vizitase în ajun. Dar doctorul Goodrich lipsea.

– La ora asta, îl găsiți la unitatea de îngrijiri paliative, îl informă femeia de serviciu de la intrare, mâzgălindu-i adresa pe un petic de hârtie.

Nathan ieși în trombă. Ținea foarte mult ca acest Garrett să fie la curent cu rezultatele controlului lui de sănătate.

Cinci minute mai târziu, se afla în fața centrului de îngrijiri paliative, un imobil frumos, din granit roz, înconjurat de verdeață.

Împingând ușa de la parter, avu o senzație ciudată. De fapt, locul nu părea să aibă o structură medicală. Nu erau nici aparate complicate, nici agitația comună care domnește în spitale. Un brad mare, împodobit conform tradiției, trona în holul de la intrare. La picioarele pomului – câteva pachete-cadou. Nathan înaintă spre o fereastră largă, care dădea într-un mic parc bine iluminat și acoperit de zăpadă. Afară deja se întunecase și câțiva fulgi de zăpadă dansau în aer. Se depărtă de fereastră pentru a străbate un culoar care ducea la o sală comună mare, cu pereții tapisați cu stofe purpurii și aurite. Peste tot, în încăperi, erau aprinse lumânări, ca niște balize, în timp ce cântece sacre, de o frumusețe nemaiauzită, erau difuzate în surdină, tot atâtea elemente care creau, în acest loc, un mediu liniștit și plin de siguranță.

În ceea ce privește personalul, fiecare părea preocupat de propria responsabilitate, încât nimeni nu-i dădu nici o atenție.

Nathan se adânci în contemplarea unei femei încă tinere, așezate într-un scaun cu rotile. Corpul îi era descărnat, iar capul îi atârna pe o parte, într-o poziție disperată și imobilă. Un membru al personalului îi dădea câte o linguriță de ciorbă, comentându-i ceea ce se transmitea la televizor – desene animate.

Nathan simți o mână pe umărul lui.

– Salut, Del Amico, spuse simplu Goodrich, fără să pară surprins că-l vede. Ai venit să ne faci o scurtă vizită?

– Impresionant, Garrett. Nu m-am mai aflat niciodată într-o asemenea instituție.

Medicul îl duse să viziteze locul. Structura adăpostea o sută de paturi care primeau pacienţi suferinzi de boli incurabile, cel mai adesea cancere în stadii terminale, SIDA sau boli neurologice. Mulţi dintre ei erau degradaţi fizic şi, la început, avocatului îi fu greu să-i privească în ochi.

La capătul unui culoar, Nathan îndrăzni să-l întrebe pe Goodrich:

– Bolnavii ştiu că....

– Că or să moară? Bineînţeles. Aici, nu-i mintim: ultimul ceas nu trebuie să fie al minciunii.

Însoţit de Nathan, Garrett termină vizita de seară. Era vesel şi liniştitor, găsind de fiecare dată timpul de a schimba câteva cuvinte personale cu fiecare bolnav. De cele mai multe ori, discuţiile nu se învârteau în jurul bolii. Celor care primiseră vizite le cerea veşti de la familie sau de la prieteni, în timp ce, cu alţii, era pregătit să comenteze, uneori îndelung, ultimele rezultate sportive, vremea sau evenimentele internaţionale. Era un orator fără pereche, care mânuia umorul cu multă uşurinţă. Chiar bolnavii mai greu de liniştit sfârşeau, în general, prin a-şi descreţi fruntea şi rareori se întâmpla să părăsească vreo încăpere fără să primească un surâs.

„Tipul acesta ar fi fost un avocat redutabil", gândi Nathan.

Vizita în centrul de îngrijiri fusese răscolitoare, dar atmosfera i se păru mai puţin morbidă decât şi-ar fi imaginat-o, ca şi cum ar fi putut concedia moartea temporar, fiind totuşi convins că ea va reveni să roadă în continuare...

Goodrich îi prezentă şi câţiva dintre numeroşii voluntari. Nathan era plin de admiraţie pentru aceşti oameni care îşi ofereau o parte din timpul lor celorlalţi şi nu putu să nu se gândească la soţia sa. O cunoştea bine, ştia că şi ea s-ar fi simţit aici în largul ei, că ar fi fost capabilă să insufle lumină şi optimism bolnavilor. Ar fi vrut să comunice şi el în acest fel cu oamenii, dar nu ştiuse niciodată să meargă în întâmpinarea celorlalţi.

Cu toate acestea, ca să nu fie singura persoană trândavă din clădire, parcursese diferitele camere, propunându-şi timid să-i ajute: discută despre o emisiune TV cu un tânăr fotograf atins de SIDA şi îl ajută pe un bătrân cu traheotomie să ia masa. La ultima linguriţă de compot, Nathan îşi dădu seama

că mâna îi tremura uşor. Accesele de tuse violentă şi horcăielile din gâtlejul pacientului îl speriau şi îi făceau rău. Era incapabil să-şi stăpânească emoţia faţă de atâta suferinţă. Se scuză faţă de bătrân, dar acesta îi făcu semn să nu ia în seamă necazul lui. Îi mulţumi cu un surâs, apoi închise ochii.

Goodrich intră chiar atunci în cameră şi remarcă tulburarea lui Nathan.

– Te-ai descurcat, Del Amico?

Avocatul ignoră întrebarea. Privirea îi rămânea fixată pe figura uimitor de liniştită a muribundului.

– De ce omului acestuia pare să nu-i fie frică? întrebă el cu voce scăzută, depărtându-se.

Garrett îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii, reflectând la răspunsul pe care ar fi putut să i-l dea.

– Gil este unul dintre cei mai vechi pensionari ai noştri. E relativ vârstnic şi şi-a acceptat cu luciditate boala. Ceea ce i-a permis să întreprindă toate demersurile pentru a-şi lua adio şi a se împăca.

– N-aş putea niciodată să fiu ca el, constată Nathan.

– Cunoşti maxima „Vei înceta să te temi dacă vei înceta să speri"? Ei bine, ea se aplică perfect aici: teama de moarte încetează atunci când ai renunţat la orice proiect.

– Cum ai putea să nu mai aştepţi nimic?

– Să spunem că Gil nu mai aşteaptă decât un singur lucru, răspunse medicul pe un ton fatalist. Dar nu te înşela: nu toţi muritorii pleacă la fel de liniştiţi ca el. Mulţi mor plini de mânie, total revoltaţi contra bolii şi sorţii lor.

– Pe aceia da, îi înţeleg mai bine, afirmă Nathan fără să pară surprins. Dar un văl de tristeţe îi acoperi brusc faţa.

Garrett îl apostrofă:

– Ei, nu face figura asta, Del Amico! Aceşti oameni au nevoie de o dragoste necondiţionată şi de înţelegere, nu de milă. Nu uita că este o perioadă ceva mai specială: cea mai mare parte dintre bolnavii de aici ştiu că acesta va fi ultimul lor Crăciun.

– Mă numeri şi pe mine în lotul ăsta? întrebă avocatul pe un ton provocator.

– Cine poate spune? spuse Goodrich ridicând din umeri.

Nathan ar fi preferat să nu abordeze acest subiect. Dar o întrebare îi frământa creierul.

– Pentru un medic ca tine, aşa ceva nu e frustrant?

– Vrei să spui... pentru că nu-i pot vindeca pe aceşti oameni?

Nathan dădu din cap.

– Nu, răspunse Goodrich. Din contră: este stimulativ, pentru că este greu. Nu este dezolant, pentru că ştiu bine că ceea ce nu se poate trata nu se poate vindeca. Chirurgia este ceva care presupune multă tehnică, dar ea nu face apel la inimă. Aici lucrurile stau altfel. Noi îi însoţim pe bolnavi în ultimele lor clipe. Poate părea derizoriu, dar este deja prea mult, ştii bine. Şi la drept vorbind, este mai uşor să măcelăreşti pe careva pe masa de operaţie decât să-l însoţeşti spre nişte spaţii întunecate.

– Dar în ce constă această însoţire?

Goodrich îndepărtă braţele:

– Este în acelaşi timp şi complicat şi foarte simplu: unui bolnav poţi să-i citeşti, pe altul poţi să-l ajuţi să se pieptene ori să-i aranjezi perna, să-l ajuţi să se plimbe prin parc... Dar de cele mai multe ori nu trebuie să faci nimic. Doar să rămâi lângă el ca să vadă că împărtăşeşti cu el suferinţele şi teama lui. Să fii pur şi simplu disponibil să-l asculţi.

– N-am să înţeleg niciodată cum de e posibil să te hotărăşti să accepţi finalul.

– A nega moartea nu este o soluţie! Renunţând la cea mai mare parte a ritualurilor trecerii în lumea cealaltă, societatea noastră a făcut din moarte un subiect tabu. De aceea, oamenii se găsesc descumpăniţi când sunt confruntaţi cu moartea.

Medicul lăsă să se scurgă câteva secunde înainte de a adăuga:

– Totuşi, moartea nu este o anomalie.

Pronunţase aceste ultime cuvinte cu tărie, ca şi cum ar fi încercat, el însuşi, să se convingă.

Cei doi bărbaţi reveneau în holul de intrare. Nathan începu să-şi încheie paltonul. Dar înainte de a pleca, avea ceva de spus:

– Să fie limpede, Goodrich, nu te cred.

– Cum?

– Tot ce mi-ai spus, toate aiurelile cu privire la moarte şi la Mesageri. Nu cred nimic din toate astea.

Goodrich nu păru surprins.

– Te înţeleg: cineva care-şi propune să-şi domine existenţa nu poate fi mânat de dorinţa ca certitudinile să-i fie răsturnate.

– De altfel, vreau să te asigur că sunt într-o stare de sănătate perfectă. Excelentă. Îmi pare rău pentru tine, dar cred că eşti un mistificator: nu sunt un muribund.

– Sunt încântat să aflu asta.

– Mi-am luat câteva zile de vacanţă.

– Profită de ele.

– Mă enervezi, Garrett.

Nathan apăsă pe buton pentru a chema ascensorul. Goodrich se afla alături de el şi îl privea ca şi cum ar fi căutat să-l evalueze. În fine, se hotărî:

– Cred, totuşi, că ar trebui să-i faci o vizită lui... Candice.

Nathan oftă.

– Cine este Candice?

– O tânără femeie din Staten Island. E chelneriţă la Dolce Vita, o cafenea din centrul lui Saint George, unde mă opresc uneori să-mi beau cafeaua de dimineaţă.

Avocatul ridică din umeri.

– Şi apoi?

– M-ai înţeles bine, Nathan.

Dintr-odată, părea că amintirea lui Kevin îi apăruse în faţă.

– Vrei să spui că...

Goodrich aprobă din cap.

– Nu te cred. Ai trecut prin faţa acestei femei şi, dintr-odată, gata, ai şi avut o revelaţie?

Garrett nu răspunse. Del Amico îşi continuă peroraţia:

– Şi cum se întâmplă asta, concret? Capul ei începe, aşa, să strălucească în mijlocul mulţimii, în acordurile *Marşului funebru?*

– De fapt, tu nu crezi în nimic, fu de părere Goodrich cu un aer trist. Există un fel de lumină albă, pe care numai tu eşti capabil să o vezi. Dar nu asta e cel mai important.

– Ce este mai important?

– Este ceea ce simţi în adâncul tău. Pentru că, dintr-odată, ştii! Eşti dominat de gândul că acea persoană nu mai are decât câteva săptămâni de trăit.

– Cred că eşti foarte periculos.

– Şi eu... eu cred că tu ar trebui să-i faci o vizită lui Candice, repetă simplu Garrett.

9

Iată cât de departe
răspândește lumina
această lumânare!
La fel, o faptă bună strălucește
Într-o lume plină de răutate.
Shakespeare

12 decembrie

Dolce Vita Café era situată pe una dintre cele mai comerciale străzi din St George.

Dimineața, la ora opt, locul era foarte animat. Se formaseră două rânduri destul de lungi în fața tejghelei, dar cum serviciul era prompt, așteptarea nu era prea lungă. La ora aceea, cei mai mulți clienți erau cei obișnuiți, persoane care lucrau în cartier, care au comandat în grabă un cappuccino sau un corn.

Nathan se instală la o masă de lângă fereastră și așteptă să-i fie luată comanda. Dintr-o privire, reperă personalul: două femei notau comenzile, iar alte două se ocupau de clienții din sală. Care dintre ele era Candice? Goodrich vorbise de o tânără, dar nu făcuse alte precizări.

– Cu ce vă servesc, domnule?

Cea care-l întrebase era o roșcovană cu figura obosită, de peste patruzeci de ani, iar pe ecusonul ei scria Ellen.

Optă pentru un mic dejun complet, care-i fu adus imediat.

Tot sorbind din cafea, trecu în revistă toate chelneriţele. Prima, o brunetă cu buzele siliconate, strident machiată, părea să aibă cam douăzeci de ani. Atrăgea privirile bărbaţilor cu pieptul ei generos, pe care se străduia să şi-l scoată în evidenţă, dând fiecărui gest un soi de lascivitate provocatoare. Cealaltă era mai discretă, ceva mai vârstnică, cu talie subţire şi cu păr blond tuns scurt. Iute şi eficace, servea doi clienţi, în timp ce vecina ei se ocupa doar de unul singur. N-avea nimic supărător în atitudine, era o fată simpatică, cu aspect obişnuit, fără a fi vulgară.

Din instinct, Nathan ştiu că ea era. Ca să verifice, se duse să ia nişte şerveţele de hârtie dintr-o cutie cromată şi citi în voie, ecusonul chelneriţei blonde: Candice Cook.

Rămase în cafenea cam jumătate de oră, apoi începu să se întrebe ce căuta, de fapt, acolo. Ieri, luase hotărârea fermă să uite elucubraţiile lui Goodrich. Şi totuşi, în dimineaţa aceea, nu ezitase prea mult înainte de a reveni în Staten Island. Ceva necunoscut din el îl atrăsese acolo. Curiozitatea? Euforia de a se şti sănătos? Sau credinţa că Goodrich era mai puternic decât medicii? Un amestec din toate astea. Goodrich avea darul de a-l pune în încurcătură! De la sinuciderea lui Kevin, o oarecare spaimă se cuibărise în el, simţea cum îl paşte un pericol, pe el şi pe alţii. De aceea încerca să arunce o privire asupra lui Candice. Dar nu putea rămâne acolo toată dimineaţa. Terminase de mult micul dejun şi continua să o observe. De altfel, ce i s-ar fi putut întâmpla acestei tinere în acest cartier liniştit?

Ieşi în stradă. Maşinal, cumpără *Wall Street Journal* şi intră în câteva magazine din centru, să facă nişte cumpărături pentru Crăciun, departe de agitaţia din Manhattan. Totul se rezuma la câteva lucruri: nişte partituri şi un program de muzică pentru Bonnie, o sticlă de vin bun franţuzesc pentru Abby şi o cutie de trabucuri pentru încrezutul de Jordan. Inutil să ia ceva pentru Mallory: n-ar fi acceptat şi ar fi creat o nouă situaţie jenantă.

Ajunse la maşina lui, mai puţin arătoasă decât Jaguar-ul, parcată în faţa cafenelei. Trecând, aruncă o privire prin vitrină: numărul clienţilor scăzuse, dar Candice era la post. N-avea rost

să mai rămână aici, aşa că introduse cheia de contact. Dar se răzgândi. Nu era hotărât, ca şi cum ceva iraţional l-ar fi îndemnat să nu plece. Îşi ascultă instinctul şi începu să răsfoiască ziarul cu aerul unui detectiv în misiune.

La ora unsprezece şi jumătate sună celularul.

– Salut, papa.

– Bonnie? Nu eşti la şcoală?

– Azi n-avem program. La şcoală se desfăşoară un exerciţiu de securitate.

– Ce faci?

– Mănânc de dimineaţă, răspunse ea, alintându-se. Nu uita că aici nu este decât ora opt.

– Unde e mama?

– Sub duş.

Bonnie avea voie să-i dea telefon tatălui ei când voia. Era o regulă stabilită. O auzi din nou, căscând la capătul firului.

– Te-ai culcat târziu?

– Daaa... Vince ne-a dus la cinema aseară.

Vestea avu asupra lui efectul unei descărcări electrice. De mai multe luni, nevasta lui se revedea cu un vechi prieten, Vince Tyler, cu care ieşise de mai multe ori în primul an de facultate. Era fiul unei familii californiene bogate, care îi frecventa pe Wexleri. Din câte aflase Nathan, trăia din dividendele pe care i le aduceau acţiunile unei întreprinderi de cosmetice moştenite de la părinţi. Divorţat de câţiva ani, începuse să creadă în şansele lui pe lângă Mallory, de când ea se instalase la San Diego.

Nathan dispreţuia tot ce reprezenta acest Tyler. Dar dispreţul era reciproc.

Totuşi, de fiecare dată când fiica lui îi vorbea despre el, Nathan avea grijă să nu-l blameze, în eventualitatea că Mallory ar fi avut intenţia să-şi refacă viaţa alături de el. Bonnie suferise din cauza despărţirii părinţilor şi devenea foarte agresivă de îndată ce un bărbat se apropia de mama ei. N-avea rost s-o mai amestece în certurile adulţilor.

– Ai petrecut o seară frumoasă? o întrebă el.

– Ştii bine că nu-mi place de Vince.

„Ai de o sută de ori dreptate, draga mea".

– Ascultă, Bonnie, dacă într-o zi mama ar vrea să se recăsătorească, n-ar trebui să fii tristă.

– De ce?

– Mama are nevoie de siguranţă şi poate că unul ca Vince ar putea să se ocupe de voi.

– O am pe mama şi pe tine ca să vă ocupaţi de mine.

– Bineînţeles, dar în viaţă, nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

Se gândi la cuvintele lui Goodrich. Dacă era adevărat ceea ce-l lăsase să înţeleagă? Dacă moartea ar fi bătut deja la uşa lui?

– Ce crezi că s-ar putea întâmpla?

– Nu ştiu.

– Vince nu este tatăl meu.

– Bineînţeles că nu, draga mea.

Făcu un efort pentru a încheia:

– Vince nu e băiat rău. Mama ar putea fi fericită cu el.

– Mai înainte spuneai că e un dobitoc!

– Nu fii grosolană, Bonnie! E un cuvânt pe care nu trebuie să-l mai pronunţi niciodată.

– Aşa spuneai tu când vorbeai cu mama despre el!

– Nu-mi place de el, este drept, fu obligat să recunoască Nathan. Dar asta pentru că nu facem parte din acelaşi mediu. Oamenii precum Vince s-au născut cu o lingură de argint în gură.

Ea remarcă cu mirare:

– O lingură de argint?

– E doar o expresie, care vrea să spună că familia lor a fost bogată dintotdeauna. Vince n-a trebuit să muncească pentru a-şi plăti studiile.

„În timp ce eu a trebuit să spăl maşini şi să fac pe hamalul în antrepozitele mizerabile din Brooklyn."

– Mama şi Vince ieşeau împreună când erau foarte tineri?

– Vorbeşte ceva mai încet, draga mea, mama n-ar fi prea încântată să te audă vorbind despre asta.

Ca pentru a-l linişti, ea murmură:

– Totul e în ordine: sunt în camera mea. Mă încălzesc lângă radiator.

Şi-o închipuia pe fiica lui îmbrăcată în pijamaua ei de bumbac cu efigia lui Jack O'Lantern şi cu picioruşele ei pe

jumătate ascunse în papucii Harry Potter. Adora să împărtăşească secretele cu ea.

– Au ieşit împreună de mai multe ori, mărturisi Nathan, dar nu a fost nimic serios între ei.

Bonnie făcu o pauză, ceea ce însemna că se gândeşte la ceva, după care, plină de bun-simţ, remarcă:

– Dar... şi mama s-a născut cu o lingură de aur în gură!

– De *argint,* draga mea. Ei bine, da, dacă vrei tu. Dar ea e altfel: nu urăşte oamenii care nu sunt din mediul ei, este cinstită.

– Da, asta ştiu.

– Şi tu trebuie să fii aşa, mă auzi? Nu trebuie să-i urăşti pe cei care fac curat în şcoală sau te servesc la cantină. Poţi fi foarte respectabil chiar dacă nu câştigi prea mulţi bani, înţelegi?

Cum era foarte inteligentă, ea îi aminti contradicţiile lui:

– Totuşi... spuneai că în America cine vrea să câştige bani chiar reuşeşte să-i câştige.

– Ei, mai spun şi eu năzdrăvănii, ca toată lumea.

– Atunci trebuie să-i urăsc pe cei bogaţi?

– Nici vorbă! Dar nu trebuie să judeci oamenii în funcţie de banii lor, ci după cum se comportă. Ai înţeles?

– Am înţeles, papa.

Apoi ea îi spuse, pe un ton confidenţial:

– Ştii, cred că mama nu-l iubeşte pe Vince.

Surprins de această remarcă, făcu o pauză înainte de a răspunde:

– Uneori, nu este nevoie de dragoste ca să trăieşti cu cineva...

„De ce îi spun lucruri din astea? Nu este decât o fetiţă. Nu poate înţelege".

– ... şi cred că mama are nevoie de dragoste în viaţa ei.

Auzi vocea lui Mallory care îşi chema fiica din bucătărie.

– Trebuie să mă duc...

– OK, fetiţa mea.

Dar înainte de a închide, ea şopti:

– Să ştii, sunt *sigură* că mama nu-l iubeşte pe Vince.

– Dar... cum poţi tu să ştii asta?

– Femeile ştiu acest gen de lucruri.

Era fermecătoare. Ca să-şi ascundă emoţiile, Nathan se forţă să ia un aer aproape sever:

– Tu nu eşti femeie, nu eşti decât o fetiţă care trebuie să se ducă să-şi termine de mâncat cerealele. Dar te iubesc mult, veverița mea. Mai mult decât orice pe lume.

– Şi eu te iubesc la fel de mult.

Nathan dădu drumul la încălzire în maşină, gândindu-se la cele spuse de fiica lui.

La drept vorbind, nu înţelegea ce găsea Mallory la prostănacul de Tyler: era suficient şi arogant, genul de bărbat convins că ascendenţa îi conferă o superioritate asupra lumii care îl înconjoară.

Dar, la urma urmei, Vince avea dreptate să creadă în şansele lui. Se afla în preajma ei, o vedea pe Mallory în fiecare zi şi, mai ales, era disponibil. Pentru prima oară în viaţa lui, Nathan îşi spuse că o pierduse pe Mallory pentru totdeauna.

Era ciudat. Pentru că, în timpul divorţului, se gândea că, într-o bună zi, ea va reveni şi că nu era vorba decât de o despărţire temporară. Cât despre el, nici nu-i trecea prin minte că ar putea începe o altă relaţie. De la divorţ, avusese două sau trei întâlniri, dar fuseseră scurte aventuri, fără urmări. Pentru că nimeni nu se putea compara cu Mallory.

Ca un vânător de epave, se dusese să o caute în adâncul apelor tulburi ale lacului din Sankaty Head.

Şi asta îi menţinea dragostea nestinsă.

Candice termină serviciul la două după-amiază.

Îmbrăcată cu ginşi prespălaţi şi cu o vestă din piele, urcă într-o rablă parcată nu departe de cafenea. Nathan porni în urma ei. La ora aceea, circulaţia era încă animată. Ca într-un film, profită de stopul roşu, ca să lase să se intercaleze între el şi maşina ei alte două vehicule. Nu urmărise în viaţa lui pe cineva şi se temea să nu fie reperat.

Maşina lui Candice părăsi centrul şi se îndreptă spre sud. Rulă cam douăzeci de minute înainte de a ajunge într-un cartier rezidenţial, populat, dar liniştit. Opri în faţa unui pavilion, la intrarea într-un grup mic de clădiri.

„Oare aici locuieşte?“

După ce a sunat, o femeie solidă, cu mină veselă, i-a deschis. Candice a intrat în casă, pentru a ieşi cinci minute mai târziu, ţinând în braţe un bebeluş de circa un an, pierdut într-o bluză de aviator, prea mare pentru el.

– Încă o dată mulţumesc, Tania, spuse ea cu bucurie, depărtându-se.

Ţinea bebeluşul în braţe, strâns lipit de ea şi îi acoperise capul cu o căciuliţă de un roşu -aprins.

Candice puse cu atenţie băieţelul pe bancheta din spate şi se îndreptă spre un mare magazin din vecinătate. Parcă maşina, puse copilul într-un cărucior şi intră în magazin. Nathan o urmă.

Făcea cumpărăturile fără grabă, atentă, probabil, să nu depăşească bugetul. Alegând aproape sistematic produsele cele mai ieftine, dădea impresia că face lucrul acesta cu plăcere. Din când în când, se oprea, ca să-i spună câte ceva la ureche fiului ei sau să-l sărute, arătându-i cu degetul produsele expuse: „Uite ce peşte mare, Josh! Ai văzut acolo ce ananas frumos?"

Bebeluşul zâmbea tot timpul şi deschidea ochii mari, curios faţă de tot ce-l înconjura. Candice îi repetă de mai multe ori că era frumos şi cuminte şi, drept răsplată, îi cumpără un pachetel cu prăjituri cu nalbă.

Nathan considera că femeia se simţea bine în postura ei de mamă şi că era fericită.

Se întreba dacă trăia cu cineva sau era celibatară. Ar fi pariat pe această a doua opţiune, dar nu mai fu chiar atât de sigur când ea opri unde se vindea alcool şi cumpără un carton de Budweiser.

Ciudat, nu şi-ar fi închipuit-o bând bere.

În parcare, trecu foarte aproape de ea. Avea o figură senină. Privi băieţelul şi se gândi pentru o clipă la propriul său fiu.

Ea se urcă în maşină, iar Nathan o urmări de-a lungul insulei.

Plină de dealuri mici, Staten Island era mai aproape de New Jersey decât de New York. Aici erai departe de stresul care domnea în Village. Aici erau mai multe case şi ambianţa era mai puţin violentă şi mai familială decât în Manhattan.

De când locuitorii cartierelor dărâmate din Brooklyn veniseră să caute aici mai multă linişte şi siguranţă, populaţia acestei

suburbii era în continuă creştere. Dar locuitorii din Manhattan continuau să găsească acest colţişor prea retras şi cam rural.

Cât despre localnicii din Staten Island, ei manifestaseră dorinţa de a se separa administrativ de Manhattan, sătui să plătească impozite mari, profitabile doar pentru vecinii lor cheltuitori.

Candice îşi continuă drumul până la locul în care îşi lăsase copilul, dar de data asta nu se mai opri înaintea casei Taniei, ci coti la dreapta şi intră pe un drum asfaltat, care o duse spre ultimele clădiri din zonă.

Avocatul îşi opri maşina la cincizeci de metri de locuinţa ei. Îşi aduse aminte că anul trecut, în timpul unui weekend petrecut la Stowe Mountain cu Bonnie, îşi cumpărase nişte ochelari. Unde naiba puteau fi? Răscoli în spate şi-i găsi sub una dintre banchete. Şi-i puse în mare grabă şi se îndreptă spre casa lui Candice Cook.

Tânăra tocmai vorbea cu un bărbat. Un tip solid, drept şi uscat, trecut de şaizeci de ani, cu o caschetă de baseball pe cap şi cu o ţigară pusă după ureche. Nathan îi găsi o oarecare asemănare cu Clint Eastwood.

„Poate că e tatăl ei".

Bărbatul se întrerupsese din lucru – îşi vopsea veranda – ca s-o ajute pe Candice să scoată pungile de hârtie maronie din portbagaj. Aveau aerul că se înţeleg.

„Clint" scoase copilul din maşină. Bebeluşul scoase o prăjitură din punga lui cu bomboane şi o puse în gura bunicului, în timp ce Candice ducea maşina într-un mic garaj.

„Aparent, locuieşte aici".

Candice îl duse pe Josh în casă, în timp ce bărbatul îşi curăţa pensulele. Îi aduse apoi o sticlă din berea pe care o cumpărase. „Clint" mulţumi, îi puse mâna pe umăr şi intrară în casă.

Ziua era cenuşie şi asfinţitul, aproape.

O lumină se aprinse în salon şi cele trei siluete se decupară ca nişte umbre chinezeşti. Se auzeau râsete şi zgomote de la televizor. Nathan se întrebă de ce trăia fata asta aici, împreună cu tatăl ei.

Stătu câtva timp nemişcat, în maşină, spectator pasiv la fericirea altora.

Oamenii aveau mereu ceva de făcut când ajungeau acasă: să spună una sau alta celor apropiaţi, să citească împreună un ziar, să vorbească despre viitorul lor weekend....

Pentru el... nu mai exista nimic din toate astea.

Se simţi puţin obosit şi dădu încălzirea mai tare, apoi hotărî să-şi scoată ochelarii, puţin convins de aerul său de detectiv.

Tocmai se pregătea să plece, când mobilul sună. Se gândi la un apel de la cabinet, dar era vorba de un simplu text:

„Citeşte-ţi poşta! Garrett Goodrich".

Ce mai voia de la el? După câteva secunde de gândire, Nathan aprinse lumina interioară din maşină, luă laptopul din geantă şi îi dădu drumul.

În timp ce sistemul se încărca, activă sursa de infraroşii a celularului şi îl conectă la calculator, ca să-şi citească mesageria electronică. Avea trei e-mailuri.

Primul era de la Abby: „Vacanţă plăcută. Crăciun fericit, pentru tine şi fiica ta". După obiceiul lor, adăugase un citat: *„Un bărbat care nu-şi petrece timpul cu familia lui, nu va fi niciodată un bărbat adevărat"*. Nathan schiţă un surâs. Între ei era un joc, care consta în a descoperi din ce film erau replicile pe care şi le adresau de obicei. De data asta era uşor. Se opri pe ecran la „răspunde expeditorului" şi scrise: „Vito Corleone în *Naşul*".

Cel de al doilea era o fotografie de la Bonnie, în care îl ţinea pe Bugs, iepuraşul ei pitic, lipit de obraz. De când Mallory îi cumpărase un aparat performant, fiica lui îi trimitea regulat fotografii făcute de ea. Dintr-un carton, decupase o formă ovală, pe care o ţinea deasupra capului şi pe care scrisese, mare, cu marcatorul:

BUGS ŞI CU MINE, TE AŞTEPTĂM
SÂMBĂTA VIITOARE

Privi îndelung imaginea şi fu impresionat de mutriţa ei frumoasă: părul lung şi răvăşit, ochii maliţioşi – erau aceiaşi ca ai lui Mallory – şi dinţişorii ei, uşor depărtaţi, îi dădeau un surâs foarte atrăgător.

Fără a înţelege cu adevărat de ce, se simţea în acelaşi timp şi foarte fericit şi foarte trist.

Îi luă ceva vreme să descifreze ultimul e-mail, care se prezenta sub forma unui fişier ataşat conţinând o mică secvenţă MPEG. Cunoştea tehnologia asta: cu ajutorul unei camere

digitale, puteai să filmezi o secvenţă video, s-o înregistrezi pe o cartelă magnetică şi s-o trimiţi prin poştă unui calculator.

Nathan verifică adresa expeditorului. Provenea din cutia de scrisori profesionale a lui Goodrich. Aşteptă ca filmul să se încarce şi apoi îl privi pe ecran. Imaginea era destul de clară, dar cu unele întreruperi.

Privi data înscrisă în josul ecranului: înregistrarea data de mai bine de trei luni.

Prima imagine fusese luată prin geamul unui vehicul. După panourile rutiere, era din Texas, din Houston. Se vedea cum maşina părăseşte centrul istoric pentru a ajunge pe autostrada din oraş până la prima centură periferică. Nathan fusese o singură dată în capitala texană, despre care păstrase o amintire destul de neplăcută. Îşi amintea de o întindere urbană imensă, cangrenată de ambuteiaje, de căldură şi de poluare. Auzise, de altfel, că unele cabinete evitau să angajeze avocaţi din Houston, din cauza imaginii defavorabile a oraşului, în privinţa mediului şi a calităţii vieţii.

În traficul aglomerat, vehiculul se angajă într-o zonă periferică, unde probabil chiriile nu eru mari. Camera panoramă antrepozitele industriale şi maşina se opri în parcarea unei clădiri coşcovite, murdare, din cărămidă.

Oare Goodrich filmase aceste imagini?

În tot cazul, realizatorul se căznise să filmeze panourile de circulaţie, care puteau fi identificate până în acel loc.

Secvenţa următoare prezenta interiorul unui apartament micuţ.

Era o cameră mică, galbenă, destul de curată, cu un televizor vechi şi un frigider strâmb. Ca zgomot de fond, se puteau auzi fragmente de voci şi strigăte care veneau de pe fereastră: zgomotul puştilor care jucau baschet pe asfalt.

Imaginea era tremurată, dar se zărea clar un perete acoperit cu fotografii, deasupra unui mic birou. Camera se apropie foarte mult de cea mai mare dintre fotografii, o imagine veche, care îşi pierduse culorile: o fată blondă, cu părul în vânt, în picioare pe un leagăn; râdea în hohote, în timp ce un bărbat o îmbrâncea din spate. Avea o ţigară prinsă după ureche.

10

Nu căuta să faci ca evenimentele
să se petreacă după cum vrei tu,
ci ia seama la evenimente așa cum sunt.
Epictet

Nathan aprinse farurile și porni. În timp ce conducea, luă mobilul, apăsă pe tasta de informații și ceru să fie pus în legătură cu Staten Island Hospital, să vorbească cu Goodrich.

– Doctorul a părăsit spitalul după-amiază, explică centralista. Cum mâine nu lucrează, presupun că a plecat să se odihnească în casa lui din Connecticut.

– Aș dori adresa...

– Îmi pare rău, domnule, dar nu suntem autorizați să dăm astfel de informații, spuse ea pe un ton răutăcios.

– Sunt un prieten și... e ceva urgent...

– Dacă ați fi fost un prieten, cu siguranță că v-ar fi dat adresa...

– Ascultă, o întrerupse el brutal, am venit ieri și acum trei zile, poate îți amintești de mine. Sunt avocat și...

– Regret.

– Dă-mi afurisita aia de adresă! țipă Nathan în aparat...

Era cu nervii la pământ.

La celălalt capăt al firului, centralista oftă adânc. Sally Graham urma să-și încheie serviciul în mai puțin de treizeci de minute. Spitalul o plătea cu șapte dolari pe oră. Nici medicii, nici infirmierele nu-i acordau nici cea mai mică

consideraţie. N-avea de gând să se lase necăjită de acest nebun furios şi avea să-i dea afurisita de informaţie. Consultă deci fişierele automate şi sfârşi prin a-i da adresa exactă.

– Ei... mersi, bombăni Nathan, supărat că se înfuriase.

Dar ea închisese.

Puse cu brutalitate mâna pe volan şi porni în direcţia Verrazano Bridge, ca să ajungă în Brooklyn fără să ia feribotul.

De departe, luminile de la Financial District se reflectau în apele întunecate ale Hudsonului.

Cei două sute optzeci şi cinci de cai putere ai Range Rover-ului se lipeau bine de şosea. Părăsi Manhattan-ul pe drumul 95 şi apoi luă direcţia Connecticut. Imaginile filmului pe care abia-l văzuse se telescopau în mintea lui. Mergea repede, prea repede; aruncând o privire pe cadran, văzu că depăşise cu mult de viteza legală şi începu să încetinească.

Îi plăcea Noua-Anglie, cu satele ei pierdute în timp, ieşite de-a dreptul din ilustraţiile lui Norman Rockwell. Pentru el, asta era America autentică, cea a primilor pionieri şi a tradiţiilor, a lui Mark Twain şi a lui Stephen King.

Conduse mai bine de o oră până să ajungă în târguşorul Mystic, un vechi centru de pescuit balene, replică fidelă a unui port din secolul al XIX-lea.

Trecuse prin satul ăsta în vara trecută – sau poate cu o vară înainte – în drum spre Philadelphia. Îşi amintea foarte bine locuinţele deosebite ale vechilor căpitani de baleniere. În sezon, era un colţ foarte frecventat, dar iarna activitatea turistică era redusă. În seara asta, totul părea liniştit şi mort, ca şi cum vântul rece şi sărat ar fi cristalizat sătucul Mystic, transformându-l într-o aşezare fantomatică.

Continuă câţiva kilometri spre est, pe şoseaua numărul 1. Puţin înainte de Stonington, se opri în dreptul unei căsuţe destul de izolate, de pe mal. Dacă informaţiile centralistei erau exacte, aici ar fi trebuit să-l găsească pe Goodrich.

Coborî din maşină şi traversă fâşia de nisip care separa drumul de casă. În mai multe rânduri, trebui să-şi ferească ochii de nisipul stârnit de rafalele de vânt. Oceanul era foarte

aproape şi vuietul valurilor, amestecat cu strigătele stridente ale pescăruşilor, făcea un zgomot surprinzător, aproape ireal.

Casa avea un aspect misterios şi, cu cele trei nivelurile ale ei, părea foarte înaltă, dar mai degrabă îngustă şi parcă aplecată asupra ei însăşi. Fiecare etaj avea un balconaş puţin adânc, dar de mărime diferită, contribuind la forma ciudată, dacă nu caraghioasă a ansamblului. Poarta n-avea sonerie. Bătu cu putere de mai multe ori, ca să acopere zgomotul vântului.

„Calmează-te, nu este, totuşi, motelul Bates"[1].

Garrett veni să-i deschidă destul de repede. Ochii îi străluceau. Îl privi pe avocat cu un surâs neobişnuit pentru el şi apoi spuse simplu:

– Te aşteptam, Nathan.

Îşi suflecase mânecile cămăşii şi purta un şorţ pătat.

Fără să spună nimic, Nathan îl urmă în bucătărie.

Era o încăpere primitoare, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu nişte pătrate mari, desperecheate, albastre. O masă de lucru din lemn ocupa aproape toată lungimea camerei, iar pe peretele de deasupra se afla o baterie impresionantă de vase de aramă, proaspăt lustruite.

– Fă-te comod, îi spuse Goodrich, întinzându-i o sticlă. Gustă vinul ăsta chilian, e un deliciu.

Îl părăsi apoi câteva clipe ca să umble la un cuptor vechi. Miresmele fructelor de mare pluteau în toată încăperea. Câteva minute, medicul nu scoase o vorbă, absorbit de prepararea unei mâncări sofisticate.

Nathan îl observa cu perplexitate. Tipul ăsta îl intriga. De fapt, cine era şi ce voia? Garrett părea animat de o veselie ciudată, a cărei cauză, fără îndoială, nu era străină de sticla de vin începută, pe care avocatul o puse pe masă.

„L-am văzut. Pe omul ăsta l-am văzut undeva. Cu mult timp în urmă..."

---

[1] Locuinţă a psihopatului Norman Bates din filmul *Psychose*

Încercă o clipă să şi-l imagineze fără barbă. Dar inspiraţia nu-l ajuta. Avea impresia că, într-un moment sau într-altul al vieţii lui, se străduise să-i uite figura.

Goodrich luă două farfurii de faianţă dintr-un dulap de lemn pictat.

– Sper că ai să cinezi cu mine. Am preparat un *chowder,* despre care ai să-mi spui noutăţi.

– Ascultă, Garrett, nu sunt aici ca să-ţi servesc de cobai pentru experienţe culinare. Cred că ar trebui să vorbim despre...

– Nu-mi place să mănânc de unul singur, îl întrerupse Garrett, în timp ce umplea farfuriile cu o supă cremoasă de scoici şi ceapă.

– Nu eşti căsătorit, Goodrich? întrebă Nathan, în timp ce lua o lingură de supă.

– Simţi bucăţelele de costiţă prăjită? Se sfărâmă în gură.

Avocatul începu să râdă.

– Ţi-am pus o întrebare, Garrett: trăieşti de unul singur?

– Da, inspectore, prima mea nevastă a murit acum mai bine de douăzeci de ani, am avut apoi o experienţă nefericită care s-a terminat cu un divorţ. Am avut, deci, înţelepciunea să nu mai insist.

Nathan desfăcu un şervet din pânză de in.

– ... a fost cu multă vreme în urmă, nu-i aşa?

– Poftim?

– Noi doi ne-am mai întâlnit cândva... cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

Încă o dată, Goodrich ocoli întrebarea.

– Ce zici de garsoniera mea? Încântătoare, nu crezi? Ştii că pe aici sunt nişte locuri minunate pentru amatorii de pescuit? Mâine nu lucrez şi de dimineaţă şi am să dau o raită. Dacă inima îţi dă ghes, poţi să mă însoţeşti...

Cu o plăcere evidentă, Garrett îi servi apoi nuci Saint-Jacques coapte, orez sălbatic şi unt cu usturoi. Deschiseră o altă sticlă de vin chilian, apoi încă una.

Pentru prima oară, după multă vreme, Nathan avu impresia că se relaxa. O fericire îl învăluia şi, nu peste mult timp, se descoperi într-o deplină armonie cu doctorul.

Garrett îi vorbi despre realitatea teribilă cu care se confrunta în munca lui: despre bolnavii incurabili pe care îi însoţea în fiecare zi, despre moartea care ţâşnea pe neaşteptate, înşfăcându-i pe oamenii care nu erau încă pregătiţi pentru această trecere în necunoscut, ca şi despre nevoia, niciodată potolită, de a-şi îngriji semenii şi de a le alina durerile.

Evocă, de asemenea, pasiunea lui pentru pescuit, care îl ajuta să se deconecteze la sfârşit de săptămână.

– E foarte greu să faci faţă, îţi dai seama. Nu-i nevoie să te contopeşti cu pacientul ca să rămâi aproape de el, să-l susţii şi să-l compătimeşti. Nu este chiar atât de uşor să găseşti măsura potrivită.

Nathan se gândi din nou la prăbuşirea fizică şi morală a pacienţilor din centrul de îngrijiri paliative pe care o vizitase în ajun. Cum să continui să-i îngrijeşti, când ştii că partida este pierdută de la început? Cum să le poţi insufla speranţă şi să dai un sens vieţii lor până la capăt?

Nu, nu e uşor să găseşti măsura potrivită, repetă Goodrich ca pentru sine însuşi.

Urmă o pauză lungă.

Apoi Nathan fu cel care întrebă:

– Ce-ar fi să-mi vorbeşti despre Candice Cook?

Bucătăria comunica printr-o boltă cu salonul. Dalele de teracotă, aceleaşi în ambele încăperi, creau impresia unui spaţiu unitar şi atenuau separaţia dintre cele două camere.

Salonul era, fără îndoială, una din camerele cele mai plăcute ale casei şi Nathan o aprecie de îndată. Era genul de loc unde i-ar fi plăcut să petreacă o seară cu Bonnie şi cu Mallory. Totul, de la bârnele aparente ale tavanului şi până la pereţii lambrisaţi, părea făcut pentru a crea o atmosferă primitoare, călduroasă. Pe şemineu, macheta unui vas cu trei catarge se învecina cu un sextant vechi, în timp ce într-un colţ se odihneau, chiar pe jos, mai multe coşuri din frânghie împletită care conţineau o adevărată colecţie de suvenire pescăreşti.

Nathan luă loc într-un fotoliu din ramuri de palmier de culoarea mierii, în timp ce Garrett manevra cu precauţie o cafetieră veche, fin cizelată.

– Ai întâlnit-o, deci.

Nathan suspină:

– Nu m-ai lăsat să aleg, ştii bine.

– E o fată drăguţă, nu crezi?

Un văl de tristeţe îi întunecă privirea lui Goodrich. Del Amico o observă:

– Ce i se va întâmpla?

Regretă această remarcă, pentru că ea lăsa să se înţeleagă că admitea puterea doctorului.

– Inevitabilul, spune Garrett, întinzându-i o ceaşcă de cafea.

– Nimic nu este de neevitat, afirmă avocatul cu tărie.

– Ştii bine că nu-i aşa.

Nathan scoase o ţigară din pachetul lui, o aprinse la flacăra şovăielnică a unei lumânări, trase un fum şi se simţi şi mai liniştit şi mai slab totodată.

– E o casă de nefumători, precizâ Goodrich.

– Glumeşti: am înghiţit echivalentul a doi litri de alcool, aşa că economiseşte-ţi lecţiile de morală şi vorbeşte-mi mai degrabă despre ea. Vorbeşte-mi de Candice.

Garrett se trânti pe canapeaua acoperită cu pânză de corabie şi-şi încrucişă braţele pe piept.

– Candice s-a născut într-un cartier popular din Houston. Familia ei era de origine modestă. Părinţii ei s-au despărţit când avea trei ani. A urmat-o pe mama ei la New York, continuând să-şi vadă tatăl, cu regularitate, până la unsprezece ani.

– O istorie ca multe altele, remarcă avocatul.

Goodrich scutură din cap.

– Nu cred că ai fi fost un medic bun: fiecare viaţă este unică.

Tensiunea părea să crească brusc. Nathan reacţionă instantaneu.

– Sunt un avocat bun. Îmi e de ajuns.

– Eşti un apărător eficace al intereselor firmelor mari. Asta nu te face în neapărat un avocat bun.

– Mă doare în cot de aprecierea ta.

– Îţi lipseşte umanismul...

– Asta e!

– ... şi smerenia.

– Nu, nu vreau să dezbat lucrurile astea cu tine, dar continuă, Garrett. Candice a continuat să-şi vadă tatăl până la unsprezece ani şi...

– ... apoi, brusc, acesta din urmă n-a mai dat nici un semn de viaţă.

– De ce?

– Pentru simplul motiv că se afla în închisoare.

– Este bărbatul pe care l-am văzut de curând şi care locuieşte cu ea?

– Exact, un ticălos bătrân. A fost condamnat în 1985 pentru o spargere care s-a sfârşit prost.

– A fost eliberat?

Goodrich îşi puse ceaşca de cafea pe o cutie din lemn cerat care servea de masă joasă.

– Da. A ieşit din închisoare acum doi ani. A găsit un post de muncitor de întreţinere pe aeroportul din Houston şi a locuit în apartamentul micuţ pe care l-ai văzut în film.

– Tu l-ai găsit?

Goodrich aprobă din cap.

– Nu avea curajul să reia legătura cu fiica lui. I-a scris din închisoare mai multe scrisori, dar n-a îndrăznit niciodată să i le trimită.

– Şi atunci... ai jucat rolul de înger păzitor?

– Scuteşte-mă de expresia asta. Pur şi simplu, am forţat uşa locuinţei lui când era plecat, ca să fur scrisorile... pe care i le-am trimis fiicei lui, adăugând şi filmuleţul meu, pentru ca ea, Candice, să poată să ajungă la el.

Nathan îi aruncă o privire intrigată.

– Dar în numele cui îţi permiţi dumneata să intervii ca atare în viaţa oamenilor?

– Candice trebuia să afle toate acestea. A trăit în permanenţă cu credinţa că tatăl ei a abandonat-o. A fost bucuroasă să afle că el n-a încetat niciodată să o iubească.

– Era aşa de important?

– Absenţa tatălui nu te lasă întotdeauna să-ţi construieşti personalitatea în cele mai bune condiţii, doar ştii.

– Depinde, spuse Nathan, al meu a bătut-o pe mama mea până când ea s-a refugiat în celălalt capăt al ţării. Din acest punct de vedere, absenţa lui nu m-a deranjat prea mult...

O tăcere plină de resentimente plutea în aer.

– Bărbatul şi-a văzut viaţa distrusă. El şi-a reconstruit-o puţin câte puţin. Avea dreptul să-şi găsească fata şi să-şi cunoască, în fine, nepoţelul.

– Dar, la naiba, dacă ştii că fata va muri, protejeaz-o! Fă cumva ca lucrul acesta să nu se întâmple!

Goodrich închise ochii şi răspunde cu fatalism:

– Eu n-am făcut decât să-i apropii pe membrii acestei familii, Nathan, şi să le ofer puţină mângâiere sufletească, dar deja ţi-am spus: nimeni nu poate schimba lucrurile. Trebuie să accepţi asta.

Avocatul se ridică brusc.

– Dacă în viaţa mea aş fi acceptat tot ce au încercat alţii să-mi impună, astăzi aş fi stivuit lăzi într-o uzină.

Goodrich se ridică la rândul lui şi îşi reprimă un căscat.

– Ai o tendinţă foarte supărătoare de a raporta totul la persoana ta.

– Este ceea ce ştiu cel mai bine să fac.

Medicul puse mâna pe balustrada unei scăriţe care pornea din mijlocul salonului.

– Poţi dormi aici, dacă asta te încântă. Am o cameră de oaspeţi la primul etaj, cu cearşafuri curate.

Afară, se auzeau vâjâitul vântului şi zgomotul valurilor care se rostogoleau pe plajă. Se simţea că oceanul era acolo, foarte aproape.

Deprimat de perspectiva de a-şi găsi apartamentul gol şi friguros, şi conştient că băuse puţin cam mult, Nathan acceptă invitaţia fără să se lase prea mult rugat.

11

She's like a rainbow[1].
The Rolling Stones

A doua zi devreme, când Nathan coborî în salon, Goodrich plecase deja la pescuit. Îi lăsase un bileţel pe masă:

„Dacă pleci, închide uşa şi aruncă cheile în cutia poştală".

Urcă în maşină şi porni către Staten Island. În timp ce conducea nu înceta să se frământe în legătură cu acest amestec de respingere şi de fascinaţie pe care-l încerca faţă de Garrett. Bineînţeles, acesta îl punea deseori în încurcătură, dar, în anumite momente, se simţea într-o comuniune perfectă cu el, de parcă s-ar fi înrudit. Erau sentimente contradictorii pe care nu şi le putea explica.

Nathan îşi petrecu ziua supraveghindu-i pe Candice şi familia ei. Făcuse numeroase drumuri între cafenea şi căsuţa în care locuia. Din afară, nu putea decât să bănuiască ce se petrecea în interiorul locuinţei. În schimb, observă că „Clint" avea grijă să iasă pe terasă când voia să fumeze. Sexagenarul îşi petrecuse timpul lucrând câte ceva dimineaţa, iar după masă îşi plimbase nepoţelul. Se simţea bine împreună cu copilul, învelindu-l ca să nu-i fie frig sau manevrând căruciorul cu gesturi sigure.

Nathan îi privise de departe cum se plimbau printre parcelele de gazon englezesc şi printre plantele tropicale din sera

---

[1] Ea seamănă cu un curcubeu

grădinii botanice. Dacă s-ar fi apropiat, l-ar fi auzit pe „Clint" fredonând vechi cântece sudiste în timp ce legăna copilul.

În timpul acestor ore petrecute singur în maşină, Nathan se gândise deseori la Mallory, la momentele fericite care nu vor mai reveni niciodată, la zâmbetul ei şi la felul ei de a râde de el şi de a-l pune la punct.

Încercase de mai multe ori să telefoneze la San Remo, dar, de fiecare dată, îi răspunsese robotul.

Pentru el, lucrurile nu mergeau spre bine. În momentele astea de deprimare, spiritul îi era mereu asaltat de imaginile fiului său. Îşi amintea de toate, şi toate îi lipseau: contactul fizic, dulceaţa obrăjorilor lui, căldura creştetului şi mânuţele lui mici pe care le agita în toate părţile înainte de a adormi.

În asemenea momente, se chinuia, imaginându-şi primul lui Crăciun, primii paşi, primii dinţişori, primele lui cuvinte...

Spre seară, înainte de a pleca la lucru, Candice trecu în fugă pe acasă. Vinerea, avea un al doilea serviciu, într-un bar popular al oraşului. Desigur, ea ar fi preferat să rămână acasă în compania tatălui şi a micuţului Josh. Ar fi putut să profite toţi trei de acea seară liniştită: să pregătească o cină bună, să aprindă focul în şemineu, să asculte muzică... Dar nu putea pierde ocazia de a mai câştiga nişte bani. Se apropia Crăciunul, prilej de bucurie pentru ea dar, în acelaşi timp, şi o ocazie de a cheltui.

Candice ieşi de sub duş şi deschise uşurel uşa camerei copilului. Crezuse că-l aude plângând. Fusese doar o părere. Josh dormea de-a binelea. Alarmă falsă, dar era mai bine să fie vigilentă. Vecina ei, Tania Vacero, îi vorbise despre o epidemie de gripă care bântuia prin zonă.

Liniştită, ieşi din cameră după ce sărutase obrăjorul bebeluşului. În trecere, aruncă o privire la ceasul din cameră. Serviciul ei începea peste douăzeci de minute. Trebuia să se grăbească, să nu întârzie. Se privi în oglindă, se îmbrăcă rapid cu o fustă şi cu bluza uniformei. Joe, patronul barului, nu voia decât chelneriţe sexy, aşa cum îi amintea deseori.

Îşi îmbrăţişă tatăl, ascultă recomandările lui de prudenţă, protestă de formă („Tată, nu mai am paisprezece ani!") şi se pierdu în noapte. Era fericită că era împreună cu el. Se simţea în siguranţă că avea un bărbat în casă şi apoi... era atât de grijuliu cu Josh...

Trebui să acţioneze de mai multe ori cheia de contact ca să pornească vechiul ei Chevy, singura maşină pe care-o avusese vreodată şi a cărei achiziţie se plasa în timpuri preistorice, pe vremea începutului de mandat al lui George Bush, tatăl.

Sigur, maşina nu mai era tânără, dar, odată pornită, îşi făcea treaba pe drumuri scurte.

În seara asta, Candice era veselă. Deschisese radioul şi o acompania pe Shania Twain cu refrenul ei:

Man! I feel like a woman!

Cântecul îi fu întrerupt de un căscat lung. Doamne, ce obosită era. Din fericire, mâine era ziua ei liberă, putea să rămână mai mult în pat, să-l ia pe Josh lângă ea. După aceea avea să meargă să cumpere cadouri pentru Crăciun. Descoperise două jucării pluşate frumoase în centrul comercial: un urs zâmbitor şi o broască ţestoasă cu gâtul lung, care i se păruse nostimă. Josh era încă mic. La vârsta asta, copiilor le plac mai mult jucăriile pe care le pot lua cu ei când dorm. Peste câţiva ani, când va fi mai mare, avea să-i cumpere o bicicletă şi apoi cărţi şi un calculator.

Candice căscă din nou. Chiar dacă unii spun altfel, viaţa nu era uşoară în ţara asta. În fiecare lună, încerca să pună deoparte câţiva dolari pentru studiile micuţului, dar era foarte greu să împace cele două cerinţe şi câţiva bănuţi în plus nu-i cădeau prost. Da, Josh se va duce la universitate şi spera că va avea o profesie frumoasă: medic, profesor sau, poate, avocat.

Ora 19.58

Îşi parcă maşina odată cu un 4x4 solid, bleumarin, şi intră în *Sally's Bar,* unde atmosfera era deja încinsă. Cererea de băutură era mare. Berea curgea în valuri şi muzica lui Springsteen era la maximum. Era o atmosferă populară, mai degrabă de New Jersey decât newyorkeză.

– Uite-o pe cea mai frumoasă dintre toate fetele, o întâmpină Joe Connoly, care oficia îndărătul tejghelei.

– Salut, Joe.

Connoly era un vechi poliţist din Dublin, instalat în Staten Island de şaptesprezece ani. După părerea tuturor, barul lui era un loc *clean*, frecventat mai ales de poliţiştii şi pompierii din

oraş. De când lucra aici, Candice n-avusese nici o problemă: certurile nu degenerau niciodată în încăierări şi chelneriţele erau respectate.

Tânăra femeie îşi înnodă şorţul şi îşi începu serviciul.

– Salut, Ted, cu ce te servesc?

Ora 20.46

– Ai un admirator, frumoasa mea.

– Ce-ţi trece prin minte, Tammy? întrebă Candice.

– Îţi spun eu că ai un admirator. De când ai venit, tipul ăla ferches de la capătul barului n-a încetat să te privească.

– Baţi câmpii, bătrânica mea, zise Candice, ridicând din umeri.

Înşfăcă o tavă cu halbe de bere şi se depărtă, aruncând o privire spre bar. Bărbatul avea privirea fixată asupra ei. Nu-l văzuse niciodată. N-avea aerul unui curcan sau al unui pompier.

Fugitiv, privirile li se încrucişară şi parcă „ceva" se produsese.

„Numai să nu-şi închipuie că vreau să-l agăţ", gândi Candice.

„Numai să nu-şi închipuie că vreau s-o agăţ", gândi Nathan.

De când intrase, se tot întreba cum să intre în vorbă cu ea. Chiar dacă pretinsese contrariul faţă de Garrett, nu putea să nu fie îngrijorat pentru ea. Trebuia să ştie, cu orice preţ, dacă ceva din viaţa ei ar fi putut s-o facă să se teamă de o moarte apropiată.

Dar cum să abordezi o fată într-o vineri seară, într-un bar, altfel decât pe un ton glumeţ?

Ora 21.04

– Sunteţi nou pe aici, spuse Candice.

– Da, este adevărat. Sunt avocat în Manhattan.

– Vă mai servesc cu ceva?

– Nu, mulţumesc, plec îndată, sunt cu maşina.

Candice se apropie mai mult şi îi mărturisi surâzând:

– Dacă nu comandaţi o altă bere, Joe se va supăra şi riscaţi să vă ceară să părăsiţi barul, pentru că ocupaţi un loc degeaba.

– Foarte bine, atunci vreau încă o bere.

Ora 21.06

– Nu-i rău, judecă Tammy, destupând mai multe sticle de Budweiser cu o viteză uimitoare.

– Încetează cu prostiile, te rog.

– Frumos spus, dar nu e normal ca o fată la anii tăi să fie celibatară.

– Deocamdată, n-am nevoie de un bărbat în viaţa mea.

În timp ce vorbea, îşi aduse aminte cu tristeţe de ultimele ei aventuri. Din păcate, nimic serios. Flirturi, pe ici, pe colo, dar niciodată ceva suficient de stabil pentru a întemeia o familie adevărată. Pe scurt, se gândi la tatăl lui Josh, un agent comercial întâlnit într-o seară la o veche colegă de liceu. De ce se lăsase îmbrobodită de bărbatul acela? Ce crezuse ea? Era mai degrabă simpatic şi povestea frumos, e drept, dar Candice nu se lăsa uşor păcălită. Îşi amintea adesea mai ales de seara aceea ca de un moment în care simţise o nevoie disperată de a fi dorită de un bărbat. Acea dorinţă iluzorie nu durase mai mult decât o îmbrăţişare şi, spre marea ei uimire, descoperise mai târziu că e însărcinată, verificând pe pielea ei zicala că nici un anticoncepţional nu era sută la sută eficace. Nu fusese câtuşi de puţin supărată, pentru că din acest episod se alesese cu cel mai frumos cadou din lume, în persoana micuţului Josh. Îl înştiinţase pe tatăl copilului despre sarcina ei, dar nu-i ceruse nici ajutor şi nici pensie alimentară. Regreta doar că el nu dorise niciodată să-şi vadă copilul. Bineînţeles, ar fi preferat să aibă pe cineva alături, ca să-şi crească fiul, dar asta era situaţia şi cu asta, basta. *Forgive and forget*![1] cum spunea tatăl ei.

Ora 21.08

– Iată berea dumneavoastră.

– Mulţumesc.

---

[1] Iartă şi uită

– Cu ce treburi pe aici, domnule avocat din Manhattan?
– Spune-mi Nathan.
– Ce căutaţi în barul nostru... Nathan?
– De fapt, am venit să-ţi vorbesc, Candice.
Avu un moment de tresărire.
– De unde îmi cunoşti numele? întrebă ea, neîncrezătoare.
– Toţi apropiaţii te numesc Candice... constată el surâzând.
– OK, admise ea, un punct pentru dumneata.
– Ascultă, reluă el, n-am putea merge să bem ceva într-un loc oarecare după ce termini treaba?
– Îţi pierzi vremea, îl asigură ea.
– Nu încerc să te forţez, promit.
– Inutil să insişti, pe bune.
– Gura ta spune nu, dar ochii spun da.
– Da, cunosc asta. Am mai auzit-o de multe ori, chiar convingător.
– Ai un parfum de iasomie, se mulţumi el să remarce.

Ora 21.12

„Până la urmă, nu e chiar atât de rău".

Ora 22.02

– Pot să capăt a treia bere?
– N-ai început-o nici pe a doua.
– Da, dar nu vreau să-mi pierd locul la bar.
– Ce poate fi atât de interesant în locul acesta?
– Pot să te privesc.
Ea ridică din umeri, dar nu îşi putu reţine un zâmbet.
– Dacă asta e de ajuns pentru fericirea dumitale...
– Te-ai gândit la propunerea mea?
– Care propunere?
– Să bei un pahar cu mine la încheierea programului.
– Ospătăriţele nu ies niciodată cu clienţii lor, asta e regula.

– Când barul se va închide, nu vei mai fi ospătăriţă, iar eu nu voi mai fi client.

– Remarcă tipic avocăţească.

Ceea ce, în gura ei, nu era chiar un compliment.

Ora 22.18

„Nu e rău, dar e prea sigur de el".

Ora 22.30

– De altfel, nu ies niciodată cu tipi căsătoriţi, spuse ea, arătând spre verigheta de pe degetul lui Nathan.

– Greşeşti, tipii căsătoriţi sunt cei mai interesanţi, pentru că sunt deja verificaţi.

– Este o remarcă stupidă, judecă ea.

– E o glumă.

– ... cam proastă.

Nathan avea de gând să-i răspundă, când Joe Conolly se apropie de ei.

– Totul e în regulă, îl asigură ea.

– Cu atât mai bine, mârâi el îndepărtându-se.

Nathan aşteptă ca proprietarul barului să se îndepărteze pentru a-şi reînnoi propunerea.

– Dar dacă n-aş fi fost căsătorit, ai fi acceptat acel pahar cu vin?

– Poate.

Ora 23.02

– De fapt, sunt despărţit de soţie.

– Ce-mi dovedeşte că e adevărat ce spui?

– Aş fi putut să iau cu mine documentele de divorţ, dar nu mă gândeam că-mi sunt necesare ca să invit o fată la un pahar.

– Bine, las-o aşa, cuvântul dumitale îmi ajunge.

– Atunci este da?

– Am zis poate...

Ora 23.13

„De ce oare îmi inspiră încredere? Dacă mă mai întreabă o dată, am să spun da..."

23.24

Treptat, barul începea să se golească. Rock-ul vânjos al lui Boss cedase locul baladelor lui Tracy Chapman.

Candice îşi luase o pauză cinci minute şi discuta cu Nathan la o masă din spatele barului. O undă de simpatie începea să vibreze între ei, dar conversaţia lor fu întreruptă brusc:

– Candice, la telefon! strigă Joe din spatele barului.

Tânăra se ridică brusc. Cine putea s-o sune la serviciu!?

Intrigată, apucă receptorul aparatului şi, după câteva secunde, figura ei arăta complet descompusă. Devenise palidă, puse receptorul în furcă, făcu câţiva paşi nesiguri ca să ajungă la bar şi simţi cum o lasă picioarele. Nathan, care urmărise scena, se grăbise să o prindă înainte de a cădea. Izbucnise în lacrimi în braţele lui.

– Ce s-a întâmplat?

– ... Tata... a avut o criză cardiacă.

– Cum aşa?

– O ambulanţă a venit să-l ia la spital.

– Hai, te duc acolo, zise Nathan, luându-şi haina.

Spitalul din Staten Island – Secţia de cardiologie, terapie intensivă

Încă îmbrăcată în uniforma ei, Candice se grăbi către medicul care se ocupa de tatăl ei, spunând în gând o rugăciune pentru ca veştile să fie bune.

Se afla în faţa lui. Îi citi numele pe ecuson: Doctorul Henry T. Jenkils. Privirea lui Candice era rugătoare: „Daţi-mi speranţe, domnule doctor, spuneţi-mi că nu e nimic, că pot să-l iau acasă şi că putem petrece împreună Crăciunul. O să am

grijă de el, o să-i prepar ceaiurile şi supele, cum făcea şi el când eram mică, spuneţi-mi că..."

Dar doctorul Jenkils nu avea obiceiul să citească în ochii pacienţilor săi sau ai apropiaţilor lor. Cu vremea, învăţase să se blindeze şi să „nu se implice personal". Era o necesitate pentru el: prea multă compasiune îl descumpănea şi-l împiedica să-şi facă meseria. Avu o mişcare de respingere când Candice se apropie prea mult de el. Îi ţinu un discurs profesional:

– Domnişoară, tatăl dumitale a avut norocul să cheme ambulanţa mai înainte de a se prăbuşi. Când l-au găsit, prezenta toate simptomele unui infarct. Sosind aici, era deja în stop cardiac. Am făcut tot ce se putea pentru a-l reanima, dar nu a supravieţuit. Sunt dezamăgit. Dacă vreţi să-l vedeţi, o infirmieră vă va conduce în camera lui.

– Nu, nu, nu! strigă ea, cu faţa inundată de lacrimi. Abia venisem să-l văd. Nu e drept! Nu e drept!

Tremurând, se simţea de parcă o prăpastie ameţitoare s-ar fi deschis sub ea şi, din nou, singurele braţe pe care se putu sprijini erau cele ale lui Nathan.

Avocatul preluă controlul. Se interesă mai întâi ce era cu Josh: micuţul fusese adus odată cu bunicul său la spital şi îşi aştepta mama la etajul de pediatrie. O însoţi pe Candice până în camera în care se afla corpul, acum fără viaţă, al tatălui ei. După ce îi mulţumi lui Nathan pentru ajutor, tânăra femeie îl rugă să o lase singură pentru un moment.

Revenit în hol, întrebă la biroul de informaţii dacă doctorul Goodrich era de gardă în seara aceea. I se răspunse că nu. Consultă anuarul telefonic şi reuşi să-l găsească la centrul de îngrijiri paliative.

– Garrett, te-ai înşelat cu totul, îl anunţă el cu o voce aproape bucuroasă.

Era de-a dreptul emoţionat, în timp ce ţinea receptorul în mână, tremurând.

– Despre ce e vorba?

– Nu Candice trebuia să moară!

– Cum? Ce vrei să spui?

– Tatăl ei.

– Ascultă, Nathan, nu înţeleg o vorbă din ce...

Avocatul respiră adânc ca să-şi stăpânească emoţia.

– Sunt la spital, explică el mai calm. Tatăl lui Candice tocmai a decedat din cauza unui stop cardiac.

– La naiba, scăpă doctorul, surprins.

Vocea lui Nathan tremura acum de mânie:

– Ei, ia spune, cum de n-ai prevăzut moartea asta? Cum de n-ai văzut mica lui aureolă?

– Nu, admise Goodrich, n-am prevăzut nimic, dar nu m-am apropiat niciodată prea mult de acest om, ca să mă pot pronunţa.

– Ascultă, cred că a sosit vremea să trag o linie sub teoriile dumitale obscure! Moartea a lovit alături, ai face mai bine să recunoşti.

– Nu te ambala. Omul acesta avea o vârstă, suferea poate de inimă... Moartea lui nu dovedeşte nimic.

– În orice caz, tot ce ştiu, Garrett, este că ea, Candice, e salvată.

– Sper să ai dreptate, sper din adâncul sufletului.

Acasă la Candice Cook, la ora trei dimineaţa

Încăperea era cufundată în întuneric. Numai câteva lumânări de Crăciun aprinse, lângă fereastră, permiteau să se distingă conturul obiectelor şi al figurilor. Candice adormise pe canapeaua din salon, dar tresărea din când în când şi părea că are febră. Nathan o privea ca hipnotizat. Ştia că somnul ei era agitat de forţe malefice. După ce îl luaseră pe Josh, o însoţise acasă, în jurul orei unu. Tânăra femeie era atât de doborâtă, încât se lăsase condusă ca un automat. Discutaseră un timp, apoi Nathan o convinsese să ia somniferul pe care unul dintre medicii din spital i-l prescrisese.

Un plânset scâncit răzbătu din camera de alături. Cu ochii mari, în mijlocul patului, Josh se trezise.

– Salut, amice, nu-ţi fie frică, îl linişti el, luându-l în braţe.

– ... apă... ceru micuţul.

Îi dădu puţină apă şi îl luă cu el în salon.

– Cum e, bebeluşule?

– He... be... be... încercă să repete Josh.

Nathan îl sărută pe frunte.

– Mama doarme, şopti el.

– Ma... han...

Îl luă cu el pe fotoliu şi-l legănă uşor. Îi murmură chiar câteva măsuri din *Brahms' Lullaby*. Nu mai cântase cântecelul acela de leagăn de la moartea fiului său şi emoţia îl copleşi, obligându-l chiar să se oprească.

După câteva minute, Josh adormi. Nathan îl puse în pătuţ şi se întoarse în salon. Candice continua să doarmă. Înainte de a pleca, îi scrise câteva cuvinte pe spatele unei liste de comisioane pe care o lăsă pe masă.

Afară ningea.

14 decembrie

Candice trase zăvorul şi privi prin uşa întredeschisă.

– A, tu eşti, intră.

Nathan pătrunse în bucătărie. Era ora nouă. În scăunelul lui, Josh terminase de molfăit micul dejun.

– ... zi... ua, spuse copilul.

– Salut, micuţule Josh, răspunse Nathan adresându-i un surâs.

Candice trecu cu mâna prin perişorul copilului, privindu-l pe avocat.

– Vreau să-ţi mulţumesc că ai rămas atât de târziu aseară.

– Pentru nimic, cum te simţi?

– Aşa şi aşa, îl asigură tânăra femeie, chiar dacă ochii ei mărturiseau contrariul.

Nathan îi arătă un set de chei pe care le scosese din buzunar.

– Ţi-am adus maşina.

– Mulţumesc. Ai fost, cu adevărat... foarte bun, spuse ea, îndepărtându-şi braţele. Ţi-ai lăsat maşina în parcarea lui Joe?

Nathan dădu din cap.

– O să te duc acolo, propuse ea, dar mai înainte, stai să bei o cafea cu noi.

– Cu plăcere, răspunse el, aşezându-se.

Lăsă să se scurgă câteva secunde, apoi începu:

– De fapt, aş vrea să-ţi cer ceva, o anunţă el, punând pe masă o mapă din piele.

– Ce? întrebă Candice îngrijorată, ca şi cum atâta amabilitate din partea unui bărbat nu putea fi decât o surpriză neplăcută.

– Aş vrea să accepţi...

– Ce anume?

– ... nişte bani, spuse Nathan, aş vrea să accepţi ceva bani ca să-ţi creşti copilul.

– Este... e o glumă? spuse ea, punându-şi ceaşca pe masă, ca să nu-i cadă din mână.

– Nu, vreau să te ajut.

– Dar... drept cine mă iei?

Mânioasă, se ridică de pe scaun. El încercă s-o liniştească.

– Calmează-te, Candice, nu-ţi cer absolut nimic.

– Eşti chiar nebun, repetă ea, n-am nevoie de banii tăi.

– Ba da, ai nevoie! Ai nevoie... ca băiatul tău să-şi facă studiile. Ai nevoie, pentru că maşina ta are trei sute de mii de kilometri la bord şi e gata să te lase în orice moment. Ai nevoie, pentru că nu mai ai pe nimeni care să te ajute.

– Şi... cam câţi bani ai vrea să-mi dai? nu se putu abţine tânăra femeie să întrebe.

– Să spunem... o sută de mii de dolari, propuse Nathan.

– O... o sută de mii de dolari! Dar... e... imposibil. Nu există cineva care să nu ceară nimic în schimbul atâtor bani, nu există aşa ceva!

– Uneori, roata se învârte... Să spunem că ai câştigat la loto.

Ea rămase tăcută pentru câteva secunde.

– Nu e vorba cumva de o spălare de bani sau...

– Nu, Candice, nu sunt bani murdari. Nu există nimic ilegal în povestea asta.

– Cu toate astea... nici nu te cunosc!

– Tot ce ţi-am spus ieri despre mine este adevărat, afirmă Nathan deschizând mapa. Mă numesc Nathan Del Amico, sunt un avocat renumit din Park Avenue, am o reputaţie de om

integru şi afacerile mele sunt tot ce poate fi mai cinstit. Ai aici o grămadă de documente care dovedesc afirmaţiile mele: paşaportul, contul meu din bancă, articole din ziar care vorbesc despre mine...

– Nu insista, îl întrerupse Candice, nu merg pe combinaţia asta.

– Acordă-ţi un timp de gândire, ceru Nathan, coborând din vechea ei maşină.

Se aflau în parcarea goală în faţa lui *Sally's Bar.* Candice îl însoţise pe avocat să-şi ia maşina.

– Dar m-am gândit deja, nu vreau să dau socoteală nimănui de felul în care îmi duc viaţa.

– N-ai să-mi dai nici un fel de socoteală, nici mie şi nici altcuiva, promise el aplecându-se pe fereastră. Poţi folosi această sumă aşa acum îţi convine.

– Dar nu înţeleg de ce te privesc pe tine problemele mele.

– În urmă cu o săptămână, nu ţi-aş fi făcut o asemenea propunere. Dar de atunci unele lucruri s-au schimbat în viaţa mea... Ascultă, n-am fost dintotdeauna bogat. Am fost crescut de mama mea, care avea mai puţini bani decât ai tu acum. Din fericire, am putut să-mi fac studiile. Nu refuza această şansă fiului tău.

– Fiul meu îşi va face studiile, fie că mă vei ajuta tu, fie că nu! se apără Candice.

– ... că nu! repetă Josh de pe bancheta din spate, ca şi cum ar fi sărit în ajutorul mamei sale.

– Mai gândeşte-te. Găseşti numărul meu de telefon în mapă. Sună-mă după ce vei fi consultat documentele lăsate.

– Cred că discuţia e deja încheiată. Cum spuneai, aproape că n-am nimic, dar îmi rămâne ceea ce mulţi dintre cei mai bogaţi decât mine au pierdut: onoarea şi cinstea...

– Nu-ţi cer să renunţi nici la una, nici la cealaltă.

– Opreşte-te cu vorbele amăgitoare. Propunerile tale sunt prea frumoase ca să fie adevărate. O capcană există. Cine ştie dacă n-ai să mă reclami cândva că m-am atins de aceşti bani?

– Priveşte-mă în ochi, încercă Nathan apropiindu-se de ea.

– Nu vreau să primesc ordine de la tine.

Cu toate acestea, ea ridică privirea spre el. Nathan îi susţinu privirea şi îi reafirmă:

– Sunt cinstit, n-ai de ce să te temi de mine, ţi-o jur. Gândeşte-te la fiul tău şi acceptă aceşti bani.

– Răspunsul meu este nu! repetă Candice, închizând portiera. Cred că m-ai înţeles bine. Nu şi nu!

Nathan şi Candice ajunseseră fiecare la casele lor.

Candice consacră restul dimineţii documentelor din mapă.

Nathan îşi petrecu vremea cu ochii ţintă pe telefon.

În fine, la amiază telefonul sună.

12

...Sfâşiat în moarte de
către cei lacomi şi sălbatici.
Lucreţiu

După ce parcurse mai toate străzile din cartier, Nathan găsi, în sfârşit, un loc de parcare, reuşind să rezolve acest lucru complicat. Alături de el, Candice aştepta ca maşina să se oprească, să-l poată elibera pe micuţul Josh din scăunelul de pe bancheta din spate. Îl puse apoi într-un cărucior voluminos, pe care Nathan îl scosese din portbagaj. Băieţelul era binedispus şi îngâna de zor cântece năzdrăvane din lumea lui, în timp ce sugea pe-ndelete dintr-un biberon pe jumătate gol.

Toţi trei se îndreptară spre clădirea cu cărămizi cenuşii şi roz, care adăpostea una din sucursalele First Bank din New Jersey.

Era oră de vârf. Din cauza mulţimii şi a îngustimii uşii turnante, le trebui ceva vreme să împingă căruciorul în interior. Agentul de pază – un negru tânăr cu figură plăcută – veni să-i ajute, în timp ce făcea unele glume despre instalaţiile moderne neadaptate la nevoile bebeluşilor.

Pătrunseră într-o sală mare şi luminoasă, înconjurată de tot felul de ghişee din sticlă şi lemn de culoare închisă, primitoare şi elegante, care păstrau intimitatea dintre clienţi şi funcţionari.

Candice răscoli în geantă, pentru a găsi faimosul cec.

– Crezi că este o idee bună?

– Am discutat deja, răspunse politicos Nathan.

Candice îl privi pe Josh, se gândi la viitorul lui şi se hotărî să se aşeze la coadă la un ghişeu.

– Vrei să te însoţesc?

– Inutil, răspunse ea, nu va dura. Mai bine stai jos, spuse ea, arătându-i un grup de scaune din spatele încăperii.

– Lasă-mi-l mie pe Josh.

– O nu, nu, vreau să-l ţin în braţe. Mai bine scapă-mă de afurisitul de cărucior.

În timp ce el se îndepărta trăgând după el căruciorul, Candice îi adresă un surâs însoţit de un semn al mâinii.

În clipa aceea, ea îi amintea de Mallory. Era limpede, se ataşa din ce în ce mai mult de femeia asta, de simplitatea ei şi de liniştea pe care o emana întreaga ei fiinţă. Era realmente impresionat de legătura dintre ea şi fiul ei, de modul în care îşi săruta copilul şi în care-i şoptea lucruri gingaşe la ureche, de fiecare dată când el era gata să plângă. Era o mamă senină şi atentă. Nu mai contau vesta uzată sau coafura ei comună. N-avea clasa fetelor de la *Cosmopolitan,* dar era mai plăcută şi mai sociabilă.

Tot urmărind-o cu privirea, nu putu să nu se gândească la cursul pe care îl luase viaţa lui. Poate că greşise, dorind să se desprindă, cu orice preţ, de mediul social în care se născuse. Poate că ar fi fost mai fericit cu o femeie precum Candice, într-o casă oarecare, cu un câine şi o maşină hodorogită împodobită cu o bandă înstelată. Numai cei din clasele înstărite au impresia că oamenii obişnuiţi duc o viaţă monotonă. El, care provenea dintr-o familie de oameni simpli, ştia însă cum stau lucrurile.

Mai mult decât atât, el nu era genul de om care să preţuiască acel nesfârşit bla-bla legat de importanţa lucrurilor mărunte ale vieţii, menite să asigure fericirea. Suferise prea mult din pricina lipsei banilor, pentru ca acum, când îi avea, să scuipe de sus. Şi, contrar a ceea ce crezuse multă vreme, îşi dădea seama, din ce în ce mai mult, că nu era suficient să aibă bani şi că avea nevoie de cineva cu care să-i împartă. Nu-şi mai dorea să se ducă nicăieri fără o fiinţă care să-l însoţească; fără o voce care să-i răspundă, totul nu era decât tăcere; fără un chip în faţa lui, nici el nu mai exista.

Nathan schimbă câteva cuvinte cu agentul de pază din faţa uşii. În ajun, echipa Yankeilor anunţase achiziţia unui jucător

bun pentru apropiatul sezon şi agentul se însufleţi, imaginându-şi meciurile pe care avea să le câştige curând echipa lui preferată de baseball.

Brusc, agentul tăcu, intrigat de un tip cu umeri masivi care împingea uşa de la intrare. Solid ca un baschetbalist, bărbatul purta un fular în jurul gâtului şi un sac de sport în bandulieră.

„Proastă idee să porţi cu tine un sac atât de mare", gândi Nathan.

Tipul părea agitat. Vizibil crispat, dacă nu speriat, se întorsese de mai multe ori, cântărindu-i pe cei doi bărbaţi dintr-o privire. Gardianul făcu câţiva paşi în direcţia lui. În acel moment, bărbatul schiţă intenţia de a se aşeza la una dintre cozi, dar se opri chiar în mijlocul sălii. Într-o fracţiune de secundă, scoase din sac o armă şi o cagulă neagră pe care şi-o trase pe cap.

– Hei, voi!

Înainte ca agentul de pază să fi putut interveni, un complice ţâşnise din mulţime şi îi trăsese două lovituri de măciucă în cap. Complet zăpăcit, gardianul se prăbuşise, iar celălalt profitase ca să-l dezarmeze.

– Nici o mişcare! Nimeni nu mişcă, la naiba! Mâinile pe cap!

Cel de-al doilea individ conducea operaţiunile. Nu purta cagulă, ci un pantalon de pânză de sac şi o vestă a armatei americane. Avea părul decolorat tăiat perie şi ochii injectaţi.

Era înarmat până-n dinţi, cu un revolver de calibru mare în mâna dreaptă şi cu un pistol-mitralieră pe umăr care putea face nenumărate victime.

– În genunchi! Toată lumea în genunchi, grăbiţi-vă!

Au urmat mai multe strigăte. Toţi clienţii şi funcţionarii îngenuncheaseră sau se culcaseră la podea.

Nathan se întoarse să o caute din priviri pe Candice. Tânăra îşi găsise refugiu într-una din boxe, sub un birou. Îl ţinea pe Josh strâns la piept şi încerca să-l legene. În şoaptă, îi repeta fără încetare: „E un joc, este un joc, bebeluşul meu" forţându-se să surâdă. Ca de obicei, puştiul făcea ochii mari şi privea cu interes spectacolul ciudat care se desfăşura în jurul lui.

Neliniştea se întipărise deja pe chipuri. Ca toţi ceilalţi, îngenunchease şi Nathan.

„Cum de putuseră pătrunde cu armele? Ar fi trebuit să le controleze sacii la intrare. Şi de ce sistemul de alarmă nu se declanşase, pentru Dumnezeu?"

Alături de el, o femeie înspăimântată se ghemuise lângă peretele de lemn al unui ghişeu. Nathan vru să-i şoptească câteva cuvinte de încurajare, dar când deschise gura, simţi un fel de descărcare ciudată prin tot corpul şi, din nou, durerea din piept. Putea să audă zgomotul surd al inimii care bătea din răsputeri. Căută sprayul de trinitrină într-unul din buzunarele hainei.

– Ţine-ţi mâinile pe cap! strigă la el bruta îmbrăcată cu vesta militară, înainte de a se îndrepta spre cel care părea să fie şeful agenţiei.

Nu erau decât doi bandiţi. Fără îndoială că un complice îi aştepta într-o maşină parcată prin apropiere.

– Tu de colo, vino cu mine, am nevoie de cifrul de la seif.

Banditul îl împinse pe şeful agenţiei spre o încăpere din capătul holului. Se auzi o poartă metalică deblocându-se, apoi, după puţin timp, zgomotul vag care indica deschiderea altei uşi.

Bărbatul cu cagulă rămăsese în încăperea principală ca să-i supravegheze pe ostatici. În picioare, pe un birou, voia să arate că e stăpân pe situaţie şi repeta întruna:

– Nu mişcă nimeni! Nu mişcă nimeni!

Dintre cei doi bandiţi, el era veriga slabă, pentru că îşi privea ceasul din când în când şi îşi tot întindea cagula care-l strângea de gât. La un moment dat se impacientă:

– Ce tot faci, Todd? Potoleşte-te, la naiba.

Dar celălalt, ocupat în sala din spate, nu răspundea.

La un moment dat, nemaistăpânindu-se, banditul îşi scoase cagula cu un gest brusc. Sudoarea îi scălda fruntea şi faţa şi îi desena pete întunecate sub braţe. Cunoscuse probabil deliciile închisorii şi nu-şi mai dorea să ajungă acolo.

De data asta juca tare: atac armat, cu violenţă. Juca tare şi timpul trecea.

În fine, „militarul" năvăli în încăperea principală, încărcat cu un sac mare şi greu. Strigă către complicele lui:

– Hei, Ari, am terminat recolta.

– Ascultă, Todd, să plecăm acum, avem destul pentru...

Dar bărbatul în pânză de sac nu-l asculta.

– Du-te să cauţi restul, viermele naibii!

Nathan vru să profite de această situaţie ca să se apropie de Candice. Inima îi bătea nebuneşte. Se simţea responsabil pentru viaţa tinerei femei. Dar când ajunsese chiar în dreptul ei, Ari ţâşni spre el şi îi trase o lovitură zdravănă de picior, care-l proiectă cu capul de birou.

– Tu, ăla, rămâi pe loc, ai înţeles?

Dar „militarul" se repezi spre el şi începu să urle:

– Ţi-am spus să te duci să cauţi banii! Îi ţin eu sub observaţie.

Nathan era ameţit. Îşi reveni de bine, de rău, apoi îşi duse mâna la arcadă. Un fir de sânge i se scurgea de pe tâmplă şi îi păta cămaşa. Dacă va ieşi viu de aici, va rămâne cu faţa tumefiată mai multe zile.

În acest timp, Candice făcu o mişcare spre el, ridicându-şi capul. Îl chestionă cu o privire întrebătoare care părea să însemne „Cum stai?" Pentru a o linişti, el îi făcu un semn din cap.

Se forţă să surâdă, dar Nathan constată că era foarte palidă, aproape lividă. O privea în ochi când, brusc, totul i se înceţoşă în minte. Într-o fracţiune de secundă, chipurile lui Candice şi ale lui Mallory se suprapuseră.

Din toate puterile lui, şi-ar fi dorit să le apere pe aceste două femei de orice act de violenţă.

Deodată, când nimeni nu se mai aştepta, o alarmă stridentă răsună în toată banca.

Spărgătorii fură cuprinşi de panică. Ari ţâşni în încăperea centrală, cu mâinile pline de bancnote.

– Ce se petrece, Todd?

– Trebuie să plecăm înainte de a veni curcanii! spuse „militarul".

– Mi-ai spus că ai debranşat sistemul de alarmă! La dracu', Todd, ziceai că nu riscăm nimic!

Picături de sudoare îi curgeau pe faţă. Tremura atât de tare, încât scăpă dolarii din mâini.

Todd se apropie de ferestre şi zări o maşină care trecea în trombă prin faţa băncii.

– Curva de Geraldo a fugit fără noi, speriatul!

– Ce ne facem fără maşină? exclamă Ari, complet descompus.

Dar celălalt nu-l mai asculta. Într-o clipă, îşi pusese sacul pe umăr, înşfăcase pistolul-mitralieră într-o mână şi revolverul în cealaltă, împinsese furios uşa băncii şi ieşise chiar în momentul în care mai multe maşini de poliţie soseau cu sirenele vuind.

Se auziră un schimb de focuri şi strigăte.

Ari, care ezitase să-şi urmeze complicele, se trezi brusc şi închise uşa.

– Nu mişcă nimeni! urlă el îndreptând ţeava puştii de 9 milimetri către funcţionarii şi clienţii de pe pardoseală.

Se agăţa de arma lui ca de o ultimă protecţie.

Nathan nu scăpa pistolul din priviri.

„Câte victime poate face acest nebun furios!?"

Se auzi o nouă serie de focuri de armă, apoi urmă o voce puternică prin megafon:

SUNTEŢI ÎNCONJURAŢI
COMPLICELE VOSTRU A FOST ARESTAT
IEŞIŢI DIN CLĂDIRE FĂRĂ ARME
ŞI FĂRĂ GESTURI BRUŞTE

Dar nu era chiar ce credeau ei.

– Tu, vino aici!

Se întâmplă exact acel lucru de care se temea Nathan: spărgătorul o trase pe Candice de braţ fără menajamente pentru a o lua ostatică.

Dar ea nu aparţinea categoriei de învinşi. Gata de orice pentru a-şi salva fiul, se zbătu cu putere şi reuşi să fugă în spatele sălii, în timp ce Josh urla în braţele ei. Brusc, Nathan se ridică şi se interpuse între Ari şi cei doi.

Nebun de furie în faţa acesteia rezistenţe neaşteptate, Ari îşi îndreptă arma spre Nathan, al cărui creier funcţiona cu viteză.

„Poate că mă va împuşca, dar Candice nu va păţi nimic. Chiar dacă trage în mine, copoii vor intra rapid în sală. Ea nu mai riscă nimic".

Fiecare secundă părea să se confunde cu infinitul.

Garrett se înşală. Ştiu că se înşală! Nimic nu este hotărât dinainte. Viaţa nu poate funcţiona aşa. Candice este salvată. „Am câştigat, Garrett!! Am câştigaaaat!"

Avocatul era încremenit sub ameninţarea armei lui Ari, un Glock 17 Lüger din timpul războiului, care se putea cumpăra cu cincizeci de dolari din orice piaţă de arme din această ţară în care, pe fondul grătarelor la iarbă verde, focurile de armă deveniseră un fel de sport naţional.

Cu privirea complet rătăcită, Ari ţinea cu ambele mâini patul armei. Pusese degetul pe trăgaci. Nu se mai putea stăpâni. Urma să tragă.

Nathan ridică privirea către uşa de la intrare. Nu dură decât o fracţiune de secundă, suficientă ca să-l vadă pe omul de pază, revenit în simţiri, scoţând o altă armă ascunsă într-un toc fixat de piciorul lui drept.

Fu atât de rapid, încât Ari nu şi-a dat seama de nimic. Gardianul s-a îndreptat cu braţul întins şi a tras două focuri. Primul a trecut alături de ţintă, dar cel de-al doilea l-a atins pe criminal chiar în mijlocul spatelui şi l-a doborât.

Împuşcăturile provocară o panică cumplită. Oamenii începură să alerge către ieşire, în timp ce, în sens invers, poliţiştii şi ajutoarele lor dădeau asaltul şi invadau interiorul clădirii.

– Evacuaţi sala! Evacuaţi! ordonă un poliţist.

Dar Nathan se grăbea spre spatele sălii.

În jurul unui corp doborât, se formase un grup.

Avocatul se apropie de cercul de oameni.

Candice era lungită pe podea, în timp ce Josh, îngrozit de spaimă, se agăţa cu disperare de ea.

– Chemaţi ajutoare, strigă Nathan din toate forţele lui. Chemaţi... chemaţi o ambulanţă!

Primul glonţ ricoşase într-una din uşile metalice şi străpunsese pieptul tinerei femei, care mustea de sânge.

Se aplecă asupra lui Candice şi îi luă mâna.

– Nu muri! Nu muri, te rog! o imploră el căzând în genunchi lângă ea.

Chipul femeii devenise diafan. Deschisese gura ca să pronunţe câteva cuvinte dar nu reuşise decât să expulzeze un firişor de sânge care i se scurgea printre buze.

– Nu muri! urlă el din nou, chemând în ajutor toţi zeii creaţiei.

Dar ea nu mai exista. Nu mai rămăsese din ea decât un trup neînsufleţit, care n-avea nimic comun cu tânăra femeie care, cu doar o oră în urmă, surâdea vieţii şi-i spunea poveşti fiului său.

Cu ochii inundaţi de lacrimi, Nathan nu mai putea să facă nimic altceva decât să-şi pună degetele pe pleoapele ei pentru a-i închide ochii.

O voce întrebă: „Era soţia lui?"

Ambulanţa Emergency Medical System sosi câteva minute mai târziu.

Avocatul îl strângea pe Josh în braţe. Ca prin minune, copilul nu fusese atins, dar era şocat. Nathan însoţi targa care purta corpul lui Candice în afara băncii. În momentul în care fermoarul husei fusese tras peste capul tinerei femei, Nathan se întrebase dacă totul se sfârşise pentru ea. Ce se petrece oare în momentul morţii? Mai există ceva după moarte? O continuare?

Întotdeauna îşi pusese astfel de întrebări după moartea mamei sale şi a fiului său.

Pentru prima oară, după o săptămână, cerul era luminat de un soare strălucitor, aşa cum se poate vedea uneori la New York, iarna. Prin aerul pur sufla un vânt rece şi uscat.

Pe trotuare, oamenii speriaţi îşi reveneau din groaza acelei dimineţi. În braţele lui Nathan, Josh aproape că se sufoca în hohote de plâns.

Complet aiurit, avocatul se simţi luat de un vârtej. Auzea frânturi de glasuri din toate părţile, iar ochii lui înroşiţi erau terorizaţi de dansul girofarurilor maşinilor de poliţie. Camerele şi jurnaliştii îi interogau pe ostatici.

Strivit de povara remuşcărilor şi de sentimentul vinovăţiei sale, Nathan făcu tot ce se putea pentru a-l proteja pe Josh de acest vacarm.

În timp ce cadavrul spărgătorului era evacuat, un poliţist de la NYPD[1], în uniforma albastră, prea strâmtă, îl ajunsese pentru a-i pune câteva întrebări. Era un *latino*, mic şi îndesat, cu faţă de adolescent.

Poliţistul începu prin a-i vorbi, dar Nathan nu-l asculta. Cu mâneca de la cămaşă, îi ştergea cu atenţie faţa lui Josh, pe care urmele de sânge se amestecau cu lacrimile. Era sângele lui Candice. Din nou, un val de amărăciune îl învadă şi izbucni în lacrimi.

– Eu am omorât-o! Din cauza mea era aici.

Poliţistul încercă să-l compătimească:

– Nu puteaţi şti, domnule. Sunt dezolat.

Nathan se aşeză direct pe asfalt şi îşi cuprinse capul în mâini. Corpul îi era zguduit de spasme. Totul era din greşeala lui. El o grăbise pe Candice spre moarte. Dacă nu i-ar fi oferit nenorociţii aia de bani, n-ar fi pus niciodată piciorul în banca asta şi nimic nu s-ar fi întâmplat! El singur era responsabil de acest angrenaj infernal. Nu era decât un pion, plasat în acel moment anume, pentru a participa la un deznodământ care îl depăşea. Cum să te hotărăşti să accepţi o lume în care viaţa şi moartea erau atât de subordonate destinului?

Crezu că aude vocea lui Goodrich care îi repeta ca un ecou: „Nu poţi amâna decizia finală şi nimeni nu are ştiinţă despre ora morţii".

Ridică privirea plină de lacrimi spre poliţist.

Ca pentru a-l consola, acesta îi spuse din nou:

– Nu aveaţi cum să ştiţi.

---

[1] New York Police Department

13

Te rog, deci,
să meditezi la asta,
zi şi noapte.
Cicero

La început, trecutul şi viitorul nu existau.

Asta era înaintea marii explozii. Cea care a generat materia, spaţiul şi timpul.

În enciclopedii, se poate citi că istoria universului nostru a început acum cincisprezece miliarde de ani. Este şi vârsta celor mai multe dintre cele mai vechi stele.

Cât despre Pământ, el s-a format acum mai puţin de cinci miliarde de ani. Foarte curând, adică un miliard de ani mai târziu, el adăpostea fiinţele vii rudimentare: bacteriile.

Apoi, a venit şi rândul omului.

Toată lumea o ştie, dar uită la fel de bine: timpul umanităţii rămâne o cantitate neglijabilă în raport cu timpul universului. Şi în interiorul acestei firimituri infinitezimale, adică în Neolitic, oamenii au început să devină sedentari şi să inventeze agricultura, aşezările stabile, comerţul şi aşa mai departe.

O altă ruptură a intervenit ceva mai târziu, spre sfârşitul secolului al XVIII-lea. Progresiv, economia a căpătat o importanţă din ce în ce mai mare, ceea ce a permis creşterea bogăţiilor. Mai târziu s-a vorbit de revoluţia industrială şi de modernitate.

Totuşi, puţin înainte de această perioadă, speranţa de viaţă nu era decât de treizeci şi cinci de ani.

Moartea era peste tot. Era normală. Era acceptată.

De la origine şi până acum, mai bine de optzeci de miliarde de suflete omeneşti au trăit, au construit oraşe, au scris cărţi şi au compus muzică. Astăzi, vii, nu suntem decât şase miliarde. Morţii noştri sunt deci aproape de paisprezece ori mai numeroşi.

Ei putrezesc şi se descompun sub paşii noştri şi în minţile noastre. Ei sunt cei care fac pământul să rodească şi ne asigură alimentele.

Unii dintre ei ne lipsesc.

Curând, în câteva miliarde de ani, Soarele îşi va epuiza rezervele de hidrogen şi volumul lui se va mări de sute de ori. Temperatura Terrei va depăşi atunci două mii de grade Celsius, dar probabil că specia umană va fi dispărut de multă vreme.

Cât despre univers, el va continua, fără îndoială, să se dilate şi să se golească de toate galaxiile lui. Cu timpul, stelele se vor stinge şi ele, formând un cimitir imens în cosmos.

E seară, cerul e jos şi noaptea calmă.

În apartamentul lui, Nathan Del Amico se lasă invadat de luminile oraşului care urcă spre San Remo.

Ascultă zgomotele New York-ului, această mişunare permanentă, cu totul aparte, a claxoanelor şi a sirenelor ambulanţelor şi ale maşinilor de poliţie.

E singur.

Îi este teamă.

Îi lipseşte soţia.

Şi ştie că va muri curând.

14

Morţii nu ştiu decât
un singur lucru:
că e mai bine să fii viu.
Dialog din filmul
Full Metal Jacket
de Stanley Kubrick

15 decembrie

Ferestrele larg arcuite lăsau soarele să pătrundă în încăperea spaţioasă. Pereţii, de un alb fosforescent, erau inundaţi de lumină, ca în plină vară. Era cald. Un sistem automat şi silenţios cobora storurile.

Nathan se prăbuşi pe canapeaua joasă din stofă englezească de o culoare deschisă.

Puse sticla goală de Corona pe parchetul de lemn auriu. Era a patra şi, cum nu avea obiceiul să bea, simţea o greaţă uşoară.

De dimineaţă, rătăcea fără rost prin apartament.

Candice murise. Era evident că Garrett deţinea această blestemată putere de a anticipa moartea.

Ceea ce însemna că, pentru el, sfârşitul călătoriei era aproape. De-acum, nu se mai îndoia. Goodrich fusese acolo pentru tânărul Kevin, apoi pentru Candice şi acum se afla aici pentru el. Era un fapt greu de admis, dar era obligat să-l accepte.

Cum trebuia să acţioneze acum, când ştia că va muri? Cum să facă faţă unui asemenea şoc?

Trăia într-o lume în care domnea spiritul de competiţie. O lume care lăsa puţin loc pentru cei slabi. Din dorinţa de a se socoti supraom, aproape că uitase ca era muritor.

E adevărat că avusese loc cândva acel incident de la Nantucket, dar nu trăsese nici o învăţătură de pe urma acestuia.

Se ridică şi se aşeză în faţa ferestrelor care îi ofereau o priveliţte feerică asupra parcului. Alcoolul îi dăduse dureri de cap, iar în minte i se înghesuiau imaginile cumplite ale morţii, ale doliului şi ale suferinţei. Se gândi la Josh. Fusese cuprins de o durere sfâşietoare când, după zece minute de la sfârşitul tragediei, funcţionarele serviciilor sociale veniseră să-i ia băieţelul. Orfan de la vârsta de un an, ce copilărie urma să aibă? Risca să cunoască succesiunea familiilor care îl vor accepta, căminele în care va fi mereu în plus, lipsit de dragoste şi de ocrotire.

Nathan se simţea foarte abătut. Nu, nu mai era puternic. De fapt, nu era nimeni. Totul nu atârna decât de un fir: viaţa lui, ca şi aceea a lui Sean.

El, căruia îi plăcea să prevadă totul!

Chiar dacă ştia că asta o exaspera pe Mallory, încheiase tot felul de asigurări pentru a se proteja contra celor mai multe riscuri majore: furturi, incendii, inundaţii, trăsnete, terorism... Dar pentru a se pregăti împotriva acestei afurisite de scadenţe nu făcuse nici cel mai mic gest.

Când era întrebat, răspundea că crede în Dumnezeu. Ce altceva ar fi putut spune? Trăia în America, o ţară în care însuşi preşedintele jura pe Biblie!

Totuşi, în sinea lui, nu crezuse niciodată într-o lume de dincolo sau în supravieţuirea sufletului.

Privi în jur. Apartamentul lui nu era decorat cu ostentaţie, ci cu un fel de rafinament al simplităţii şi al modernităţii. Totul era volum, lumină şi transparenţă. Îi plăcea acest loc. La puţină vreme după divorţ, îl amenajase el singur, pentru că Mallory n-ar fi acceptat niciodată să locuiască în fostul apartament al tatălui ei. În mod obişnuit, el se simţea acolo în siguranţă, protejat de toate aceste materiale naturale precum lemnul şi

marmura, care alcătuiau mediul său intern şi care păreau să traverseze timpul, fără a suferi o alterare imediată sau aparentă.

Pe un perete acoperit de lambriuri erau agăţate nişte desene făcute de Mallory la mina de plumb. Schiţe care erau mărturia unor zile fericite.

Era încremenit de spaimă, dar, în acelaşi timp, simţea cum se naşte în el un puternic val de mânie.

De ce el? Şi de ce aşa?

Nu voia să moară atât de repede. Mai avea multe lucruri de făcut în viaţă: avea o fetiţă pe care trebuia s-o vadă cum creşte şi o femeie de recucerit.

„Sunt alţii care trebuie să plece înaintea mea. Poate că nu am făcut nimic în viaţă care să ţină de domeniul transcendent, dar rău cu adevărat nu am făcut."

Dacă aceşti Mesageri ai nenorocirii existau, nu era firesc să existe, totuşi, o ordine sau o coerenţă în moarte?

Bineînţeles că nu! În fiecare clipă mor copii şi oameni nevinovaţi. Morţii nu-i plac sentimentele frumoase. Oamenii se mulţumesc să se lase traşi pe sfoară, spunând că Dumnezeu îi cheamă la el pe cei pe care îi iubeşte!

Nu, el nu voia să fie chemat nicăieri. Voia să trăiască. Aici şi acum. Înconjurat de cei pe care îi iubea.

Ce să facă?

Firea sa nu-i îngăduia să aştepte ca lucrurile să meargă mai departe. Confruntat cu o situaţie excepţională, trebuia să se agaţe de ceva, dar trebuia s-o facă repede, acum când socotelile în răspăr începuseră să se precipite.

Se apropie de o etajeră pe care se odihnea un mulaj în ipsos al mâinii lui Bonnie. Îşi puse mâna pe cea a copilului şi, din nou, se gândi la propria lui copilărie.

În mintea lui, perioada aceea rămânea ceva haotic şi din ea nu păstrase nici jucării, nici albume cu fotografii. De altfel, nu-i prea plăceau fotografiile...

Privi din nou în jurul lui. Aproape de scară, un înger toscan din teracotă urca balustrada sub ochii impasibili ai unei pantere de piatră, pe care Jordan i-o adusese din Rajahstan.

Era bine că devenise bogat, dar ştia că nimic nu putea răscumpăra strâmtorarea din anii copilăriei.

Nathan nu datora nimănui nimic. Din contră, era convins că, în anii aceia în care trăsese cu greu, găsise puterea de a se forma.

Căci mai târziu, la universitate, totul se schimbase. Ştiuse să nu lase norocul să treacă pe lângă el. Voia să reuşească, şi muncise cu râvnă, neezitând să rămână zile întregi în sălile imense ale bibliotecilor universitare, cufundat în manualele de drept şi de analize de caz.

Frecventase şi terenurile de sport. Nu fusese un atlet formidabil, dar, contrar tuturor aşteptărilor, era unul din preferaţii fanilor care, cu pletele în vânt, nu pierdeau ocazia să-l încurajeze.

Încă din acea vreme încă, nu-l mai priviseră ca pe fiul unei menajere din Queens, ci ca pe un viitor mare avocat cu multiple posibilităţi de afirmare.

În schimb, din acea perioadă, păstrase numeroase amintiri.

Traversă camera, se sprijini de balustrada din fier forjat şi urcă repede treptele din lavă romană ale scării care duceau spre camera şi biroul lui.

La etaj, trecu în spatele peretelui din sticlă opacă şi metal care masca un colţişor de odihnă, pe care şi-l amenajase singur. Un fel de salon-bibliotecă mansardat în care îşi păstra discurile şi CD-urile.

Pe pereţi, se putea vedea o întreagă colecţie de caschete şi de tricouri cu emblema Yankeilor. Pe o etajeră, o minge de baseball stătea lături de câteva trofee sportive câştigate în timpul universităţii, precum şi o fotografie a lui în faţa primei sale maşini, un Mustang cumpărat de ocazie care, pe vremea aceea, avea deja câteva sute de mii de kilometri la bord.

Pentru prima oară, după multă vreme, examină cu nostalgie vechile lui discuri de vinil de la începutul anilor 1980. Din punct de vedere muzical, fusese o perioadă foarte bună: Pink Floyd, Dire Straits, Bee Gees, Madonna – mai înainte ca ea să devină o icoană...

Exista acolo un disc şi mai vechi.

„Uite, nu-mi mai amintesc de el. Probabil că este de la Mallory".

Scoase discul de 33 de turaţii din raft.

Era *Imagine*, albumul idolatrizat al lui John Lennon.

De pe copertă, fostul lider al celor care fuseseră cândva *Beatles* îl privea, cu ochii goi, deschizând o fereastră pe un cer plin de nori. Cu ochelarii săi mici şi rotunzi, Lennon semăna deja cu o fantomă care plutea pe bolta cerească.

Nu-şi mai amintea de discul acela. Desigur, cunoştea cântecul – un imn al păcii universale pe care îl găsea puţin depăşit, dar utopiile pacifiste ale cântăreţului aparţineau mai curând generaţiei care o precedase pe cea căreia îi aparţinea. Nathan întoarse coperta discului. Albumul apăruse în 1971. Pe el se putea citi o dedicaţie scrisă cu stiloul:

„Pentru Nathan.

Ai fost foarte curajos, campionule. Să nu-ţi fie frică de nimic şi să ai grijă de tine".

„Campion"? Nu-şi amintea cine să-l fi numit campion.

Dedicaţia se termina cu o semnătură ilizibilă.

Scoase discul din învelişul lui şi puse acul la începutul celei de a treia melodii. Titlul ei: *Jealous Guy*.

Primele acorduri de pian răsunară şi... dintr-odată, din adâncurile uitării, totul îi reveni limpede în memorie.

Era în 1972.

Toamna.

Într-o încăpere a dispensarului din Nantucket Island.

15

În realitate, nu ştim nimic,
pentru că adevărul se află
în fundul abisului.
Democrit

Sări în Jaguar şi porni către Mystic.

Mergea atât de repede, încât era gata să facă un accident la ieşirea spre New Haven. Nu reuşea să se concentreze asupra conducerii. Era clar că alcoolul din sânge nu-l ajuta. Prin minte îi defilau tot felul de imagini.

1972.

Avea opt ani.

Din acea perioadă, istoria reţinuse începutul afacerii Watergate, călătoria istorică a lui Nixon în China, prima victorie a unui american asupra unui rus la Campionatul Mondial de şah...

În baseball, cei de la As d'Oakland îi bătuseră pe Reeds din Cincinnati în finala campionatului, în timp ce Cowboys din Dallas îi făcuseră praf în Superbowl.

În vara aceea, Nathan o însoţise pe mama sa la Nantucket, la reşedinţa Wexlerilor. Era prima lui călătorie adevărată. Prima oară când vedea şi altceva decât cartierul lui din Queens.

Sosi în faţa casei lui Goodrich târziu, după-amiază.

Timpul se stricase şi mai tare. Un vânt îngheţat mătura ţărmul, cerul răscolit se confunda aproape cu marea dezlănţuită, pe jumătate ascunsă de dune.

Sună de mai multe ori, dar nimeni nu veni să deschidă. Ciudat. Era duminică şi din câte ştia, Garrett venea aici în toate weekendurile.

Dacă Goodrich nu se afla acolo, trebuia să profite. Până acum, medicul fusese cel care trăsese sforile şi era evident că tipul îi ascundea foarte multe lucruri. Nathan trebuia să afle mai multe despre el, dacă nu voia să-l înfunde.

Privi în jur. Vecinul cel mai apropiat se găsea la mai bine de o sută de metri. Trebuia să pătrundă înăuntru. Cu orice preţ. Chiar prin efracţie. Cel mai simplu era să se caţere pe acoperişul garajului, care era lipit de casă şi de acolo să încerce să ajungă la unul din balcoane.

„Nu cred că e chiar atât de complicat."

Încercă să sară, să se agaţe de margine, dar acoperişul era prea înalt. Tocmai se pregătea să facă înconjurul clădirii în căutarea unui obiect care i-ar fi putut servi drept punct de sprijin, când un dulău cu blană neagră, apăru în faţa lui.

Era cel mai mare câine pe care-l văzuse vreodată.

Animalul se oprise la doi metri de el şi îl fixa cu privirea, mârâind ameninţător.

„Asta mai lipsea!"

Bestia îi ajungea aproape de mijloc. Dacă l-ar fi întâlnit în circumstanţe mai puţin periculoase, l-ar fi găsit splendid, cu corpul lui puternic şi rasat. Dar tot ce vedea pentru moment era un cerber plin de agresivitate, cu fălcile tremurând. Capul şi urechile i se ridicaseră. Părul lins şi lucios acoperea o blană întinsă la maximum peste cele optzeci de kilograme de muşchi gata să intre în acţiune.

Simţi cum îi curgeau pe spinare picături de sudoare rece. Nu fusese niciodată prieten cu câinii. Schiţă o mişcare, dar animalul îşi dublă mârâitul, în timp ce-şi arăta colţii.

Avocatul făcu un pas înapoi, dar, în acel moment, câinele, încercă să-i sară la gât. Reuşi să-l evite şi să-l îndepărteze cu o lovitură de picior şi, împins de energia disperării, făcu un salt care îi permise să se agaţe de marginea acoperişului garajului.

Se credea scăpat, dar simţi colţii animalului înfigându-i-se în pulpa piciorului.

„Acum, numai să nu cazi. Dacă-ţi dai drumul, te va devora".

Îşi scutură cu frenezie piciorul ca să scape de câine, dar nu era posibil. Falca puternică a animalului îi sfâşia tendonul lui Achile.

„Monstrul ăsta o să-mi smulgă un picior".

Rezistă din toate puterile, până când câinele îi dădu drumul. De bine, de rău, reuşi să se cataăre pe acoperiş cu ajutorul braţelor.

La dracu'!

Se aşeză o clipă să-şi tragă răsuflarea şi se strâmbă de durere. Pantalonul îi era sfâşiat. Îl dădu deoparte şi constată că avea o rană adâncă ce sângera din abundenţă. Cu atât mai rău. O să se ocupe de ea mai târziu. Pentru moment, se mulţumi cu un pansament improvizat din batistă. Oricum, înapoi nu mai putea da: sprijinit pe picioarele lui musculoase, câinele îl urmărea cu privirea, lingându-şi saliva amestecată cu sânge care îi curgea din gură.

„Dezolat, bătrâne, nu sunt comestibil. Sper să nu-mi fi transmis turbarea."

Cu toată rana, putu să ajungă, fără prea multă acrobaţie, pe unul din minusculele balcoane ale casei. Aşa cum sperase, Goodrich nu închisese ferestrele cu zăvoarele. Se sălta pe pervaz şi intră în casă.

„Bun venit în lumea ilegalităţii. Dacă te prind acum, poţi să-ţi iei adio de la licenţa de avocat".

Îşi şi imagina titlul unui paragraf din *National Lawyer:* „Celebru avocat de la Marble & March condamnat la cinci ani închisoare pentru flagrant delict de spargere".

Era la etaj. Garrett coborâse cea mai mare parte din storuri, din cauza vremii proaste, şi casa era adâncită în semiîntuneric.

Auzi câinele care continua să latre.

„Imbecilul ăsta o să trezească tot cartierul".

Trebuia să fie prudent şi să acţioneze repede.

Ieşind din vestibul, porni pe palierul care ducea mai întâi la cele două camere şi apoi pătrunse într-un birou. Era o

încăpere mare, cu parchet de culoare deschisă din stejar, plină cu rafturi metalice pe care se afla o cantitate impresionantă de dosare, casete audio şi video, dischete şi CD-uri.

Parcurse rapid câteva documente. Îşi dădu seama că Goodrich păstra dosarele medicale ale tuturor pacienţilor de care se ocupa.

„Era o procedură normală?"

Dosarele erau clasate cronologic, după instituţiile în care lucrase medicul de-a lungul carierei, şi cuprindeau cazuri începând din 1968 şi până în prezent.

Nathan se întoarse nerăbdător în timp: Medical General Hospital din Boston, Presbyterian Hospital din New York, Children's Medical Center din Washington...

Ajunse la sfârşitul anului 1972.

În anul acela, doctorul Goodrich îşi terminase rezidenţiatul în chirurgie într-un spital din capitala federală. Avea pe atunci douăzeci şi şapte de ani.

În vraful de documente datate 1972, avocatul reperă un carneţel broşat, de culoare maronie.

Jurnal de bord

Dispensarul din Nantucket

12–25 sept. 1972

Asta era! Bănuielile pe care Nathan le avusese când citise dedicaţia de pe discul lui John Lennon se confirmau: Garrett se găsea la Nantucket în 1972. Timp de două săptămâni, ţinuse locul medicului la dispensar. Exact în perioada în care Nathan avusese accidentul! De aceea figura lui îi părea familiară.

Parcurse cu încordare jurnalul şi descoperi ceea ce căuta.

19 septembrie

Un caz tulburător la dispensar.

Spre sfârşitul după-amiezii, ne-a fost adus un băieţel de opt ani, în moarte clinică.

După cei care l-au pescuit din lac, puştiul intrase în stop cardiorespirator de câteva minute. Au fost alarmaţi de strigătele unei fetiţe. Noi i-am făcut electroşocuri, dar fără succes. Cu toate acestea, am continuat să-i masez toracele din toate

puterile, în timp ce o infirmieră îi făcea respirație artificială cu balonul.
Împotriva oricărei așteptări, am reușit să-l reanimăm. Trăiește, dar... este încă în comă.
Am făcut bine că ne-am încăpățânat? Nu sunt prea sigur pentru că, dacă băiatul își revine, creierul lui a fost lipsit de oxigen un timp prea îndelungat și numeroși neoroni au fost distruși. Este de așteptat să rămână, din nefericire, cu leziuni.
Sper ca totuși ele să nu fie ireversibile.

Nathan era răscolit. Amintirile pe care până acum le alungase îi reveneau acum în dezordine. Cu mâinile tremurânde și cu inima gata să-i spargă pieptul, continuă lectura.

20 septembrie 1972
În dimineața asta, devreme, puștiul și-a recăpătat cunoștința și am fost anunțat imediat. L-am examinat cu atenție și mărturisesc că sunt uluit. Sigur că e foarte slăbit, dar își mișcă membrele și înțelege toate întrebările noastre. Îl cheamă Nathan Del Amico. Este un copil timid și închis, dar pare foarte inteligent și am putut schimba cu el câteva cuvinte. Pentru a-i crea o stare de bună dispoziție, am pus să se instaleze în camera lui picupul meu și i-am dat discul lui Lennon. Lasă impresia că-l prețuiește...
La sfârșitul dimineții, a venit mama sa să-l vadă. Este italiancă, femeie de serviciu la Jeffrey Wexler, un om de afaceri din Boston, care are o reședință pe insulă. Era foarte îngrijorată și am vrut s-o liniștesc, spunându-i că fiul ei era rezistent și că fusese curajos, dar ea vorbește prost limba noastră și fără îndoială că nu a înțeles decât jumătate din ce i-am explicat.
Mica lui tovarășă de joacă a trecut să-l vadă după-amiază. Este fiica lui Wexler. Era atât de speriată, încât i-am permis să-l vadă pe puști. Este destul de matură pentru vârsta ei și pare să-i poarte o mare afecțiune. De altfel, ea îi este profund recunoscătoare, pentru că el a salvat-o de la înec.

21 septembrie 1972.
Poate că am fost prea optimist ieri.
În dimineaţa asta l-am chestionat, mult timp, pe Nathan. Discursul lui părea incoerent. Mă întreb, în cele din urmă, dacă accidentul nu i-a lăsat deja unele sechele.
Pe de altă parte, este un copil prietenos, care are un vocabular bogat şi se exprimă foarte bine pentru vârsta lui.
Am înregistrat conversaţia pe un magnetofon.
Nu ştiu prea bine ce să cred despre asta.

Trebuia să găsească acea înregistrare. Se îndreptă spre altă etajeră, unde erau amestecate cutii de carton, pline de casete. Începu să caute cu atâta înverşunare încât răsturnă mai mult de jumătate din ele.

Găsi, în fine, o bandă cu inscripţia: „21-09-72".

Pe masa de lucru, lângă calculator, descoperi un casetofon hi-fi. Puse caseta în aparat şi, câteva secunde mai târziu, auzi, cu o emoţie profundă, cum ţâşnesc vocile din trecut.

Goodrich era cel care vorbea primul, cu un ton care se dorea vesel:

– *Salut, campionule.*

– *Bună ziua, domnule.*

Uitase complet tonul vocii sale de copil. Era aproape inaudibilă. Crescu volumul sunetului.

– *Ai dormit bine?*

– *Da, domnule.*

În fundal, se auzea zgomotul unui cărucior cu rotile. Goodrich era în curs de a-l chestiona, pentru că îi pusese câteva întrebări generale despre starea lui de sănătate, înainte de a-l întreba:

– *Îţi aminteşti ce ţi s-a întâmplat?*

– *Vă referiţi la accident?*

– *Da, povesteşte-mi.*

Urmă o tăcere care îl obligă pe Goodrich să repete întrebarea:

– *Vrei să-mi povesteşti?*

După o nouă pauză, Nathan se auzi răspunzând:

– *Ştiam că am murit.*

– *Cum aşa?*

– Ştiam că am murit.

– De ce crezi asta?

– Pentru că dumneavoastră aţi spus-o.

– Nu te înţeleg.

– Când am venit pe targă, aţi spus că eram mort.

– Ei... nu puteam să spun aşa ceva şi... oricum... tu nu puteai să mă auzi.

– Ba da, eram în afara corpului meu şi v-am privit.

– Ce tot spui acolo?

– Aţi strigat foarte tare nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles.

– Vezi că...

Dar Nathan l-a întrerupt:

– Infirmiera a împins un cărucior care conţinea două instrumente pe care le-aţi frecat unul de altul înainte de a le pune pe pieptul meu. Apoi aţi strigat „dă-i drumul" şi tot corpul meu s-a contractat.

Ascultând vocea aceea firavă şi insistentă, care era a lui, Nathan era complet descumpănit. Ar fi vrut să oprească înregistrarea pentru că presimţea că urmarea nu-i va produce decât suferinţă. Dar curiozitatea fu mai puternică.

– Cum de ştii toate astea? Cine ţi le-a povestit?

– Nimeni. Eu pluteam şi am văzut totul. Aş fi putut să zbor prin tot spitalul.

– Cred că delirezi.

Nathan nu răspunse şi urmă o nouă pauză, înainte ca Goodrich să continue, pe un ton incredibil.

– Şi ce-ai mai văzut după asta?

– Nu mai vreau să vorbesc.

– Ascultă, îmi pare rău. Nu voiam să spun că delirezi, dar ce-mi povesteşti este atât de uluitor, încât nu-mi vine să cred. Hai, spune-mi ce ai văzut mai departe, campionule.

– Am fost aspirat într-un fel de tunel, cu o viteză foarte mare.

A urmat iarăşi o pauză, apoi Garrett l-a îndemnat să continue.

– Te ascult.

– În timp ce eram în tunel, mi-am revăzut viaţa dinainte de accident şi am zărit nişte oameni. Cred că erau morţi.

– Oameni morţi? Ce făceau acolo?

– Mă ajutau să străbat tunelul.

– Şi ce se afla la capătul tunelului?

– Nu cred că pot... exprima.

– Fă un efort, te rog.

Copilul continuă atunci, cu o voce din ce în ce mai sigură.

– Un fel de lumină albă, în acelaşi timp dulce şi puternică.

– Mai spune-mi.

– Ştiam ca aveam să mor. Voiam să mă înec în lumina aceea, dar era un fel de poartă care mă împiedica să o ating.

– Ce era în faţa acestei porţi?

– Nu cred că pot exprima.

– Fă un efort, campionule, te rog.

Vocea lui Goodrich devenise acum rugătoare şi, după o nouă pauză, Nathan reluă:

– Existau nişte „fiinţe".

– Fiinţe?

– Una din ele a deschis poarta, ca să mă lase să intru în lumină.

– Îţi era teamă?

– Nu, dimpotrivă. Mă simţeam foarte bine.

Goodrich nu înţelegea logica copilului.

– Dar mi-ai spus că ştiai că ai să mori.

– Da, dar asta nu era îngrijorător. Şi apoi...

– Continuă, Nathan.

– Simţeam că sunt lăsat să aleg...

– Ce vrei să spui?

– Mi se permitea să nu mor, dacă nu eram pregătit.

– Şi ce ai ales?

– Nu. Voiam să mor. Era aşa de bine în lumina aceea!

– Cum poţi spune aşa ceva?

– Aş fi vrut să mă topesc în ea, în lumină.

– De ce?

– Pentru că aşa era.

– Ce?

– Moartea.

– Şi de ce nu ai murit?

– Pentru că, în ultima clipă, mi-a fost dat să am o viziune şi am decis să revin.

– Cum era viziunea aceea?

Cu ochii înceţoşaţi, Nathan se auzi răspunzând cu o voce aproape de neauzit.

– Îmi pare rău...

– Cum?

– Asta nu vă priveşte.

– Ce era, Nathan?

– Nu vă priveşte. Îmi pare rău.

– Nici o problemă, campionule, nu e nici o problemă. Fiecare are dreptul la secretele sale.

Înregistrarea se oprea aici. Şi Nathan începu să plângă. Plângea cu lacrimi fierbinţi şi fără nici un fel de reţinere, cum numai copiii îndrăznesc s-o facă, apoi se linişti şi apăsă pe butonul de derulare rapidă. Dar nu mai era nimic altceva.

Se cufundă din nou în lectura jurnalului.

23 septembrie 1972

De două zile, nu am încetat să reflectez la vorbele lui Nathan şi nu înţeleg cum a putut să-mi dea detalii atât de precise despre îngrijirile medicale pe care i le-am acordat.

Pare ceva... puţin... ca şi cum ar fi revenit de... pe lumea cealaltă.

Nu am auzit niciodată asemenea lucruri ieşind din gura vreunui pacient, şi cu atât mai puţin din cea a unui copil. Este tulburător şi mi-ar plăcea să discut cu confraţii mei, dar îmi este teamă că subiectul constituie un tabu al lumii medicale.

Desigur, există acea elveţiancă, Miss Kübler-Ross, de la Billings Hospital din Chicago. Îmi amintesc că am citit în *Life* că ea crease un seminar de dialog cu muribunzii. Cred că articolul a stârnit scandal şi a fost concediată. Totuşi, se povesteşte că a reuşit să obţină zeci de mărturii de la persoanele care au trăit asemenea experienţe.

Mă întreb dacă n-ar trebui s-o contactez.

25 septembrie 1972

Puştiul a ieşit astăzi din spital. Starea lui generală a fost socotită satisfăcătoare şi nu l-am mai putut reţine. Ieri-seară, am încercat să am o nouă discuţie cu el, dar s-a închis în sine, precum o stridie, şi cred că n-aş mai fi obţinut nimic de la el. Când mama lui a venit să-l vadă, în dimineaţa asta, am întrebat-o dacă avea obiceiul să-i vorbească copilului ei despre îngeri şi despre rai, dar mi-a spus că nu, şi nu am mai insistat.

Când a plecat, i-am oferit lui Nathan pickupul şi discul lui Lennon.

Noaptea învăluise camera.

Era frig, dar Nathan nu era conştient de asta. Era adâncit în propriul lui trecut, în acea copilărie pe care o socotise uitată şi care reînvia acum cu brutalitate; aşa că nu auzise maşina care oprise în faţa casei.

Cineva aprinse o lumină în birou.

Nathan tresări şi se întoarse către uşă.

16

Toate zilele merg către moarte,
dar numai ultima ajunge la ea.
Montaigne

– Văd că ai făcut cunoştinţă cu Cujo[1].

Garrett Goodrich se afla în pragul uşii şi observa cu interes medical piciorul rănit al lui Nathan.

– Ce faci acolo, Garrett? întrebă avocatul închizând jurnalul ca un puştan prins asupra faptului.

Cu un surâs amuzat pe buze, Goodrich replică cu un ton răutăcios:

– Nu crezi că eu ar trebui să fiu cel care îţi pune o asemenea întrebare?

Tremurând de furie, Nathan izbucni:

– De ce nu mi-ai spus? De ce mi-ai ascuns că m-ai îngrijit acum treizeci de ani?

Medicul ridică din umeri.

– Nu credeam că l-ai putut uita pe cel care ţi-a salvat viaţa. La drept vorbind, şi eu am fost intrigat din cauza asta...

– Nu mă mai bate la cap!

– Ar trebui să-ţi dezinfectez rana.

– N-am nevoie de tine, spuse Nathan, îndreptându-se spre scară.

---

[1] Titlul unui roman de Stephen King, care povesteşte destinul ucigaş al unui enorm Saint-Bernard turbat.

– Ai grijă, muşcătura de câine este întotdeauna purtătoare de microbi.

Ajuns în josul scării, avocatul se întoarse.

– Oricum, nu mai am prea mult timp, aşa că...

– Nu e un motiv ca să grăbeşti lucrurile, îi strigă Goodrich.

Un foc vioi trosnea în şemineu.

Afară, se auzea vâjâitul vântului care scutura geamurile. Zăpada se adunase în faţa casei. Era o noapte furtunoasă, splendidă şi înfricoşătoare în acelaşi timp.

Aşezat într-un fotoliu, Nathan îşi pusese picioarele pe un scăunel, ţinând în mână un grog fierbinte. Se liniştise şi părea mai puţin ostil.

Goodrich îşi pusese ochelarii în formă de semilună ca să-i cureţe plaga cu apă şi săpun.

– Auuuu!

– Îmi pare rău.

– Oare destinul l-a împins pe câinele ăsta afurisit să-mi grăbească moartea? îl ironiză Nathan.

– Nu-ţi face probleme, răspunse medicul curăţind compresele, rareori se moare ca urmare a unei muşcături.

– Dar ce te faci cu turbarea şi cu tetanosul?

– Îţi pun la dispoziţie carnetul lui de vaccinări. Dar ar trebui să faci un vaccin antitetanic.

Îi dezinfectă apoi rana cu un antiseptic.

– Auuuu!

– Ei, chiar că eşti gingaş! Este adevărat, plaga este destul de adâncă, tendoanele au fost afectate. Cred că mâine ar trebui să treci pe la spital.

Nathan luă o înghiţitură de grog şi îşi lăsă privirea să plutească în gol înainte de a întreba:

– Explică-mi, Garrett, cum am putut supravieţui acelui înec?

– Fenomenul în sine nu are nimic excepţional: adeseori au fost reanimaţi copii care au căzut în lacuri sau în râuri.

– Cum este posibil?

Garrett trase adânc aer în piept, ca şi cum ar fi căutat un răspuns simplu la o chestiune dificilă.

– În cea mai mare parte a cazurilor, înecaţii mor prin asfixie: intră în panică şi încearcă să împiedice plămânii să li

se umple cu apă. Oxigenul de care dispun se epuizează şi mor asfixiaţi.

– Şi ce s-a petrecut în timpul înecului meu?

– Fără îndoială că ai lăsat apa să-ţi pătrundă în plămâni, ceea ce ţi-a provocat o stare de hipotermie, inima şi-a încetinit ritmul, până când a încetat aproape complet să mai bată.

– Şi toate acele viziuni nu erau decât un *Near Death Experience*[1], nu-i aşa?

Într-adevăr, la începutul anilor 1970, nimeni nu vorbea de NDE. Dar astăzi fenomenul e bine cunoscut, iar experienţe asemănătoare cu a ta au fost trăite de mii de persoane din toată lumea. Toate istorisirile lor au fost culese şi dezvăluite de comunitatea ştiinţifică.

– Şi se găsesc asemănări cu propria mea situaţie?

– Da, multe persoane evocă acelaşi tunel, lumina intensă descrisă de tine şi aceeaşi senzaţie de a se îmbăia într-o iubire infinită.

– Dar de ce nu am murit?

– Simplu, pentru că nu-ţi sunase ceasul. Asta-i tot.

– Auuuu! Nu-i adevărat, cred că faci intenţionat ca să mă doară.

– Scuză-mă, mi-a alunecat mâna.

– Asta e... N-ai decât să mă iei drept un nătărau.

Medicul îşi ceru din nou scuze şi îi aplică un pansament, cu unguent antibiotic. Dar curiozitatea lui Nathan nu era satisfăcută şi continuă cu întrebările:

– Nu pot fi interpretate aceste NDE ca o probă a victoriei vieţii asupra morţii?

– Cu siguranţă că nu, răspunse medicul pe un ton categoric. Dacă acum te afli aici, înseamnă că nu erai mort.

– Dar atunci unde eram?

– Undeva, între viaţă şi moarte. Nu erai încă pe lumea cealaltă. Am putea, pur şi simplu, să considerăm că e posibil ca o stare de conştiinţă să subziste în afara funcţionării normale a creierului.

– Dar nimic nu probează că starea e de durată.

---

[1] Experienţă a Morţii Iminente

– Da, e drept, aprobă medicul.

Şi, aşa cum mai făcuse şi altădată, încercă să culeagă mărturisirile avocatului.

– Spune-mi, ce a fost cu acea viziune, Nathan?

Figura acestuia din urmă se întunecă.

– Nu-mi mai amintesc de ea.

– Hai, nu fi copil. Vreau să ştiu, nu înţelegi?

Dar Nathan era la fel de hotărât să tacă.

– Ţi-am spus că nu-mi amintesc.

Goodrich înţelese că nu va mai obţine nimic de la el. La urma urmei, reticenţa acestuia era de înţeles. Fusese atât de aproape de moarte în timpul înecului, trăise o experienţă atât de ieşită din comun, încât era aproape normal să vrea să păstreze pentru el măcar o parte din acest mister, din această supravieţuire miraculoasă.

Ca pentru a rupe tăcerea grea care începuse să se instaleze între ei, Goodrich îşi palpă abdomenul şi spuse cu un ton vesel:

– Ce-ai zice de o mâncare zdravănă?

Aşezaţi la masă în bucătărie, cei doi terminaseră de mâncat. Garrett se servise copios de mai multe ori, în timp ce Nathan abia se atinsese de mâncare.

După aproximativ douăzeci de minute, o pană de curent cufundase încăperea în întuneric. Goodrich se dusese la tabloul electric, dar revenise scuzându-se că nu avea siguranţe. Aprinsese două vechi felinare, care răspândeau în cameră o lumină tremurătoare.

Avocatul îşi întoarse capul spre fereastră. Vremea nu voia să se liniştească. Schimbările de direcţie ale vântului erau frecvente şi se părea că bate din toate părţile în acelaşi timp. Totul era atât de dens şi întunecat, încât nu se mai vedea aproape nimic prin geamuri. Nici nu putea fi vorba să mai iasă pe o aşa vreme.

Nathan clătină din cap şi murmură ca pentru el:

– Mesagerii...

Goodrich ezita să vorbească. Era pe deplin conştient de şocul emoţional pe care-l suferise avocatul.

– Nu mai eşti sceptic? întrebă plin de precauţie.

– Sunt la pământ. Ce crezi? Crezi că pot sări în sus de bucurie pentru că sunt următorul pe listă?

Goodrich nu-i răspunse. Şi de altfel, ce ar fi putut să-i spună?

– Sunt prea tânăr ca să mor! afirmă Nathan, dându-şi, în acelaşi timp, seama, de fragilitatea unui asemenea argument.

– Nimeni nu e prea tânăr pentru a muri, replică cu severitate Garrett. Murim la ora prevăzută, asta e tot.

– Nu sunt pregătit, Garrett.

Medicul suspină.

– Rareori suntem pregătiţi.

– Îmi trebuie timp, strigă Nathan ridicându-se de la masă.

Medicul căută să-l reţină.

– Unde te duci?

– Am îngheţat aici, mă duc să mă încălzesc în salon.

Se înveli într-o pătură scoţiană care se afla pe canapea şi se duse, şchiopătând, să se aşeze în faţa căminului.

Medicul îl ajunse după două minute.

– Ai nevoie de ceva reconfortant, spuse el, întinzându-i un pahar de vin alb.

Nathan îl dădu peste cap. Vinul avea un gust de miere şi de migdale prăjite.

– Sper că nu vrei să mă otrăveşti.

– Glumeşti, este un *sauternes millésimé!*

Avea sticla în mâini. Se servi şi el cu un pahar şi se aşeză lângă avocat.

Flăcările mari ale şemineului luminau încăperea cu o culoare stacojie. Umbrele deformate ale celor doi bărbaţi se agitau straniu pe pereţi.

– Nu există posibilitatea unor negocieri? întrebă Nathan cu o minimă speranţă.

– Nici să nu te gândeşti.

– Nici măcar pentru cei care s-au purtat bine?

– Nu fi ridicol!

Avocatul îşi aprinse ţigara şi trase un fum.

– Atunci, povesteşte-mi, Garrett, spune-mi tot ce ştii despre Mesageri. Cred că am dreptul să ştiu.

– Esenţialul ţi l-am explicat deja. Pot să presimt cine va muri, dar alte previziuni nu am: nu sunt omniscient şi nu deţin nici o forţă particulară.

– Nu eşti singurul în această situaţie, nu-i aşa?

– Exact. Experienţa m-a învăţat că există şi alţi Mesageri.

– Un fel de confrerie?

– Dacă vrei, da. Lumea este populată cu Mesageri, dar puţini le cunosc existenţa.

– Îmi vine greu să cred.

– Te înţeleg.

– Şi cum vă recunoaşteţi? Vreau să spun, voi între voi...

– Există puţine semne vizibile. Adeseori este suficient... ceva... un nimic... un schimb... o privire şi... Înţelegi?

– Nu sunteţi nemuritori?

Figura lui Garrett luă un aer fals înspăimântat.

– Bineînţeles că nu, Mesagerii îmbătrânesc şi mor ca toată lumea. Nu mă privi aşa. Nu sunt un semizeu. Nu sunt decât un om, la fel ca tine.

Nathan se lăsă purtat de curiozitate.

– Dar nu ai avut această putere dintotdeauna, nu-i aşa? Când m-ai îngrijit, în 1972, nu o aveai, nu-i aşa?

– Nu, dar faptul că drumurile noastre s-au întâlnit a trezit în mine interesul pentru NDE şi pentru îngrijirile paliative.

– Şi cum au început toate astea? Te-ai trezit într-o dimineaţă spunându-ţi: „Asta e, sunt un Mesager"?

Garrett rămase evaziv:

– Când se întâmplă asta, o ştii.

– Cine este la curent? Ai fost căsătorit, Garrett. Cei din familia ta ştiau?

– Nimeni nu trebuie să ştie. *Niciodată*. Ţi-ar plăcea să trăieşti cu cineva care are acest gen de putere?

– Dar ai posibilitatea de a alege?

– Sunt lucruri pe care este greu să le refuzi. Cât despre alegere...

– Dar cum sunt recrutaţi Mesagerii? Este vorba de o pedeapsă sau de o recompensă?

Figura lui Goodrich se întunecă şi ezită multă vreme.

– Nu ştiu să-ţi răspund, Nathan.

– Aş putea cel puţin să ştiu de ce unele persoane au dreptul la un Mesager?

– La drept vorbind, nici eu însumi nu ştiu. Suntem un fel de lucrători sociali, ştii foarte bine. Nu noi îi alegem pe cei cu care avem de-a face.

– Şi... mai există... ceva după moarte?

Goodrich tocmai se ridicase să pună un butuc în şemineu. Îl privi cu atenţie pe Nathan şi îl găsi teribil de afectat. Timp de câteva secunde, se gândi din nou la băieţelul pe care îl îngrijise în urmă cu treizeci de ani. Ar fi vrut, din nou, să-l ocrotească.

– Ajută-mă, Garrett.

– Nu ştiu mai mult decât tine despre viaţa de după moarte. Totul este de domeniul credinţei.

– De ce nu eşti ceva mai clar? Spune-mi cel puţin că am dreptate. Timpul ne grăbeşte, nu-i aşa?

– Da, admise Goodrich, timpul ne grăbeşte.

– Atunci, ce mă sfătuieşti?

Goodrich depărtă braţele în semn de neputinţă.

– Totul mă face să cred că încă îţi mai iubeşti soţia. Fă cumva ca ea să ştie.

Dar Nathan clătină din cap ca să-şi exprime dezaprobarea.

– Cred că nu este momentul, că nu suntem încă pregătiţi.

– Nu sunteţi pregătiţi? Păi, grăbeşte-te, pentru Dumnezeu! Cum spuneai tu însuţi, timpul este socotit.

– Cred că s-a terminat, Garrett. Ea se întâlneşte cu un alt bărbat de mai multă vreme.

– Nu e un obstacol de nedepăşit pentru unul ca tine.

– Nu sunt Superman.

– Este adevărat, admise medicul cu un surâs binevoitor. Apoi, încruntându-se, ca şi cum ar fi făcut un efort de memorie, adăugă: Îmi aduc aminte de ceva.

– Te ascult, spuse Nathan cu un aer interesat.

– Este de pe vremea accidentului vostru. Era în a doua sau în a treia zi, Mallory venise să-ţi facă o vizită într-o după-amiază. Dar dormeai adânc şi îi interzisesem să te trezească. Ea rămăsese aproape o oră să te privească dormind. Şi plecând, te-a sărutat.

– Cum de îţi aminteşti de asta?

La lumina felinarului, îi văzu ochii strălucind.

– Pentru că era ceva foarte intens. Venea în fiecare zi să te vadă, adăugă el cu un ton emoţionat.

Nathan, care se lăsase furat de povestirea lui Garrett, părea să revină la o realitate mai tristă.

– Nu se construieşte o viaţă pe câteva amintiri din copilărie, ştii foarte bine. Relaţiile mele cu Mallory au fost întotdeauna foarte complicate.

Goodrich se ridică.

– Este cazul celor mai multe cupluri, spuse el, îmbrăcându-şi paltonul.

– Hei, unde pleci?

– Mă întorc la New York.

– În plină noapte? Pe vremea asta?

– Nu e prea târziu. Şi acum, cât se mai poate circula, drumurile sunt bine degajate, ceea ce nu va fi cazul mâine dimineaţă. De altfel, te sfătuiesc să faci şi tu la fel dacă nu vrei să rămâi blocat aici toată săptămâna.

Cât ai clipi, fu aproape de uşă.

– Nu uita să laşi cheia în cutia poştală.

Se întoarse spre avocat şi adăugă:

– L-am închis pe Cujo în garaj, dar evită să faci vreo tură.

Rămas singur, Nathan se adânci în contemplarea focului care începea să se stingă în şemineu, întrebându-se cum făcea Goodrich să-şi păstreze zâmbetul, pe când se scălda într-un mediul funebru cum era al său.

Încă în stare de şoc, îşi spuse că şi el trebuia să facă faţă. Se zbătuse întotdeauna. Nu ştia prea bine cum avea să procedeze, dar inactiv nu putea să rămână.

Căci începea să simtă urgenţa.

Urgenţa pentru tot.

Lumina nu revenise. Nathan luă unul din felinare şi, şchiopătând urcă din nou scara, ca să ajungă în biroul în care erau arhivate dosarele medicale.

În încăpere era un frig teribil şi i se făcuse pielea de găină. Puse felinarul pe duşumea. Avea impresia că se afla într-o morgă, înconjurat de destinele ameninţătoare ale câtorva zeci de morţi.

Luă caseta audio şi jurnalul lui Goodrich referitoare la cazul lui şi le puse în buzunar.

Înainte de a ieşi, nu se sfii să răscolească restul rafturilor, fără să ştie prea bine ce căuta. Constată că, în afara dosarelor medicale clasate cronologic, mai erau numeroase cutii consacrate în întregime unor boli. Două dintre ele purtau menţiunea:

Emiliy Goodrich (1947–1976)

Deschise prima cutie şi scoase un soi de învelitoare de pe teancul de documente. Era dosarul medical al primei soţii a lui Garrett.

Se aşeză ca un croitor pe duşumea ca să-i parcurgă conţinutul. Acolo se afla o întreagă documentaţie despre boala Hodgkin, o proliferare malignă a sistemului imunitar, de care fusese atinsă Emily.

Alte documente recapitulau lupta pe care o dusese această femeie împotriva bolii, de la diagnosticarea ei, în 1974, şi până la moarte, doi ani mai târziu: analize medicale, consultaţii în diferite spitale, şedinţe de chimioterapie...

Deschizând cea de a doua cutie, puse mâna pe un volum gros. Apropie felinarul. Era un album cu de toate, un fel de jurnal intim, cu scrisul rotund al soţiei lui Garrett, care ţinuse o cronică a ultimilor doi ani ai vieţii sale.

Era pe punctul de a se aventura în grădina secretă a lui Emily Goodrich. Avea dreptul să o violeze? „Nu e nimic mai rău decât să pătrunzi intimitatea oamenilor," se gândi el. A cotrobăi prin arhivele lui Goodrich era un lucru, dar a explora jurnalul acestei femei era altceva. Închise albumul.

Totuşi, dorinţa de a şti îl domina. Nu era o curiozitate morbidă, dar Emily îşi descrisese ultimii ani ai vieţii pentru că şi ea se aflase în aceeaşi situaţie ca şi el. Poate că avea de învăţat de la ea.

În cele din urmă, deschise jurnalul şi îl răsfoi.

Descoperi fotografii, desene, articole de ziar, flori uscate...

Nu era nimic lacrimogen. Era mai degrabă un jurnal plin de sensibilitate artistică. Citi cu atenţie câteva însemnări care convergeau către o singură idee: conştiinţa morţii apropiate ne incită să trăim altfel, să gustăm din plin momentele de răgaz

care ne mai rămân, să fim pregătiţi că suntem condamnaţi să mai trăim puţin.

Chiar dedesubtul unei fotografii de-a ei, în timp ce făcea jogging, redactase un fel de legendă:

„Alerg atât de repede, încât moartea nu mă va ajunge niciodată!"

Pe o pagină, lipise o şuviţă de păr, de la începutul chimioterapiei.

Existau multe întrebări. Una, în mod special, revenea pe tot mai multe pagini: „Există un loc unde mergem cu toţii?"

Jurnalul se termina prin evocarea unui sejur în sudul Franţei. Păstrase nota de plată de la hotel şi o carte poştală care înfăţişa un ţărm, stânci şi soare. Data din iunie 1976, câteva luni înainte de moartea ei.

În josul paginii, la dreapta, se putea citi: „Vedere de la capul Antibelor".

Alături, lipise două plicuri mici: primul conţinea nisip auriu, celălalt flori uscate.

Apropie unul din plicuri de nas şi simţi un parfum de lavandă, dar poate că nu era decât rodul imaginaţiei lui.

De ultima pagină era lipită o scrisoare. Nathan recunoscu scrisul lui Goodrich. Era scrisă ca şi cum i-ar fi fost adresată soţiei lui... dar scrisoarea data din... 1977. Un an după moartea ei.

Explică-mi, Emily,
Cum ai putut trăi o lună de fericire la capul Antibelor, când te ştiai condamnată?
Cum faci de continui să fii frumoasă şi nostimă? Şi unde aş fi găsit curajul să nu mă prăbuşesc?
Aproape că am petrecut clipe senine. Am înotat, am pescuit şi am fript peşte la protap. Am ieşit adesea să ne plimbăm pe plajă, în aerul proaspăt al serii.
Văzându-te alergând pe nisip, în rochiţa de vară, credeam că moartea te va ocoli, că ai să devii un miracol, sfânta Emily, al cărei caz urma să-i lase perplecşi pe medicii lumii întregi.
Într-o zi, pe terasă, am dat muzica la maximum: Variaţiunile Goldberg de Bach, pe care le ascultam deseori. Te priveam

de departe şi îmi venea să plâng. Dar în loc de asta, ţi-am surâs şi ai început să dansezi în soare. Ţi-ai ridicat braţul şi mi-ai făcut semn să mă apropii şi să înotăm.

În ziua aceea, gura ta era umedă şi sărată şi, acoperindu-mă de sărutări, mi-ai înfăţişat, din nou, cerul, marea şi tremurul fierbinte al corpurilor noastre care se uscau la soare.

După un an m-ai părăsit.

Îmi lipseşti atât de mult...

Ieri a fost aniversarea mea, dar am impresia că nu mai am vârstă.

Nathan mai răsfoi câteva pagini de album. Din nou, găsi un text scris de Goodrich.

Era un pasaj foarte dur, care evoca agonia lui Emily.

Acum este octombrie. Este finalul.

Emily nu se mai poate ridica.

Acum trei zile, într-un moment de destindere, a cântat pentru ultima oară la pian. O sonată de Scarlatti cu schimbări repetate de degete pentru mâna dreaptă şi cu acorduri arpegiate pentru stânga.

Viteza ei de execuţie m-a surprins din nou. Învăţase sonata asta când era foarte mică.

Când am dus-o la pat, mi-a spus:

„Am cântat-o pentru tine!"

A fost furtună câteva zile. Marea a purtat trunchiuri de copaci, pe care le-a aruncat pe mal.

Emily nu se va mai ridica niciodată.

Am instalat-o în patul din salonul ei, o cameră foarte luminoasă.

Refuză să mai meargă la spital şi este mai bine aşa. În fiecare zi, vine un doctor să o vadă. Îmi e teamă de raţionamentele mele medicale.

Respiră din ce în ce mai greu. Are aproape constant febră cu frisoane încât ai spune că îi este în permanenţă frig, deşi corpul îi este fierbinte. Pe lângă radiator, am aprins focul în şemineu.

În afară de Emily şi de doctor, n-am mai vorbit cu nimeni, de o lună de zile.

Privesc cerul şi oceanul. Beau mai mult decât ar trebui. Sunt vrednic de milă. Mă credeam destul de diferit faţă de alţii, dar mă adâncesc în alcool ca primul venit. Credeam că îmi va atenua durerea şi îmi va permite să uit acest infern. Dar e exact invers. Alcoolul îmi excită simţurile şi îmi măreşte acuitatea. Nu comportându-mă în acest fel o voi ajuta pe Emily.

Nu-mi mai vorbeşte. Nu mai poate. Şi-a pierdut doi dinţi. Cumplit. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Nu eram pregătit. Am văzut murind mulţi oameni. Moartea face parte din meseria mea. Dar ceea ce trăiesc acum nu poate fi comparat cu nimic.

Am deschis o altă sticlă, dintr-o podgorie vestită, pe care am sorbit-o ca pe o poşircă ordinară.

Astăzi, într-un moment de luciditate, a cerut să i se injecteze o doză de morfină. „Doza" de morfină de care mă temeam, ştiind foarte bine că ea mi-o va cere mai devreme sau mai târziu.

Am vorbit cu doctorul. N-a făcut din asta o tragedie.

Nathan închise jurnalul, răvăşit de ceea ce citise.

Coborî în salon, stinse cele două felinare, încuie uşa şi ieşi în noapte.

Există un loc unde mergem cu toţii?

17

Când începi să înveţi să trăieşti,
e deja prea târziu...
Aragon

Conducea în noapte, pe drumurile pline de zăpadă.

Seara fusese de-a dreptul impresionantă. Toate emoţiile astea îl cufundaseră într-un fel de melancolie care, puţin câte puţin, se transformase în spaimă, cu senzaţia cumplită că a pierdut controlul asupra propriei vieţi.

În unele momente, pe drumurile pustii, i se părea că nu mai aparţine acestei lumi, că devenise un fel de fantomă rătăcitoare pe câmpiile NoiiAnglii.

Şi încă se mai plângea: prea multă muncă, prea multe impozite, prea multe constrângeri...

La naiba, ce caraghios fusese! Nu exista ceva mai plăcut decât existenţa lui. Până şi o zi de tristeţe era, totuşi, o zi trăită. Abia acum îşi dădea seama. Din păcate, nu fusese conştient de asta până acum.

„Da, dar nu eşti primul care simte asta, bătrâne. E întreaga problemă a morţii: ea te trimite la întrebările esenţiale când este deja prea târziu".

Avu un surâs plin de dezamăgire şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare, care reflecta imaginea unui bărbat trecut. De fapt, ce credea despre moarte?

„Hai, nu mai este vreme de minciună, micuţul meu Nat.

Am să-ţi spun ce va urma: inima se va opri, asta e totul. Omul nu este decât o adunătură de celule. Corpul lui se descompune în pământ sau arde în cuptorul unui crematoriu şi cu asta, gata. Tot restul nu este decât o mare perdea de fum".

Asta era ce gândea, în timp ce se afunda în noapte.

Era din ce în ce mai frig. Aburii îi ieşeau din gură. Continuând meditaţiile sale, dădu caldura la maximum.

„Şi dacă, cu toate astea, omul nu se reduce doar la învelişul lui carnal? Dacă mai există şi altceva?

Un mister.

Dacă există cu adevărat o forţă disociată de corp?

Un suflet".

Pentru că, la urma urmei, existau fiinţe capabile să prezică moartea. Dacă i s-ar fi vorbit acum un an despre Mesageri, ar fi spus că e o glumă. Şi astăzi? Astăzi, nu se mai îndoia de existenţa lor.

Şi, admiţând chiar existenţa unei energii care ar părăsi corpul după moarte, ce drum ar fi luat ea? Ca să meargă unde? În „lumea cealaltă" de care crezuse că s-a apropiat când era copil?

Experienţa asta a morţii iminente îl condusese la porţile a ceva. Atunci, moartea i se păruse teribil de dulce, ba chiar atrăgătoare, ca somnul artificial provocat de o anestezie. Se simţise atât de bine. Atunci, de ce revenise? Făcu un efort să alunge această amintire. Ştia, confuz, că acum nu mai era pregătit să înfrunte acel episod al vieţii sale.

Acum, spaima îl înăbuşea. Ar fi dat orice, numai ca să aibă dreptul de a participa la joc încă o bucată de vreme. Chiar pentru câteva zile sau ore.

Pe măsură ce se apropia de oraş, circulaţia devenea mai densă. Curând, un panou îl avertiza că se apropia de New-York şi, după o oră, era acasă.

Traversă holul de la intrarea în imobilul de la San Remo, atât de elegant în lumina lui filtrată, decorat astfel încât să aibă un aer vechi. De departe, îl zări pe Peter, la postul lui, discutând cu o locatară mai vârstnică. În timp ce aştepta ascensorul, prinse câteva frânturi din conversaţia lor:

– Bună seara, doamnă Fitzgerald şi... sărbători fericite.

– Sărbători fericite, Peter. Sărută-i pe Melissa şi pe copii.

„Melissa şi copiii?"

Nathan nu ştia că Peter avea copii. Nu avusese niciodată timp să stea de vorbă cu el. Iată ceva ce nu era chiar în regulă în viaţa lui: nu dădea nici un fel de atenţie celorlalţi. O frază pe care Mallory o repeta foarte des îi reveni în memorie: „A avea grijă de alţii înseamnă a avea grijă de tine".

Închise uşa apartamentului.

Îi trebuiseră aproape două ore ca să intre în Manhattan şi era furios. Drumul fusese un infern, pentru că zăpada începuse să se bătătorească şi să îngheţe pe alocuri. Şi asta, fără a mai pune la socoteală rana de la picior şi de la pulpă, care îl făcea să sufere cumplit.

De câteva zile, era mult mai atent la durerea fizică, întrebându-se frecvent cum va reacţiona corpul lui la apropierea morţii. Sfârşitul îi va fi blând sau mai degrabă violent? Hm, era mai bine să nu-şi facă iluzii, având în vedere felul în care sfârşiseră Candice şi Kevin.

Şchiopătând până la dulăpiorul cu medicamente, înghiţi două aspirine ca să-şi calmeze durerile, înainte de a se trânti într-un fotoliu. La stânga lui, pe o etajeră, un *bonsaï* de preţ era pe cale să-şi piardă frunzele.

Nu ştiuse niciodată cum să se ocupe de acest arbore, un cadou de la Mallory. Ar fi trebuit să-l mai taie din când în când şi să-l ude cu un pulverizator; în fiecare zi, arborele se îngălbenea tot mai mult şi se desfrunzea inexorabil. Cu siguranţă, îi lipsea meşteşugul soţiei sale pentru toate aceste mărunţişuri care făceau viaţa mai plăcută.

Închise ochii.

Totul se desfăşurase atât de repede. Avea impresia că-şi luase diploma alaltăieri şi că devenise tată pentru prima oară ieri. Şi acum trebuia să se pregătească să plece? Nu, aşa ceva nu era posibil.

Un alt gând îl tortura. Şi-l imagina pe Vince Tylor în timp ce-şi lipea gura de buzele lui Mallory, cum îi mângâia părul, cum o dezbrăca încet, înainte de a face dragoste.

Dumnezeule, dezgustător! Vince nu era decât o brută, fără nici o urmă de subtilitate sau de simţ critic. Cu siguranţă că Mallory merita mai mult.

Deschise cu greu un ochi, privi la un tablou aproape în întregime alb, care avea în mijloc o pată întunecată, de culoarea oţelului ruginit. Una din picturile soţiei lui, care îi plăcea foarte mult, chiar dacă n-o înţelegea cu adevărat.

Luă telecomanda ca să zapeze de la un canal la altul: o nouă cădere pe Nasdaq; un clip al lui Ozzy Osborne; Hillary Clinton la David Letterman; figura descompusă a lui Tony Soprano în costum de baie; documente despre Saddam; jurământul unui preot evanghelist; şi pentru a sfârşi, Lauren Bacall în *Le Port de l'angoisse*, promiţându-i lui Bogart: „Dacă ai nevoie de mine, fluieră".

Voia să rămână puţin pe canalul acesta, când zări cum clipeşte robotul telefonic. Făcu un efort teribil să se ridice şi apăsă pe butonul aparatului. Imediat, vocea veselă a lui Bonnie răsună în tot apartamentul:

– Salut, tati, eu sunt. Totul e bine? Ştii, am învăţat astăzi despre cetacee la şcoală. Voiam să te întreb: n-am putea să mergem, la primăvară, să vedem migraţia balenelor la Stellwegon Bank? Mama mi-a spus că ai dus-o acolo acum nu ştiu câtă vreme şi că a fost super. Mi-ar plăcea şi mie să merg acolo. Nu uita că o să mă fac veterinar şi că asta mi-ar putea folosi. Bine, pe curând. E *Familia Simpson* la tele. Te pup.

Nathan rememoră excursia aceea. De la începutul primăverii până la jumătatea lui octombrie, balenele urcă din Caraibe către Groenlanda, luând calea golfului Maine. Este un spectacol care merita, într-adevăr, deplasarea. Bineînţeles că Bonnie trebuia să vadă asta.

Dar nu el va fi cel care o va duce acolo: aprilie era încă departe şi, undeva în univers, cineva hotărâse că nu va mai fi „o primăvară viitoare" în viaţa lui Nathan Del Amico.

Apoi, îşi aduse aminte de luna mai 1994, de sfârşitul unei după-amiezi răcoroase şi însorite în largul lui Massachusetts.

Era cu Mallory, la pupa unui vas închiriat care aruncase ancora chiar deasupra unui banc imens de nisip ivit din ape, între Cape Cod şi Cape Ann.

Se afla chiar în spatele ei, cu bărbia sprijinită de umărul ei. Amândoi scrutau orizontul cald al mării.

La un moment dat, Mallory arătase un punct în larg. Un banc cam de cincizeci de balene se ridica din adâncul oceanului, aruncând cu vuiet jeturi de câţiva metri înălţime, într-un somptuos joc de artificii.

Curând, capetele şi o bună parte din spatele lor pluteau în apropierea vaporului. Aceşti mastodonţi de cincizeci de tone înconjurau ambarcaţiunea, scoţând ţipete scurte. Mallory se întorsese spre el, surâzând, cu ochii mari deschişi. Aveau conştiinţa că trăiau un moment excepţional.

Curând, balenele efectuară un ultim plonjon. Cu o graţie infinită, ele ridicară foarte mult cozile lor cu petală dublă, înainte de a dispărea în ocean, scoţând şuierături ascuţite, din ce în ce mai slabe.

Apoi n-a mai fost nimic, în afară de păsările marine care străbăteau cerul din nou, ca să reia în stăpânire teritoriul.

Pe drumul de întoarcere, proprietarul vaporului, un vechi pescar din Provincetown, le povestise o istorie nostimă.

Acum cinci ani, două balene cu cocoaşă, micuţe, eşuaseră pe nisip. Cea mai mare, un mascul, era rănită la urechea stângă şi sângera abundent. Cealaltă părea sănătoasă. Mareea nu era prea puternică în acest loc şi aveai impresia că balenele ar fi putut să ajungă în larg în orice moment, dacă ar fi vrut. Timp de patruzeci şi opt de ore, paza de coastă a încercat să salveze animalul valid, îndreptându-l spre larg, cu ajutorul corzilor şi al unor vaporaşe.

Dar, de fiecare dată când o aduceau în larg, femela scotea strigăte tânguitoare şi revenea lângă tovarăşul ei de pe mal, încercând să-l atingă, ca pentru a-l apăra.

În dimineaţa celei de a treia zi, masculul muri şi au încercat, pentru ultima oară, să readucă balena supravieţuitoare în apă. De data asta, ea n-a mai încercat să eşueze pe plajă, dar a rămas aproape de mal, înotând în cerc şi scoţând şuierături lungi şi lugubre, care îi speriau pe vizitatorii rămaşi pe mal.

Asta a durat destul de mult şi apoi, la fel de brusc cum începuse, ritualul funebru se termină: balena a venit încetişor să eşueze pe nisip, unde nu a întârziat să moară, la rândul ei.

– Este extraordinar ataşamentul care poate exista între aceste animale, remarcă pescarul aprinzându-şi o ţigară.

– E totuşi stupid, judecă Nathan, fără nici un fel de nuanţă.

Nu-i adevărat, declară Mallory, după o mică pauză. Se aplecă înainte pentru a-i şopti la ureche: „Dacă tu ai fi condamnat, şi eu aş veni să mor alături de tine."

El s-a întors spre ea şi a sărutat-o.

– Sper să nu fie aşa, i-a răspuns el, punându-şi mâna pe burtica ei.

Era însărcinată în luna a şasea.

Nathan se ridică brusc.

„Sunt chiar nebun, singur, prăvălit pe canapeaua asta, înnodând trecutul, în loc să fiu cu soţia şi cu fiica mea?!"

Radio-deşteptătorul afişa ora 2,14, dar, cu decalajul orar, nu era mai mult de unsprezece seara în California.

Luă receptorul şi apăsă pe o tastă, ca să formeze primul număr introdus în memorie.

La capătul câtorva secunde, o voce obosită răspunse:

– Da?

– Bună seara, Mallory. Sper că nu te-am trezit.

– De ce mă chemi atât de târziu? Ce e?

– Nimic grav.

– Atunci ce vrei? întrebă ea cu asprime.

– Poate... mai puţină agresivitate în cuvintele tale.

Ea ignoră remarca lui, dar repetă, ceva mai blând de data asta:

– Ce vrei, Nathan?

– Să te anunţ de intenţia mea de a veni s-o iau pe Bonnie chiar mâine.

– Cum? Nu eşti serios!

– Lasă-mă să-ţi explic...

– Nu e nimic de explicat, tună ea, Bonnie trebuie să meargă la şcoală până la sfârşitul săptămânii!

El suspină.

– Poate lipsi câteva zile. N-ar fi o dramă şi...

– Aş putea şti în onoarea cui îţi devansezi sosirea?

„Am să mor, draga mea".

– Mi-am luat câteva zile de concediu şi vreau s-o văd pe Bonnie.

– Am stabilit nişte reguli.

– De acord, dar este şi fetiţa mea, preciză el cu o voce care trăda confuzia. Îţi amintesc că o creştem împreună.

– Ştiu, admise ea îndulcindu-şi puţin vocea.

– Dacă tu mi-ai fi cerut asta, n-aş fi făcut atâta tărăboi.

Ea nu spuse nimic, dar o auzea cum respiră la celălalt capăt al firului. Deodată, avu ideea unui compromis.

– Părinţii tăi mai sunt la Berkshires?

– Da. Şi au de gând să petreacă sărbătorile acolo.

– Ascultă, dacă mă laşi să vin s-o iau pe Bonnie mâine, sunt dispus s-o duc să stea câteva zile cu ei.

Ea avu o ezitare înainte de a-l întreba pe ton neîncrezător:

– Tu... ai face tu asta?

– Dacă trebuie, da.

– Este adevărat că nu şi-a mai văzut bunicii de multă vreme, recunoscu Mallory.

– Atunci eşti de acord?

– Nu ştiu ce să spun. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Voia să pună receptorul jos.

Cum el nu suporta conversaţiile astea întrerupte, se hotărî să-i pună întrebarea pe care o avea pe inimă de mai multă vreme:

– Îţi aduci aminte de vremea în care ne spuneam totul?

Ea rămase fără grai. El urmă rapid:

– Vremea aceea în care ne ţineam de mână când mergeam pe străzi, când ne sunam de la serviciu de trei ori pe zi, când petreceam ore întregi discutând...

– De ce priveşti înapoi?

– Pentru că mă gândesc la vremea aceea în fiecare zi.

– Nu ştiu dacă este cel mai bun moment să vorbim despre asta, spuse ea cu o voce obosită.

– Am impresia că ai uitat totul. Nu poţi trage o cortină peste tot ce am trăit împreună.

– Dar nici nu fac asta.

Vocea ei îşi schimbase intonaţia. Imperceptibil.

– Ascultă... Închipuieşte-ţi că mi s-ar întâmpla ceva... că mâine ar da peste mine o maşină pe stradă. Ultima imagine pe care ai avea-o despre noi ar fi cea a unui cuplu destrămat.

Ea spuse cu o voce tristă:

– Chiar asta suntem, Nathan.

– Ne-am despărţit plini de mânie şi de porniri violente. Cred că ai să-ţi reproşezi ani la rând şi va fi foarte greu să trăieşti cu gândul acesta.

Ea explodă.

– Ţin să-ţi amintesc că din cauza ta...

Dar, simţind hohotele care îi inundau gâtlejul, nu-şi termină vorba şi puse receptorul jos.

Mallory îşi înghiţi lacrimile ca să nu-şi trezească fata şi se aşează pe treptele scării din lemn exotic.

Îşi uscă ochii roşii cu o batistă de hârtie. Ridicând capul, se cutremură văzându-şi imaginea în oglinda cea mare de pe holul de la intrare.

De la dispariţia fiului ei, slăbise foarte mult şi întreaga ei poftă de viaţă se risipise. Avea din nou acea alură rece împotriva căreia luptase toată viaţa. De când era tânără, n-o putea suferi pe Grace Kelly: această distanţă glacială, acest fel de a fi perfect pe care îl adoptau uneori femeile care primiseră educaţia ei. Se temuse întotdeauna de perfecţiune. Nu-şi dorea să fie inaccesibilă; din contră, voia să se scufunde într-o lume deschisă celorlalţi. De aceea purta, cel mai adesea, jeanşi şi

pulovere largi şi confortabile. Într-adevăr, trecuse ceva vreme de când nu mai îmbrăcase un taior din stofă.

Se ridică, stinse toate luminile din cameră, apoi aprinse câteva lumânări şi un beţişor parfumat.

În ochii celor mai mulţi dintre oameni, trecea drept o persoană stabilă şi echilibrată. Totuşi, avea o anumită fragilitate din adolescenţă, în timpul căreia suferise, de mai multe ori, crize de anorexie.

Multă vreme, crezuse că este definitiv sortită acestora... până la moartea lui Sean. Drama se petrecuse acum trei ani, dar durerea era la fel de vie. Mallory era roasă de certitudinea iraţională că totul ar fi fost altfel dacă ar fi fost acolo în acea noapte. Nu trecea o zi fără ca ea să se gândească la primele luni de viaţă ale fiului ei. Se petrecuse oare acolo ceva ce nu văzuse? Nu cumva ea fusese cea care nu observase cine ştie ce semn sau nu recunoscuse vreun simptom?

Când era mică, era cât pe-aci să se înece în lacul acela; de atunci, se cuibărise în ea o cumplită spaimă de moarte. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că putea exista ceva mai rău decât propria moarte. Dar după ce devenise mamă, înţelesese că cea mai dură probă era aceea de a asista la dispariţia fiinţei pe care o adusese pe lume. Atunci trebuise să se plece în faţa evidenţei: da, exista ceva mai rău decât propria moarte.

E drept, citise undeva că, în secolul al XVIII-lea, 90% din copii nu atingeau vârsta de trei ani. Dar era altădată, era o epocă în care moartea era prezentă peste tot şi în care oamenii erau mai bine pregătiţi să o accepte pe cea a apropiaţilor lor. În timp ce pentru ea, viaţa se oprise la acele lungi şi teribile luni. Complet descumpănită, îşi pierduse toate reperele.

Dispariţia lui Sean va rămâne pentru totdeauna drama vieţii sale, dar cea mai mare deziluzie fusese eşecul căsătoriei lor. De când locuiau împreună, din timpul studenţiei, crezuse întotdeauna că se va trezi în fiecare dimineaţă alături de Nathan, până când unul dintre ei se va stinge. Şi totuşi, asistase neputincioasă la destrămarea cuplului lor. Convinsă că avea o greşeală de plătit, acceptase fără să se împotrivească prea mult, despărţirea de soţul ei.

Pentru prima oară în viaţă, se simţise străină de el şi fuseseră incapabili să comunice. În momentul în care ea ar fi avut mai mult nevoie de sprijinul lui, el investise mai mult în viaţa lui profesională, în timp ce ea se închidea în durerea ei.

Ca să facă faţă situaţiei şi să iasă din deprimarea ei, sfârşise prin a se cufunda în activităţi sociale. În ultimele luni, muncise la crearea unui site pe Internet pentru un ONG care milita pentru însuşirea eticii în comportamentul companiilor. Munca ei consta în clasificarea multinaţionalelor, în funcţie de criteriile privitoare la legislaţia muncii şi a mediului înconjurător. Organizaţia se ocupa apoi de mobilizarea asociaţiilor de consumatori pentru a boicota firmele care foloseau copiii şi care nu respectau legile în vigoare.

Dar angajarea ei nu se oprea aici. Câte nu avea de făcut! Locuia în La Joffa, un cartier bogat din San Diego, dar oraşul nu era o insulă la adăpost de orice formă de mizerie. În spatele sclipitor al plajelor care scânteiau pe fruntea mării, o parte importantă a populaţiei trăia de azi pe mâine, cu resurse insuficiente, uneori fără un domiciliu real. De trei ori pe săptămână se ducea la un centru pentru cei fără adăpost. Oricât de puţin eficientă ar fi fost munca asta, acolo se simţea cel puţin utilă, mai ales în acea perioadă a anului când jumătate din oraş se ducea în supermarketuri ca să-şi risipească banii în cumpărături inutile. Cu timpul, nu mai suporta toată această presiune a consumului care, de multă vreme, alterase veritabilul sens al Crăciunului.

Într-o vreme, ar fi vrut ca soţul ei să se angajeze alături de ea în mişcările contestatare. Nathan era un avocat care ar fi putut să-şi pună serviciile în slujba unui ideal. Dar nu se petrecuse aşa. Fără ca ea să-şi fi dat seama, cuplul lor se întemeiase pe un fel de neînţelegere. Fiecare voia să facă un pas către celălalt. În ceea ce o privea, trăise întotdeauna departe de mondenităţi, nefrecventând decât puţină lume din mediul ei de origine. Mesajul privitor la soţul ei era: „Nu mă deranjează că eşti de origine modestă".

El, din contră, dorise să-i dovedească, să o încredinţeze că nu se căsătorise cu un tip jalnic, că era capabil să urce treptele scării sociale şi să facă să trăiască o familie cât mai confortabil.

Crezuseră că fac un pas unul către celălalt, dar nu se întâlniseră niciodată.

Pentru Nathan, viaţa era o luptă permanentă în care trebuia să înalţe mereu ştacheta, în termenii reuşitei profesionale, pentru a dovedi... nici ea nu ştia ce anume.

I-ar fi fost uşor să-i explice de o sută de ori că nu-şi dorea să fie căsătorită cu un supraom, dar nimic nu folosea: el se simţea în permanenţă obligat să facă tot mai mult, ca şi cum s-ar fi temut să n-o decepţioneze. Dar, chiar din capul locului, asta nu făcuse decât s-o contrarieze.

Cu toate acestea, ea îl păstrase întotdeauna alături de ea. *Crazy about him!*[1], cum spunea cântecul.

Închise ochii. Imaginile trecutului defilară în mintea ei, ca într-un film.

[1] Nebună după el (n.tr.)

18

Nu eşti tânăr decât o singură dată,
dar de asta îţi aminteşti toată viaţa.
Dialog din filmul *Liberty Heights*
de Barry Levinson

1972
Nantucket, la începutul verii

Ea are opt ani. Este prima lor întâlnire.

În ajun, seara, a sosit de la Boston. În dimineaţa asta se plimbă prin marea grădină a familiei. Poartă o rochie de bumbac care îi ajunge până sub genunchi, dar pe care n-o poate suferi. Pe căldura asta, ar fi preferat să-şi pună un şort şi un tricou, dar mama ei o obligă mereu să se îmbrace ca o fetiţă model.

De mai multe ori, a zărit un băieţel frumos, cu păr negru, care nu îndrăzneşte să-i vorbească şi se depărtează de fiecare dată când se apropie de el.

Intrigată, a întrebat-o pe mama ei, cine este, dar ea i-a spus să nu-i dea atenţie: nu este „decât" fiul menajerei.

În cursul după-amiezii, îl zăreşte din nou, pe plajă. Se joacă cu un zmeu pe care l-a făcut el însuşi, din beţişoare de bambus şi o bucată de pânză de la un pescar. Pentru ghidare, a avut ideea să folosească un inel de la o veche tijă de perdele.

Cu toată alcătuirea lui artizanală, zmeul zboară, chiar foarte sus pe cer.

Mallory şi-a adus şi ea zmeul, un model sofisticat, cumpărat dintr-un mare magazin de jucării din Boston. Dar jucăria ei nu se înalţă. Fetiţa se chinuie, aleargă în toate părţile, dar zmeul nu zboară şi cade mereu pe nisip.

Chiar dacă băieţelul se face că nu o priveşte, Mallory ştie bine că, de fapt, aruncă multe ocheade spre chinul ei. Nu se descurajează şi face o nouă încercare. Din nefericire, jucăria ei magnifică se prăbuşeşte, greoi, în apă. De-acum, pânza e udă şi plină de nisip. Ochii îi sunt în lacrimi.

El se apropie de ea şi îi trece inelul zmeului lui în jurul mâinii. Îi explică cum trebuie să stea cu spatele în vânt, îi arată cum să smucească uşor şi să dea drumul progresiv la fir. Astfel că zmeul se înalţă foarte repede pe cer.

Ea scoate strigăte de bucurie. Ochii îi strălucesc, şi râde în hohote.

Mai târziu, pentru a-şi demonstra cunoştinţele, el îi spune că chinezii atribuie zmeielor lor puterea de a le purta noroc. Ca să nu rămână datoare, şi ea îi explică cum a folosit Benjamin Franklin zmeul ca să studieze fulgerele şi să inventeze paratrăsnetul (cum citise pe ambalajul de carton al jucăriei).

În fine, foarte mândru, el îi arată mai de aproape zmeul lui, ca ea să poată admira animalul nostim pictat pe pânză.

– Eu l-am desenat.

– Este o... ţestoasă?

– Nu, un dragon, răspunde el puţin şifonat.

Din nou, un hohot de râs o invadează pe fetiţă. Dar veselia este contagioasă şi, curând, râsetele celor doi copii se amestecă uşor cu zgomotul valurilor.

Ceva mai departe, aşezat pe nisip, un tranzistor cântă *You've Got a Friend* de Carol King, una din melodiile noi ale verii.

Îl observă foarte atent şi găseşte că este cel mai drăguţ băiat pe care l-a văzut până acum.

El se recomandă foarte solemn:

– Mă cheamă Nathan.

Ea îi răspunde, nu mai puţin gravă:

– Numele meu este Mallory.

Toamna 1972
Nantucket

– Naaaat!

Cu mare greutate, scuipă apa lacului care îi năvăleşte în gură. Paralizată de frig, îi este tot mai greu să respire. De două ori a întins disperată mâinile, în speranţa că se va agăţa de o creangă, dar malul este prea înalt.

La capătul puterilor, plină de spaimă, simte că se va îneca. Dar Nathan înoată în direcţia ei. Înţelege că este ultima ei şansă.

– Ţine-te de mine, nu-ţi fie frică.

Epuizată, se agaţă de el ca de un colac de salvare. Deodată, se simte proiectată în sus şi, la ţanc, reuşeşte să se prindă de o tufă de iarbă şi apoi să se cţere pe mal.

E salvată.

Chiar înainte de a-şi reveni, se întoarce, dar... el nu mai este acolo.

– Nathan!

Înnebunită, cu faţa plină de lacrimi, strigă din toate puterile ei:

– Nathan! Nathaaan!

Dar el nu urcă la suprafaţă. Se gândeşte foarte rapid. Trebuie să facă ceva.

Udă din cap până-n picioare, tremurând, cu buzele vinete, aleargă să cheme un adult.

„Aleargă, Mallory!“

13 iulie 1977
Nantucket

Au treisprezece ani.

Şi-au luat bicicletele şi coboară pista pentru ciclişti care îi duce la Surfside Beach, cea mai mare plajă a insulei.

Timpul începe să se strice şi valurile sunt pline de spumă. Totuşi, nu ies din apă. Din contră, rămân multă vreme în ocean şi înoată până la epuizare. Nu ajung pe mal decât când valurile devin periculoase. Vântul suflă tare. Mallory tremură.

Nu şi-au adus decât un prosop. Nathan îi usucă părul şi spatele, în timp ce ea clănţăne din dinţi.

Ploaia cade pe nisip, cu picături mari şi, în câteva minute, plaja e goală. Nu mai sunt decât ei în mijlocul ploii şi al vântului. El este primul care se ridică şi o ajută şi pe ea să se scoale. Deodată, apleacă spre ea capul. Instinctiv, Mallory înalţă privirea şi se ridică pe vârful picioarelor. El îi trece mâna pe după mijloc. Ea îi trece braţele pe după gât. În momentul în care gurile lor se întâlnesc, ea este străbătută de un tremur necunoscut. Îi simte sarea mării pe buze.

Este primul sărut, foarte dulce, care se prelungeşte până când dinţii li se ating.

6 august 1982
Beaufort, Carolina de Nord

Are optsprezece ani.

În vara asta, a plecat departe de ai ei, într-o tabără.

E opt seara. A ieşit să se plimbe în port, unde velierele stau alături de micile ambarcaţiuni ale pescarilor. Soarele portocaliu coboară la orizont şi aprinde cerul. De departe, s-ar spune că bărcile plutesc pe o lavă topită.

Dar pentru ea, este o seară tristă. Lăsându-se legănată de clipocitul valurilor, schiţează un bilanţ al ultimelor luni.

Primul ei an de universitate a fost un eşec. Nu atât din punct de vedere şcolar, cât, mai ales, ca sănătate şi viaţă afectivă: s-a afişat de două ori cu tipi neinteresanţi şi nu şi-a făcut nici o prietenă ca lumea. A citit mult, se interesează de actualitate şi de realitatea din jur, dar în spiritul ei domneşte un fel de haos.

Spre sfârşitul lunii, se retrăsese încet în ea însăşi, ea care era atât de deschisă către alţii. Fără să-şi dea seama, îşi redusese alimentaţia, sărind peste micul dejun şi peste gustări şi mâncând din ce în ce mai puţin la mesele principale. Un mod ca oricare altul de a compensa dezordinea pe care o simţea în mintea ei, care îi crea un fel de vid în corp. Dar preţul jocului cu focul nu întârziase: i se făcuse rău în plin amfiteatru şi universitatea chemase un medic.

În ultima vreme, se simţea ceva mai bine, dar ştia foarte bine că nu era la adăpost de o recădere.

Sunt mai bine de trei ani, de când nu mai are nici o veste de la Nathan. De când Eleanor Del Amico nu mai lucrează pentru părinţii ei, nu l-a mai putut revedea. La început, îşi scriau scrisori lungi, apoi au încetat să-şi mai scrie. Totuşi, nu l-a uitat niciodată. A fost întotdeauna prezent într-un colţişor al minţii sale.

În seara asta se întreabă ce a devenit el. Locuieşte tot la New York? A reuşit să pătrundă într-o universitate prestigioasă aşa cum intenţiona? Dorea s-o revadă?

Păşeşte de-a lungul digului, din ce în ce mai repede. Subit, simte o nevoie imperioasă să-i vorbească. Acolo, în seara asta, acum.

Se grăbeşte spre un telefon public, sună la informaţii, care-i dau numărul pe care îl caută. Apoi acest apel în noapte.

„Numai să-mi răspundă."

– Alo?

„Este el."

Îşi vorbesc multă vreme. El îi mărturiseşte că a încercat de mai multe ori s-o contacteze, mai ales vara trecută: „Părinţii tăi nu ţi-au transmis mesajele mele?" Ea simte că esenţialul nu s-a schimbat şi că se înţeleg la fel, ca şi cum s-ar fi văzut în ajun.

În cele din urmă, hotărăsc să se vadă la sfârşitul lunii. Pune receptorul în furcă. În port, soarele a dispărut. Uşurată, ia drumul taberei. Este o altă femeie. Aude cum îi bate inima.

Nathan... Nathan... Nathan...

28 august 1982
Seaside Heights, New Jersey
Ora două noaptea

Pe malul mării, becurile ghirlandelor electrice clipesc încă, chiar dacă standurile de la sărbătoarea bâlciului încep să se închidă. Mirosul de friptură se amestecă cu cel al mării. Aproape de roata cea mare, difuzoare uriaşe difuzează *Up Where We Belong* de Joe Cocker, pentru a suta oară.

Mallory îşi opreşte maşina în parcarea de sub cerul liber.

A venit să-l aştepte. Nathan a găsit un job de vară în această mică staţiune balneară, la o oră de Manhattan. Pentru câţiva dolari, munceşte într-una din numeroasele gherete cu îngheţată de pe ţărm.

De când s-au revăzut în ultimul weekend, îşi telefonează în fiecare seară.

Normal, n-au prevăzut să se vadă decât duminica următoare, dar ea i-a făcut surpriza să vină de la Boston. A luat una din maşinile tatălui ei, un Austin Martin puternic, verde-închis, care i-a permis să facă drumul în mai puţin de patru ore.

În fine, el apare, îmbrăcat în bermude şi bluză cu sigla magazinului la care lucrează. Este înconjurat de alţi lucrători sezonieri. Ea recunoaşte accente latino şi irlandeze.

Cum el nu se aşteaptă s-o vadă, de departe, se întreabă cine este oare eroina aceea de cinema, sprijinită de bolidul ei, care pare să privească în direcţia lui?

Apoi o recunoaşte.

Aleargă spre ea, o ajunge, o ia în braţe şi se învârt împreună. Ea îşi trece braţele în jurul gâtului lui râzând şi îl atrage spre ea ca să-i guste buzele, în timp ce inima-i bate atât de tare încât e gata să-i spargă pieptul.

Aşa e dragostea la începuturile ei.

20 septembrie 1982

Nathan,

Numai câteva cuvinte, ca să-ţi spun că momentele petrecute cu tine la sfârşitul verii au fost formidabile.

Îmi lipseşti.

Mi-am reluat cursurile în dimineaţa asta şi n-am încetat să mă gândesc la tine.

De mai multe ori pe zi, când m-am plimbat prin campus, mi-am imaginat că eşti cu mine şi că tot discutăm. Câţiva dintre studenţii cu care m-am întâlnit se întrebau probabil cine era nebuna aceea cu nasul pe sus, care vorbea singură!

Mă simt bine cu tine, îmi place darul tău de a privi în mine şi de a mă înţelege, fără să fie nevoie să-ţi vorbesc.

Sper că şi tu eşti fericit.
Te sărut şi te iubesc.
Mallory

(Pe plic, cu stiloul roşu, a scris, ca să-l atenţioneze pe presupusul curier: Poştaşule, amabile poştaş, încearcă să faci distribuţia la vreme, pentru ca iubitul meu să primească cât mai repede cuvintele mele de dragoste!)

27 septembrie 1982
Mallory,
Abia am pus receptorul jos şi... deja îmi lipseşti.
Toate clipele petrecute cu tine mi-au aprins dorinţa de a petrece şi altele la fel.
Sunt fericit cu tine. Fericit cum nu se mai poate.
De acum, când mă gândesc la viitor, nu mai spun „o să fac", ci „ o să facem".
Şi asta schimbă totul.
Nathan

(Pe plic, a lipit biletul de cinema al ultimului film pe care l-au văzut împreună, *E.T. Extraterestrul*. De fapt, n-au văzut mare lucru pentru că n-au făcut decât să se sărute cât timp a rulat filmul.)

O duminică de decembrie 1982
În camera ei de studentă de la Cambridge

Din boxele magnetofonului răzbat notele *Concertului* lui Dvorjak, cântat cu impetuozitate de Jacqueline Du Pré, la faimosul ei violoncel Stradivarius.

Se sărută de o oră pe pat.

I-a scos sutienul şi îi mângâie pielea ca pe ceva foarte preţios.

Este pentru prima oară când vor face dragoste.

– Eşti sigură că vrei s-o faci acum?

– Da, răspunde ea fără ezitare.

Iată ce-i place cel mai mult la el: acest amestec de gingăşie şi de atenţie, care îl face atât de diferit de ceilalţi.

Inconştient, o învăluie certitudinea că dacă va avea copii cândva, asta va fi numai cu el.

3 ianuarie 1983
Nathan, dragostea mea
Vacanţa de Crăciun s-a terminat.
În răstimpul câtorva câteva zile, mi-a plăcut să împart nopţile cu tine. Dar acum sunt tristă. Ai plecat cu maşina în Manhattan.
În seara asta, simt că va fi foarte greu să aştept vacanţele viitoare înainte de a te vedea.
Chiar dacă ştiu că mâine ai să-mi telefonezi.
Mă tem ca totul să nu se sfârşească. Pentru că ce trăiesc cu tine este extraordinar.
Sunt îndrăgostită nebuneşte de tine.
Mallory.

(Pe plic, a lăsat mai multe urme de ruj şi aceste cuvinte: Vă rog să puneţi scrisoarea şi toate aceste sărutări în cutia de scrisori a domnului Nathan Del Amico. Şi atenţie: să nu-mi fie furate sărutările!)

6 ianuarie 1983
Mallory, lumina mea,
Îmi lipseşti, dar prezenţa ta pluteşte peste tot în aerul de lângă mine. Dacă ai şti cât de grăbit sunt să te strâng din nou în braţe şi să mă trezesc lângă tine.
O mulţime de sărutări zboară către tine din camera mea şi pornesc spre Cambridge.
Te ador.
Nathan

(în plic, a strecurat o fotografie a ei, făcută în cursul ultimei vacanţe, într-un parc al campusului Cambridge. Pe spate, a recopiat o frază din Romeo şi Julieta: „Pentru mine, privirea ta e mai periculoasă decât douăzeci de săbii de-ale lor.")

1984
O casă familială din Boston.

Din stradă, se aude un claxon.

Aruncă un ochi pe fereastră. Nathan o aşteaptă în faţa porţii, la volanul vechiului său Mustang.

Se îndreaptă spre uşă, dar tatăl ei se ridică pentru a-i bara trecerea.

– Nu mai poţi continua să te vezi cu băiatul ăsta, Mallory.

– Dacă nu ţi-e prea greu, pot să aflu de ce?

– Pentru că trebuie să faci cum am spus.

La rândul ei, mama încearcă s-o convingă:

– Şi apoi... ai putea să găseşti pe cineva mai bun, draga mea.

– Mai bun pentru cine? Pentru mine sau... pentru voi?

Se îndreaptă spre ieşire, dar Jeffrey nu cedează.

– Mallory, te previn... dacă treci dincolo de uşa asta...

– Dacă trec... ce? Ai să mă zvârli afară? Ai să mă dezmoşteneşti? De fapt, nici nu am nevoie de banii voştri...

– Totuşi, din banii ăştia trăieşti şi îţi plăteşti studiile. Nu eşti decât o puştoaică!

– Îţi amintesc că am douăzeci de ani...

– Te sfătuiesc să nu te împotriveşti!

– Şi eu vreau să vă dau un sfat: nu mă forţaţi să aleg între el şi voi...

Lasă să se scurgă câteva secunde, ca timpul să-şi facă efectul înainte de a adăuga:

– ...pentru că dacă am de ales, am să-l aleg pe el.

Considerând discuţia terminată, iese din casă trântind uşa.

Vara 1987
Primele lor vacanţe adevărate în străinătate
O grădină din Florenţa, celebră pentru statuile sale

Se află înaintea unei fântâni mari, înconjurată de portocali, smochini şi chiparoşi.

Jeturile de apă scânteiază în soare şi formează mici curcubeie.

Ea aruncă un bănuţ în apă şi îl îndeamnă să facă la fel.

– Pune-ţi o dorinţă.

El refuză.

– Nu cred în trucurile astea.

– Hai, Nat, pune-ţi o dorinţă.

El dă din cap, dar ea insistă:

– Fă-o pentru noi.

Bucuros, scoate o monedă de o mie de lire din buzunar, închide ochii şi o aruncă în fântână.

În ce-o priveşte, ea nu-şi poate dori nimic mai mult decât are acum.

Să dureze.

For always. For ever.

Vara 1990
Vacanţă în Spania

Sunt în grădinile labirintului Horta din Barcelona.

E prima lor ceartă adevărată.

În ajun, el i-a spus că, din cauza treburilor, va fi obligat să se întoarcă cu două zile mai devreme.

Sunt aici, într-unul din cele mai romantice locuri din lume, şi ea şi-l doreşte pentru totdeauna.

El caută să-i ia mâna dar ea nu se lasă şi se avântă singură în încâlceala înverzită a labirintului.

– Rişti ca într-o bună zi să mă pierzi, spune ea provocator.

– Am să te regăsesc.

Ea îl priveşte cu un aer de neîncredere

– Eşti prea sigur de tine.

– Sunt sigur de *noi*.

Toamna 1993
Duminică dimineaţa în apartamentul lor

Ea îl observă prin gaura cheii de la baie.

Este sub duş şi, ca de obicei, transformă baia într-o saună. Foarte tare, cântă (fals) un cântec al formaţiei *U2*.

Apoi închide robinetul de apă caldă, trage perdeaua duşului şi scoate un strigăt de bucurie.

Vaporii s-au condensat pe oglindă, lăsând să apară o inscripţie: AI SĂ FII TATĂ!

1993
În aceeaşi zi

Zece minute mai târziu.

Sunt amândoi sub duş şi schimbă câteva cuvinte, între două sărutări:

– Şi dacă este o fetiţă?

Ea este cea care a îndreptat discuţia spre alegerea numelui.

– De ce nu... Bonita? propune fără să glumească.

– Bonita?

– Bonita sau Bonnie. În orice caz, ceva care să însemne „bunătate". Este cuvântul pe care vreau să-l aud de fiecare dată când o chem.

Ea râde, destupă un flacon şi îi varsă gel de duş pe piept.

– De acord! Cu o condiţie.

– Care?

– Am să-l aleg eu pe următorul...

El ia un săpun de lavandă şi începe s-o spele pe spate.

– Următorul?

– ...Numele celui de al doilea copil al nostru.

O atrage spre el. Corpurile lor acoperite de spumă alunecă unul lângă altul.

1994

Însărcinată, în luna a opta, e culcată pe pat şi răsfoieşte o revistă. Nathan are capul lipit de burtica ei şi pândeşte mişcările bebeluşului.

La difuzor se aude vocea lui Pavarotti, cântând o arie de Verdi.

De când citise într-o carte despre efectele pozitive ale muzicii clasice asupra dezvoltării bebeluşilor, Nathan programa în fiecare seară câte un fragment de operă.

Mallory se gândeşte că muzica asta o fi bună pentru bebeluş, dar nu şi pentru ea.

Şi-a pus căştile pe urechi şi ascultă *About a Girl* de Nirvana.

1999
Într-un restaurant din West Village

Au comandat o sticlă de şampanie.

– Şi dacă este băiat...

– Va fi băiat, Nathan.

– De unde ştii?

– Ştiu pentru că sunt femeie şi pentru că aştept acest copil de cinci ani.

– Dacă este băiat, m-am gândit la...

– Nu discut, Nat, se va numi Sean.

– Sean?

– Înseamnă „Darul lui Dumnezeu" în irlandeză.

El se încruntă.

– Nu văd ce amestec are Dumnezeu.

– Ba vezi foarte bine.

Bineînţeles că vede foarte bine. Pentru că după naşterea lui Bonnie, medicii i-au asigurat că nu vor mai avea niciodată copii. Totuşi, ea nu i-a crezut. Ştie că lui Nathan nu-i place această referire la religie, dar, în seara asta, este atât de bucuros încât ar accepta orice.

– Perfect, spune el, ridicând paharul, să aşteptăm un micuţ Sean.

Mallory deschide ochii şi filmul zilelor fericite se întrerupe brutal ca şi cum pelicula s-ar fi rupt.

Pe întregul corp pielea ei e ca de găină. Întoarcerea în trecut este dureroasă. Ca de fiecare dată, amintirea acelor perioade de fericire intensă o cufundă într-un preaplin de emoţii, cărora nu ştie cum să le facă faţă.

Scoate un nou Kleenex din buzunar, simţindu-şi ochii împăienjeniţi de lacrimi.

„Doamne, totul s-a risipit."

Bineînţeles că Nathan îi lipsea, dar prăpastia care se crease între ei era atât de mare încât nu se simţea capabilă să facă un pas adevărat spre el.

Putea să servească supă celor fără adăpost, să se bată cu firmele multinaţionale care exploatau copiii, să participe la

manifestări contra producătorilor de organisme modificate genetic. Nimic nu-i inspira teamă. Dar să se afle din nou înaintea lui Nathan era cu totul altceva.

Se duse în faţa ferestrei care dădea în stradă şi privi lung cerul. Norii se împrăştiaseră şi o rază de lună lumina masa pe care se afla telefonul.

Se hotărî să ridice receptorul. Trebuia, cel puţin, să facă un gest.

El răspunse foarte repede:

– Mallory?

– De acord, Nathan, poţi veni s-o iei pe Bonnie cât de curând.

– Mulţumesc, spuse el liniştit, încerc să fiu acolo la începutul după-amiezii. Noapte bună.

– Încă ceva...

– Da.

Ea adoptă un ton convingător:

– Nat, să ştii că-mi aduc aminte de tot: de toate momentele pe care le-am petrecut împreună, de toate amănuntele, de culoarea cerului şi de parfumul nisipului din timpul primei noastre sărutări, de cuvintele tale când te anunţam că sunt însărcinată, de nopţile petrecute sărutându-ne până când ne învineţeam buzele... Îmi amintesc de tot şi nimic nu mai contează în viaţa mea. Aşa că nu ai dreptul să vorbeşti aşa cum ai făcut-o.

– Eu...

Voise să spună ceva, dar ea închisese.

Nathan se duse la fereastră. Zăpada continua să cadă peste Central Park. Un vârtej de fulgi mari se rostogolea în faţa geamurilor şi se aşternea pe pervazurile ferestrelor.

Un moment, lăsă privirea să-i rătăcească fără scop, gândindu-se la ceea ce îi spusese soţia lui. Apoi, cu mâneca de la cămaşă îşi şterse ochii inundaţi în lacrimile care-i curgeau în voie.

19

Porcăriile sunt larg
reprezentate pe această planetă.
Pat Conroy

Houston Street
Districtul Soho
16 decembrie – ora şase dimineaţa

Garrett Goodrich cobora cu atenţie treptele alunecoase ale scării exterioare a casei sale, o mică construcţie din cărămizi brune, care dădea direct în stradă.

Un strat de zăpadă, cam de zece centimetri, îi acoperea maşina pe care o lăsase în ajun afară. Scoase o racletă din buzunar, curăţă parbrizul şi, cum era în întârziere, se mulţumi să şteargă numai geamul de pe partea şoferului. Se instală la volan, îşi frecă mâinile ca să se încălzească, introduse cheia de contact şi...

– La aeroport, vă rog!

Avu o tresărire puternică şi se întoarse cu o mişcare bruscă: pe bancheta din spate, de partea pasagerului, se afla Nathan.

– La naiba, Del Amico. Să nu mai faci niciodată asemenea chestii de groază! Cum ai intrat în maşina mea?

– Nu trebuia să-mi laşi dublura cheilor, răspunse avocatul, agitând grupul de chei sub nasul medicului. Am uitat să le las în cutia poştală aseară.

– Bine, ce vrei să faci acolo?

– Am să-ţi explic pe drum, o să luăm un avion pentru California.

Medicul scutură din cap.

– Visezi! Am o zi foarte încărcată şi deja sunt în întârziere, pe când tu...

– Eu trebuie să mă duc să-mi iau fiica de la San Diego, explică Nathan.

– Sunt bucuros s-aud asta, spuse Garrett ridicând din umeri.

– N-am de gând s-o supun nici celui mai mic risc, afirmă avocatul ridicând tonul.

– Sunt dezolat, bătrâne, dar nu prea văd cum ţi-aş putea fi de folos.

Răsuci cheia de contact, ca să poată porni instalaţia de încălzire.

Nathan se dădu mai aproape.

– Garrett, să privim situaţia obiectiv! Eu sunt un fel de „mort în aşteptare", în timp ce tu iei în seamă doar formele. Presupun că nu ai avut un presentiment rău privitor la viitoarele patruzeci şi opt de ore! Nu ai văzut o lumină albă privindu-te în oglindă în dimineaţa asta!

– Nu, recunoscu Goodrich exasperat, dar nu-ţi înţeleg raţionamentul.

– Mărturisesc că ai reuşit să-mi stârneşti groaza. Nu mai pot face nici un pas, fără să mă tem că un taxi o să dea peste mine sau că nu ştiu ce schelă o să cadă peste mine. Aşa că uite ce cred: atâta vreme cât sunt cu tine, există mai puţine şanse să mi se întâmple ceva.

– Este complet iluzoriu. Ascultă-mă...

– Nu, îl întrerupse cu violenţă Nathan, tu să mă asculţi. Fiica mea nu are de-a face cu afurisitele tale de presentimente morbide. Nu vreau să risc să i se întâmple nici cel mai mic neajuns, când va fi în avion cu mine. În intervalul în care o aduc aici, trebuie să rămânem împreună, tu şi cu mine.

– Aha, vrei să fiu... asigurarea ta de viaţă! exclamă Garrett.

– Exact.

Medicul scutură din cap.

– Eşti aiurit, Nathan. Lucrurile nu funcţionează chiar aşa.

– Ba cred că da. Regulile s-au schimbat, asta e totul.

– Inutil să insişti, spuse ferm medicul. Nu am să te însoţesc nicăieri, Nathan, m-ai înţeles? Nicăieri.

Câteva ore mai târziu

Nathan aruncă o privire pe ceas.

Zborul 211 al United Airlines urma să aterizeze pe San Diego. Cum nu găsiseră un zbor direct, a fost necesar un ocol prin Washington, ceea ce prelungise puţin călătoria.

Avocatul îl privi pe Goodrich, aşezat lângă el. Terminase de mâncat porţia pe care i-o servise stewardesa cu jumătate de oră mai înainte.

Nathan nu ştia ce să mai creadă despre Garrett. Un lucru era sigur: necazurile începuseră de când Goodrich năvălise în viaţa sa. Pe de altă parte, avea pentru el un sentiment ciudat de admiraţie şi de compasiune. Căci dacă ceea ce pretindea Goodrich era adevărat (Nathan avea convingerea că Garrett era un Mesager), propria lui existenţă nu trebuia să fie o sinecură: cum să reuşeşti să duci o viaţă normală cu un asemenea dar? Să vezi, în jurul tău, în permanenţă, numai muribunzi, trebuie să fie o povară prea grea.

Bineînţeles, ar fi preferat să nu-l fi întâlnit niciodată – sau cel puţin în alte circumstanţe – dar îl aprecia pe acest om: era sensibil şi de încredere. Un bărbat rănit, care iubise cu pasiune o femeie şi care acum se devota, trup şi suflet, pacienţilor săi.

Nu fusese prea uşor să-l convingă să-l însoţească în California. Avea o operaţie importantă programată pentru acea zi, fără a mai pune la socoteală că nu putea să lipsească de la centrul de îngrijiri paliative, fără să dea unele dispoziţii.

După ce încercase toate ameninţările de pe faţa pământului, Nathan trebuise să renunţe la acele mijloace. În cele din urmă, îl lăsase pe Garrett să vadă cu cine avea de-a face: un tată care mergea să-şi întâlnească fiica, poate pentru ultima oară; un bărbat încă profund îndrăgostit de nevasta lui şi care voia să încerce o ultimă apropiere de ea; un bărbat pe care moartea îl hărţuia şi care îi cerşea ajutorul.

Impresionat de acest apel disperat, Garrett consimţise să amâne operaţiile şi să-l însoţească pe Nathan la San Diego. Mai mult, se simţea responsabil de bulversările care afectau viaţa avocatului.

– Nu-ţi mănânci porţia de icre de somon? întrebă Goodrich, când stewardesa începuse să adune platourile cu resturi.

– Am alte griji pe cap. Dacă te încântă, poţi să le iei tu.

Garrett nu se lăsă rugat a doua oară. Luă platoul cu îndemânare, cu o fracţiune de secundă înainte ca stewardesa să-l ia.

– De ce eşti atât de agitat? întrebă cu gura plină.

Avocatul oftă.

– Aşa mi se întâmplă de fiecare dată când sunt anunţat că voi muri curând. Un vechi obicei al meu.

– Ar fi trebuit să guşti vinul ăsta australian care ni s-a servit. Ar fi fost ca un balsam pentru inima ta.

– Cred că bei cam mult, Garrett, dacă pot să mă exprim aşa.

Goodrich avea o altă interpretare:

– Pur şi simplu, am grijă de mine: cred că ştii că vinul are efecte cardiovasculare benefice.

– Toate astea sunt nişte glume, spuse avocatul cu un gest de lehamite. Un mod de a te dezvinovăţi.

– Nicidecum! se împotrivi Garrett, este dovedit ştiinţific: polifenolii prezenţi în coaja strugurilor inhibă producţia de lendotelină care se află la originea vasoconstricţiei.

Nathan îl întrerupse ridicând din umeri.

– Bine, bine, să nu crezi că mă impresionezi cu discursul tău medical.

– Nu-ţi rămâne decât să te înclini în faţa ştiinţei, spuse Goodrich.

Avocatul îşi jucă ultima carte:

– Admiţând că ceea ce spui este exact, mi se pare că am citit undeva că „efectele cardiovasculare" nu sunt valabile decât în cazul vinului roşu.

– Ei... este adevărat, fu obligat să recunoască medicul, care nu se aştepta la acest argument.

– Opreşte-mă dacă mă înşel, Garrett, dar mi se pare că acest vin australian ale cărui virtuţi le lauzi este alb, nu-i aşa?

– Îţi place să strici bucuriile oamenilor, spuse Goodrich puţin supărat.

Apoi adăugă:

– ...dar trebuie să fii un avocat al naibii de bun.

Chiar în acel moment, stewardesa anunţa:

„Doamnelor şi domnilor, avionul nostru va începe imediat coborârea. Verificaţi dacă v-aţi îpus centurile şi dacă scaunul dumneavoastră este ridicat".

Nathan se întoarse spre hubloul lui. De la acea înălţime, se distingeau munţii şi, mai departe, coasta californiană care părea aridă ca un deşert.

În curând, avea s-o vadă pe Mallory.

„Zborului United Airlines 435 din direcţia Washington a aterizat. Pasagerii sunt invitaţi să iasă pe poarta nr. 9".

Neavând bagaje, nu întârziară la aeroport. Nathan închirie o maşină de la o agenţie Avis şi, împotriva oricărei aşteptări, Goodrich insistă să treacă la volan.

Climatul contrasta, într-adevăr, cu cel din New York: aerul era dulce, cerul senin şi temperatura în jurul a 20°C. Îşi scoaseră fularele şi paltoanele şi le puseră pe bancheta din spate.

Oraşul San Diego se întindea pe kilometri întregi de-a lungul celor două peninsule. Nathan îi ceru doctorului să evite centrul oraşului, circulaţia fiind foarte aglomerată la ora prânzului. Îl ghidă până la litoral şi apoi înspre nord, de-a lungul plajelor nisipoase, întretăiate de pereţi stâncoşi şi golfuleţe.

Staţiunea balneară La Jolla era construită pe o mică colină accesibilă de pe o coastă sinuoasă, străjuită de case elegante. Goodrich nu pusese niciodată piciorul prin locurile astea, dar se gândi imediat la Monaco şi la Riviera Franceză pe care o vizitase acum mulţi ani, în timpul călătoriei lui în Franţa. Hipnotizat de spectacolul de deasupra oceanului, se aplecă de mai multe ori pe fereastră. De aici, se zăreau valurile imense pe care surfer-ii încercau să le stăpânească.

– Fii atent la drum!

Medicul încetini, ca să profite de privelişte şi de aerul proaspăt care urca dinspre ocean. Se lăsă depăşit de un Ford

Mustang pictat în violet, urmat de două Harley Davidson conduse de sexagenari cu o înfăţişare de hipioţi.

– Dulceaţa vieţii californiene este, într-adevăr, altceva, spuse Goodrich, în timp ce o veveriţă traversa drumul în faţa lor.

Cu restaurantele şi micile ei prăvălioare, La Jolla avea un efect fermecător aparte şi oferea un mod de viaţă foarte plăcut. Cei doi bărbaţi lăsară maşina pe una din arterele principale şi parcurseră pe jos restul drumului.

Nathan era grăbit să ajungă. Cu toată rana de la picior, mergea în ritm susţinut, cu Garrett după el.

– Hei, scapi trenul? strigă el.

Goodrich se oprise ca să cumpere un jurnal şi, ca de obicei, profitase de asta pentru a discuta puţin cu vânzătorul.

„Mereu interesându-se de cineva, chiar de un necunoscut! Tipul ăsta e incredibil!"

Garrett îl ajunse:

– Ai văzut puţin preţurile? spuse el, arătând vitrina unui agent imobiliar.

Medicul avea dreptate: în ultimii ani, chiriile explodaseră în acest colţ de ţară. Din fericire, Mallory nu avea de suferit consecinţele acestei situaţii pentru că ea locuia într-o casă cumpărată de bunica ei în vremea când La Jolla nu era decât un sat de pescari care nu interesa pe nimeni.

Sosiră în dreptul unei case mici de lemn.

– Am ajuns, spuse el, întorcându-se către medic.

Pe poartă era plasată o pancartă:

„Casă interzisă cyber-animalelor".

Era ideea lui Mallory.

Cu inima gata să-i spargă pieptul, Nathan bătu la poartă.

– Uite-l pe bătrânul Del Amico.

„Vince Tyler!"

La orice s-ar fi aşteptat, numai ca Tyler să-i deschidă poarta, nu.

Solid, cu pletele blonde puţin prea lungi, perfect bronzat, se depărtă ca să-i lase să intre, schiţând un surâs cu dinţii proaspăt detartraţi.

„Ce-o fi învârtind aici în plin miez al zilei? Unde sunt Bonnie şi Mallory?"

Nathan încercă să-şi ascundă mirarea, prezentându-i-l pe Garrett.

– Fiica ta nu va întârzia, îi spuse Vince, este la o colegă.

– Mallory este cu ea?

– Nu, Lory e sus. Se pregăteşte.

Lory? Niciodată, nici o persoană, n-o numise pe nevasta lui Lory. Nu-i plăceau nici diminutivele, nici poreclele.

Nathan nu avea decât o dorinţă: să-şi vadă soţia. Ezită totuşi să urce direct în camera ei, pentru că nu era convins că lui Mallory i-ar fi plăcut. Era mai bine să o aştepte aici.

Ca pentru a-l zândări şi mai mult, Tyler preciză:

– O duc să mănânce un homar la *Crab Catcher*.

Crab Catcher era un restaurant renumit de pe Prospect Street, de pe malul oceanului.

„Restaurantul nostru, gândi Nathan, acolo unde am cerut-o în căsătorie, unde am sărbătorit aniversările lui Bonnie".

Pe vremea când era student, economisise săptămână după săptămână ca s-o poată invita pe Mallory într-un asemenea loc.

– N-ai fost, cândva... chelner acolo? se făcu că-şi aminteşte Tyler.

Nathan îl privi pe californian în ochi, decis să nu-şi renege originile.

– E drept, mi-am petrecut câteva veri tunzând iarba de pe peluze sau servind în local. Şi dacă asta îţi poate face plăcere, îmi amintesc chiar că ţi-am spălat maşina când lucram la staţia de întreţinere.

Tyler se făcu că nu a auzit replica. Aşezat pe sofa, îşi dădea aere şi sorbea în linişte un whisky. Cu cămaşa larg deschisă sub o vestă bleu-regal, era singura notă falsă a încăperii. Ţinea în mână un prospect al restaurantului şi detalia lista vinurilor:

– ...Bordeaux, Sauternes, Chianti: ador toate vinurile lor franţuzeşti...

– Chianti e un vin italian, remarcă Goodrich.

„Bine ţintit, Garrett".

– N-are importanţă, făcu Tyler încercând să mascheze ironia.

Şi profită, ca să schimbe conversaţia:

– Ei bine, cum merg afacerile la New York? Cunoşti ultima glumă pe seama colegilor tăi?

Începu să spună un banc despre avocaţi.

– Ascultă: Întorcându-se de la un congres de jurişti, un autobuz plin de avocaţi a avut un accident pe terenul unui fermier...

Nathan nu-l mai asculta. Se întreba în ce stadiu era relaţia dintre el şi Mallory. Până în prezent, bruta asta nu se întinsese prea mult, din cauza ostilităţii faţişe a lui Bonnie. Dar ce se va întâmpla după cina intimă de la *Crab Catcher*?

Avocatul întorsese problema pe toate feţele de sute de ori în mintea lui şi tot nu înţelegea atracţia pe care o putea exercita un individ ca ăsta asupra unei femei atât de inteligente ca Mallory.

Amândoi îl cunoşteau de suficientă vreme, ca pe un om arogant şi fanfaron. Încă de pe vremea iubirii lor vorbeau adesea despre Tyler. Despre încercările lui de a se apropia de Mallory. Dar chiar şi atunci, soţia lui încerca uneori să-l scuze, evocând gentileţea şi aerul lui comunicativ.

Nathan nu experimentase această pretinsă bunătate sufletească, dar ştia că Tyler putea să lase această impresie. Era un manipulator înnăscut, care reuşea uneori să-şi mascheze suferinţa îndărătul unei bonomii de faţadă.

Recent, îşi descoperise o aşa-zisă conştiinţă socială, creând o instituţie destinată să furnizeze fonduri asociaţiilor de ajutoare a copiilor. O numise Tyler Foundation.

Câtă modestie!

Nathan ştia bine că în spatele acestei vagi filantropii se ascundea mai ales dorinţa lui Tyler de a obţine unele avantaje fiscale şi de a fi pe placul lui Mallory.

„Împuşcă doi iepuri dintr-odată, cum se zice".

Spera numai că nevasta lui să nu se lase păcălită.

Tyler îşi termina bancul:

– ...eşti sigur că erau toţi morţi când i-aţi îngropat? întrebă poliţistul. La care fermierul răspunse: unii pretindeau că nu, dar ştii foarte bine că avocaţii sunt al naibii de mincinoşi!

Californianul izbucni într-un hohot formidabil de râs.

– Recunoaşte că nu e chiar atât de rău, măi băiete!

– Pentru tine, nu sunt „măi, băiete", ripostă Nathan.

– Mereu susceptibil, Del Amico, nu-i aşa? Tocmai îi spuneam aseară lui Lory, când...

– Pe soţia mea o cheamă Mallory.

Abia terminase fraza, că Nathan realiză că muşcase nada.

– Nu mai este soţia ta, măi, băiete, replică imediat Tyler.

Avu un rânjet imperceptibil care nu îi scăpă avocatului. Apoi se apropie de el şi îi şopti, aproape de ureche, ca pentru a-i înfige mai bine cuţitul în rană:

– Nu mai e soţia ta şi... aproape că este a mea.

În acea clipă, Nathan înţelese că, pentru a nu putea dator, nu-i rămânea decât să-i trântească un pumn în figură. În viaţa lui nu se lăsase jignit de tipi ca el. Era hotărât să acţioneze, chiar dacă era iraţional şi nepoliticos şi chiar dacă ar fi îndepărtat-o şi mai mult pe Mallory. Ciudat, îşi dădu seama cât de uşor era ca marele avocat din Park Avenue să cedeze locul fiului slujnicei italiene, unui *bad boy* care, pentru a se apăra, nu ezita, când era tânăr, să-şi folosească pumnul pe străzile din Queens. Ce repede îşi putea recupera trecutul, chiar dacă încercase toată viaţa ca să se depărteze de el.

Dar uşa se deschise şi Bonnie apăru, tăindu-i orice elan.

– *Buenós dias*[1], făcu ea cu bucurie, intrând în cameră.

La Jolla era la mai puţin de douăzeci de kilometri de frontiera mexicană şi Bonnie se amuza deseori să folosească cele câteva cuvinte spaniole auzite pe stradă sau la şcoală.

Fetiţa lui sosise şi, deodată, o minune adevărată se petrecuse: toată ranchiuna şi mânia adunate împotriva lui Tyler se risipiseră. Fata lui era acolo şi nimic altceva nu mai conta.

Bonnie se aruncă în braţele lui. O ridică spre tavan şi se învârtiră.

Purta haine colorate care îi puneau în valoare bronzul frumos şi o bonetă peruviană cu urechile lăsate. Era nostimă.

– Nu-ţi mai lipseşte decât un poncho şi eşti gata să mâni o turmă de lame prin Anzii Cordilieri, spuse el lăsând-o jos.

– Aş putea să am şi eu una de Crăciun? se grăbi ea să ceară.

---

1 Bună ziua, în spaniolă (n.tr.)

– Un poncho?

– Nu, o lamă.

– Era o glumă, draga mea, se auzi vocea lui Mallory.

Nathan se întoarse. Mallory cobora treptele târând după ea sacul de voiaj al lui Bonnie.

Îi spuse grăbită bună ziua. I-l prezentă pe Garrett ca pe un eminent chirurg care revenea de la un congres de la San Francisco şi cu care era în relaţii de afaceri. Puţin mirată, îl salută cu multă politeţe.

– Suntem în mare întârziere, spuse ea, aruncând o privire ostentativă la ceas.

„Aşa! Ca şi când n-ar fi preocupat-o altceva decât să ajungă la timp la restaurant".

Nathan hotărî să n-o contrazică. N-ar fi servit la nimic şi ultimul lucru de care avea nevoie era să intre în dispute cu ea, de faţă cu Vince. Se mulţumi să răspundă:

– Şi noi ne grăbim: avionul nostru decolează peste o oră.

– Mergeţi prin Los Angeles? întrebă ea armând alarma.

Nathan confirmă.

Vince ieşi primul agitând cheile maşinii şi toată lumea porni după el.

Afară, cerul începuse să se întunece. Furtuna părea aproape. Mallory închise poarta, înainte de a-şi săruta lung fata.

– Drum bun şi nu uita să mă suni când ajungeţi la New York!

Se îndepărtase deja, urcând strada către Porsche-ul metalizat al lui Vince, parcat ceva mai sus.

– *Hasta luego*[1]*!* strigă Bonnie agitându-şi boneta peruviană.

Mallory se întoarse să-i facă un mic semn. Nici o clipă nu-i căutase privirea lui Nathan.

– *Bon appetit!* îi strigă el în franceză, punând în vocea lui întreaga amărăciune şi toată tristeţea pe care le simţea.

Dar ea nu răspunse.

---

1 Pe curând, în spaniolă (n.tr.)

Nathan luă mâna lui Bonnie şi începură să coboare de-a lungul trotuarului, urmându-l pe Garrett care luase sacul de voiaj.

Porsche-ul demarase cu zgomot şi se îndrepta spre ei. În semn de provocare, Tyler doar că nu-l atinse pe avocat. Genul de prostii pe care le fac bărbaţii ca să-şi demonstreze forţa.

Aşezată pe locul pasagerului, ea era aplecată să ia ceva din geantă şi nu-şi dăduse seama de manevra lui Tyler. Cu atât mai mult cu cât acesta, imediat după aceea, îi făcuse un mic semn cu mâna avocatului.

„Derbedeu împuţit", gândi Nathan, privind maşina care se îndepărta.

Aeroportul internaţional din San Diego

„Doamnelor şi domnilor, urmează îmbarcarea pentru zborul United Airlines 5214, în direcţia Los Angeles, poarta nr. 25. Vă rugăm să pregătiţi tichetul de îmbarcare şi un act de identitate".

La acest apel, cam patruzeci de călători se ridicară ca un singur om din scaunele de metal, ca să formeze o coadă dublă în fata ghişeului de îmbarcare.

Printre ei, Bonnie asculta muzică la căştile ei MP3, legănându-şi capul în ritmul acordurilor viorii lui Hillary Hathan, Garrett ronţăia cea de a cincea bucată de ciocolată, în timp ce Nathan, privind pe fereastră, părea să se intereseze de baletul orchestrat de controlorii aerieni.

De câteva minute, fusese cuprins de un presentiment funest: avea s-o mai vadă vreodată pe Mallory?

Povestea lor nu se putea termina aşa. *Trebuia* să-şi revadă soţia, cel puţin pentru ultima oară.

Întâlnirea cu Mallory fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Fără îndoială, era prea târziu pentru a beneficia de o a doua şansă, dar avea măcar dreptul să-i spună la revedere, altfel decât ascultând sarcasmele lui Vince Tyler în spatele lui.

Garrett tocmai îi întindea stewardesei tichetul de îmbarcare, când Nathan îl trase de mânecă:

– Nu mai plec, spuse simplu.

– Vrei să te întorci acolo?

– Trebuie s-o văd pentru ultima dată. Trebuie să ştie...

Goodrich îl întrerupse:

– Fă ce crezi că ai de făcut, îi declară cu un ton neutru.

– O iau pe Bonnie...

– Las-o cu mine, n-are de ce să se teamă.

Se dădură la o parte, ca să-i lase să treacă pe ceilalţi pasageri care începuseră să se impacienteze.

Nathan se aplecă spre fiica lui. Bonnie îşi scoase căştile şi îi adresă un surâs.

– Ascultă, draga mea, am uitat să-i spun ceva mamei, aşa că tu şi cu mine vom pleca cu cursa următoare.

Micuţa ridică privirea spre Goodrich. Ea, care era mai degrabă temătoare, dintr-odată avu încredere în uriaş. Ezită puţin şi apoi propuse:

– N-aş p'tea să mă întor' cu Garrett?

Nathan fu foarte surprins de reacţia ei. Îi trecu mâna prin păr.

– Eşti sigură că totul va fi bine, draga mea?

– *Muy bien*[1], răspunse ea, îmbrăţişându-l.

Nathan îşi fixă privirea în a lui Goodrich. Existau puţine persoane pe lume cărora le-ar fi încredinţat-o pe fiica lui, fie şi pentru câteva ore. Medicul era, fără îndoială, una dintre ele. Da, avea încredere în Goodrich şi, în ciuda puterii puţin morbide a acestuia, Bonnie avea să fie în siguranţă alături de el. De altfel, Mesagerul era acolo nu pentru ea, ci pentru... el.

– Nu te teme de nimic, repetă Goodrich. Nu uita, eu sunt asigurarea de viaţă.

Nathan nu-şi putu stăpâni un surâs. Scoase din buzunar biletul lui Bonnie şi i-l dădu medicului.

– Am să mă descurc, am să fac rost de un bilet la cursa următoare, spuse el, făcându-şi drum printre pasageri în sens invers.

– O găseşti la centru, îi strigă Garrett. Nu-ţi face probleme: mă ocup eu de toate.

Nathan ieşi alergând din zona de îmbarcare. Părăsi aeroportul, chemă un taxi şi îi ceru să se grăbească spre La Jolla.

---

1 Foarte bine, în spaniolă (n.tr.)

20

Fără nici o îndoială,
Între prietenie şi dragoste
există o asemănare.
Am putea spune chiar că
dragostea este nebunia prieteniei.
Seneca

Ploua cu găleata.

Sunase la poartă, dar Mallory nu se întorsese încă.

De pe cealaltă parte a străzii, urmărea maşinile, destul de rare, care o luau pe scurtătura asta ca să ajungă în drumul principal.

La naiba, era un adevărat potop! Şi nu găsea nici un loc unde să se adăpostească. Inutil să se fofileze pe sub vreunul din balcoanele caselor vecine: oamenii locului aveau reputaţia, justificată, că anunţă poliţia la cel mai mic individ suspect. Era mai bine să nu se lase reperat, chiar dacă avea să fie ud până la piele.

„Dulce viaţă californiană, iată-te", gândi, strănutând zgomotos.

Se simţea stupid şi mizerabil, la cheremul morţii care apăsa permanent pe umerii lui.

„Ce naiba caut aici?"

Poate că Mallory nu va veni deloc ori va fi însoţită de Tyler sau, chiar dacă ar fi rămas singură, nu i-ar fi arătat decât indiferenţă şi detaşare.

La naiba! Era ud cu totul. Tremura. Niciodată ca acum, nu avusese impresia că-şi ratase viaţa.

Când ploaia părea că devine şi mai intensă, roţile Porsche-ului se opriră chiar în faţa casei.

Închise ochii. Din locul în care se afla, nu distingea mare lucru, dar constată că nici Mallory şi nici Tyler nu se grăbeau să coboare. S-ar fi spus că parlamentau. Ori... poate că se îmbrăţişau...!?

Încercă să se apropie puţin, dar ecranul dens al ploii proteja habitaclul maşinii de priviri indiscrete. Dar după câteva minute, Mallory ieşi din maşină, păru să ezite un moment şi apoi se îndreptă alergând spre casă.

Porsche-ul demară în plină viteză, stropind totul în calea lui.

În clipa următoare, luminile se aprinseră succesiv în casă, făcând ca silueta lui Mallory să poate fi zărită în spatele perdelelor de muselină.

Se simţea singur, vulnerabil, neştiind prea bine ce să facă. El, care se considera un om de acţiune, se găsea acum complet paralizat. Mai avea vreun sens să dorească să-i spună ceva acestei femei pe care încă o iubea?

Dar... dintr-odată, poarta casei se deschise şi o văzu cum înaintează spre mijlocul străzii, ca înghiţită de perdeaua de ploaie.

„Ce-o fi apucat-o să iasă fără umbrelă", se întrebă.

În acelaşi timp, cerul fu despicat de un fulger şi tunetul bubui.

Ea se răsuci în jurul ei, privind în toate părţile şi apoi începu să strige:

– Nathan?

Un parfum de scorţişoară se ridica din lumânările aprinse.

Îşi scosese cămaşa şi se ştergea cu un prosop.

Vremea tristă şi ploioasă accentua şi mai mult atmosfera primitoare a apartamentului lui Mallory. Fiecare colţişor al salonului era înveselit de flori şi culori. Remarcă absenţa bradului şi a podoabelor de sărbătoare, dar nu fu surprins: întotdeauna, Crăciunul îi provocase soţiei sale un sentiment de anxietate.

Îşi agăţă vesta şi pantalonul de un cuier, deasupra radiatorului, se înfăşură apoi într-o cuvertură groasă, înainte de a se afunda în maldărul de perne multicolore care acopereau canapeaua. Făcând asta, deranjă o pisică aflată în plină siestă. Nemulţumit că a fost alungat din culcuşul lui moale, animalul scoase un mieunat ostil. Nu era nici persan, nici siamez, ci un cotoi zdravăn care se pierduse la colţul străzii şi pe care Mallory îl adoptase doar ca să-i ţină companie iepuraşului lui Bonnie.

– Salut, nu-ţi fie teamă.

Avocatul îl luă şi-l aşeză la locul lui. După câteva mângâieri pe cap, pisoiul acceptă să-şi împartă teritoriul şi-şi manifestă mulţumirea începând să toarcă.

Nathan se instală şi mai confortabil, lăsându-se legănat de torsul monoton al pisoiului şi se simţi atât de obosit, încât închise, şi el, ochii.

Afară, furtuna se dezlănţuia şi fulgerele în cascadă traversau cerul într-un bubuit ameninţător.

În bucătărie, Mallory pregătea cafeaua, ascultând radioul care transmitea în surdină un vechi cântec al lui Van Morisson, care îi plăcea foarte mult.

Se aplecă să-l privească pe furiş pe Nathan, prin uşa care dădea în salon. Văzu că avea ochii închişi şi, ca şi altădată când îl privea dormind, fu cuprinsă de un val de dragoste.

Cum de-i simţise prezenţa în stradă, fără să ştie că nu luase avionul? Nu-şi va explica niciodată. Asta era. Simţise doar că o forţă misterioasă o împinsese să iasă afară, să-l găsească. Avusese certitudinea că el era acolo, aşteptând-o, de cealaltă parte a străzii. Nu era pentru prima oară când se întâmpla aşa ceva. Nu avea convingeri religioase profunde, nici măcar cât soţul ei. Totuşi, între ei exista un fel de legătură spirituală, liniştitoare şi misterioasă în acelaşi timp, o comuniune care dăinuia din copilăria lor, dar de care nu vorbise nimănui, de teamă de a nu părea ridicolă.

Îl privi din nou. De ce revenise? De dimineaţă fusese intrigată de chirurgul acela care îl însoţea şi i se păruse că ceva nu era în regulă. Era oare bolnav? În ultimele zile, la telefon,

îi simţise de mai multe ori un fel de spaimă în voce şi, adineauri, sub ploaie, îi deslușise teama din privire. Îl cunoştea bine pe bărbatul întins pe canapea. Îl cunoştea ca nimeni altcineva. Şi atât cât îşi amintea, lui Nathan Del Amico nu-i era frică de nimic.

Iarna 1984
Aeroportul din Geneva

În sala cea mare, Mallory aşteaptă.

Şi-au vorbit ultima oară acum trei zile şi astăzi se pregăteşte să-şi serbeze a douăzecea aniversare, în instituţia asta, la şase mii de kilometri departe de casă.

I-a cerut să nu vină: zborul New York-Geneva este foarte scump. Ştie prea bine că nu are bani şi că suferă din pricina asta. Bineînţeles că ar fi putut să-l ajute să plătească biletul, dar ar fi acceptat? Niciodată. Venise totuşi să întâmpine cu nerăbdare sosirea avionului Swissair. Tocmai pentru cazul în care...

Plină de neliniște şi înfierbântată, urmăreşte primii călători care încep sa coboare.

Acum câteva luni, tocmai când crezuse că e definitiv vindecată, făcuse o nouă cădere. Nici ultimele întâlniri cu Nathan nu-i fuseseră de prea mare folos. Dragostea ei se izbise de prea multe obstacole: ostilitatea părinţilor, barierele sociale, depărtarea geografică... Întrucât slăbise iarăşi până când nu mai avea decât patruzeci de kilograme.

La început, reuşise să-şi mascheze pierderea în greutate faţă de părinţi şi de Nathan. Când se întorcea acasă din vacanţă, ea încerca să lase impresia că este în formă. Dar mama ei nu întârziase să-şi dea seama de schimbarea sa. Părinţii acţionaseră cum ştiau ei, evitând jumătăţile de măsură, preferaseră o soluţie radicală şi foarte eficace, care, după cum credeau ei, făcea să dispară problema.

Aşa că ea ateriză într-o clinică elveţiană, o instituţie foarte costisitoare, specializată în patologiile psihologice ale adolescenţilor. Se afla de trrei luni în afurisita aceea de casă de

odihnă. Se plângea, dar, obiectiv, trebuia să recunoască clar că tratamentul fusese eficace, pentru că începuse să mănânce normal şi să redobândească o parte din putere. Totuşi, fiecare zi era o luptă permanentă, o luptă contra forţei distructive care i se cuibărise în interior.

Toţi doctorii i-au explicat că refuzul ei de a se alimenta exprimă o suferinţă pe care trebuia mai întâi s-o identifice dacă voia să se vindece.

Dar era chiar o suferinţă adevărată?

Da, cu siguranţă. Nu avusese o copilărie grea şi nici nu suferise vreun traumatism. Nu, era ceva mai mult, ceva difuz, un sentiment pe care îl cultiva din copilărie şi care devenea din ce în ce mai apăsător pe măsură ce creştea şi care o copleşea oricând şi oriunde. Pe marile bulevarde, când se plimba cu prietenele ei, cutreierând magazinele elegante ale oraşului sau cine ştie când. Era suficient să treacă pe lângă oamenii fără adăpost care dormeau pe cartoane în zăpadă. De fiecare dată acelaşi lucru: nimeni nu le dădea vreo atenţie, nimeni nu-i observa, nu-i privea cu adevărat. Şi ea, Mallory, nu vedea altceva decât atât: figurile acelea arse de ger, care pentru ceilalţi păreau că nu există. În aceste condiţii, nu era de mirare că ei îi era lehamite să se mai preocupe de deşertăciunile vieţii. Era foarte conştientă că era o privilegiată şi suferea de un fel de vinovăţie din pricina căreia nu putea tolera apropierea dintre opulenţă şi mizerie.

Debarcarea se apropie de sfârşit. Ultimele persoane coboară pe scara rulantă, după ce au trecut prin serviciul vamal.

Îşi frânge degetele.

Dacă a început să mănânce, este în mare parte pentru el: relaţia cu Nathan constituie punctul de ancorare a vieţii ei, balonul de fericire pe care vrea să-l păstreze cu orice preţ.

Tocmai când începe să se resemneze, apare, în fine, la capătul scării. Este chiar el, cu şapca Yankeilor pe cap şi cu puloverul albastru-deschis pe care i l-a dăruit la aniversarea lui. Cum nu se aşteaptă să fie întâmpinat, nu priveşte în jur. Ea nu-i face semn imediat, lăsându-l să se îndrepte spre banda rulantă, de unde se recuperează bagajele.

Apoi îndrăzneşte să-l strige.

El se întoarce, îşi manifestă surpriza, îşi lasă sacul jos ca să vină spre ea şi o îmbrăţişează cu pasiune. Se lasă în braţele lui, profitând din plin de acest moment preţios, îşi pleacă încet capul pe umărul lui, respirându-l ca pe un parfum îmbătător. Revigorată de îmbrăţişarea lui, închide ochii şi i se pare că regăseşte vechile parfumuri ale copilăriei, în care dificultăţile de a trăi nu existau.

– Ştiam că erai capabil să vii să mă cauţi până la capătul lumii, glumeşte ea, înainte de a-i da o sărutare.

El o priveşte în ochi şi-i spune cu un ton solemn:

– Aş fi mers şi mai departe, dincolo de capătul ei...

În acea clipă anume, ea ştie, cu certitudine, că el va fi bărbatul vieţii sale.

Şi că va fi pentru totdeauna aşa.

– Nu te-am auzit venind, murmură Nathan deschizând ochii.

Ea pune o ceaşcă de cafea fierbinte pe un taburet din lemn.

– Ţi-am dus pantalonii în uscător. Ai să poţi să te îmbraci de îndată.

– Mulţumesc.

Erau doi nefericiţi fără reper, ca doi vechi amanţi care se cunoscuseră bine cândva, înainte de a fi despărţiţi de vicisitudinile vieţii.

– Ce e cu bagajele alea? întrebă el arătând doi saci de voiaj aproape de intrare.

– Mi s-a cerut să particip la o conferinţă la Forumul Social de la Porto Alegre. Refuzasem mai întâi din cauza lui Bonnie dar cum tu ai luat-o mai devreme...

– Cum? Pleci în Brazilia?

– Numai trei sau patru zile. Mă întorc de Crăciun.

Mallory deschise unul din saci şi luă ceva din interior.

– Uite, îmbracă ăsta, să nu răceşti, spuse ea, întinzându-i un tricou călcat. Este un tricou vechi, dar cred că-ţi vine încă.

El desfăcu tricoul şi-l recunoscu pe cel pe care-l purtase în seara aceea deosebită când făcuseră dragoste pentru prima oară. Ce multă vreme trecuse de atunci!

– Nu ştiam că l-ai păstrat.

Ca să nu lase jena să se instaleze, ea luă un şal care era pe canapea şi se înfăşură în el.

– Brr... e drept că nu e prea cald, tremură ea.

Dispăru câteva secunde, înainte de a reveni cu o sticlă de tequila mexicană în mână.

– Uite unul din mijloacele cele mai plăcute de a te încălzi, continuă ea, oferindu-i un pahar.

Pentru prima oară, după o eternitate, el văzu un surâs pe figura soţiei sale şi constată că surâsul îi era adresat.

– *A tu salud*[1]*!*, cum ar spune Bonnie.

– *A tu salud!* răspunse Nathan.

Paharele se ciocniră şi apoi, cum cerea tradiţia, înghiţiră alcoolul dintr-odată.

Ea trase un capăt din cuvertură şi se aşeză alături de el pe canapea. Îşi puse capul pe umărul lui înainte da a închide ochii.

– De când n-am mai vorbit numai noi doi!?!

Ploaia continua să cadă, biciuind pavajul şi desenând dâre lungi verticale pe geamuri.

– Spune-mi ce te frământă?

– Nimic, minţi Nathan.

Hotărâse să nu-i spună nimic despre Mesageri. Povestea era la limita supranaturalului, prea iraţională. Mallory l-ar fi putut lua de nebun şi ar fi avut motive să se îngrijoreze că o lasă pe Bonnie pe mâinile lui Goodrich.

Dar ea insistă.

– N-ai aerul că ţi-e prea bine. De ce te temi?

De data asta el nu minţi.

– Că te pierd.

Ea ridică din umeri cu un aer dezamăgit.

– Cred că ne-am pierdut deja.

– Poţi pierde pe cineva la diferite niveluri.

Îşi alungă o şuviţă de păr de pe faţă.

– Ce vrei să spui?

În loc să răspundă, el o întrebă:

---

1 În sănătatea ta! (spaniolă) (n.tr.)

– Cum am ajuns aici, Mallory?

– Ştii foarte bine.

El lăsă ochii să-i rătăcească în gol.

– Nimic nu s-ar fi întâmplat fără moartea lui Sean.

Ea se enervă.

– Lasă-l pe Sean unde este! Tu nu mai erai cel pe care îl iubeam, Nathan, asta e totul.

– Dragostea nu se sfârşeşte aşa.

– N-am spus că nu te mai iubesc. Numai că am constatat că nu mai erai cel pe care l-am iubit la început.

– Mă cunoşti de când aveam opt ani! Din nefericire, m-am schimbat. Toată lumea se schimbă.

– Nu te face că nu înţelegi: toată viaţa se învârtea în jurul meseriei tale. Nu îmi mai dădeai atenţie.

– Trebuia să muncesc! se apără el.

– Munca nu te obliga să-l umileşti pe tatăl meu cu procesul acela! Ai pus orgoliul înaintea nevestei tale.

– Jeffrey a căutat-o. Uiţi ce i-a făcut familia ta mamei mele.

– Dar eu nu sunt familia mea şi nu te-ai gândit la mine, Nathan; erai mereu nesatisfăcut, în căutarea neîncetată a fericirii perfecte.

El încercă să se justifice:

– O voiam pentru noi, fericirea aceea. Pentru tine şi pentru copii...

– Dar aveam fericirea aceea, Nathan. Nu ţi-ai dat seama, dar o aveam! Ce-ţi mai trebuia? Mai mulţi bani? Ce să faci cu ei? Să cumperi o a treia maşină şi apoi o a patra? Să joci prostia asta de golf şi să te înscrii într-un club select?

– Voiam să fiu demn de tine. Să-ţi dovedesc că am reuşit.

Era foarte furioasă.

– A, iată-ne, în sfârşit! Să dovedeşti că ai reuşit: marea ambiţie a lui Nathan Del Amico!

– N-ai cum să înţelegi. În mediul în care m-am născut...

Nu-l lăsă să continue.

– ...ştiu foarte bine unde te-ai născut şi cât a fost de greu pentru tine, spuse, subliniind fiecare cuvânt, dar viaţa nu este nici competiţie şi nici război. Şi nu aveai obligaţia să-ţi dovedeşti reuşita până la capăt.

Se ridică dintr-odată de pe canapea.

– Mallory!

Încercă să o reţină, dar rămase surdă la chemarea lui. Ea îşi găsise refugiu în colţul opus al camerei. Acolo, încercând parcă să se calmeze, aprinsese mai multe lumânări care pluteau într-o cupă adâncă din sticlă, transformată în candelă.

Nathan se apropie de ea şi încercă să-i pună mâinile pe umeri, dar ea se feri fără menajamente.

– Citeşte puţin aici, spuse ea, dându-i un exemplar din *New York Times* care se afla pe masa din salon.

Chiar dacă locuia în California, Mallory continua să fie abonată la cotidianul new-yorkez pe care îl devora de când era studentă.

Nathan luă jurnalul şi citi titlurile unul câte unul.

Ohio: Înarmat cu un pistol, un adolescent omoară trei persoane din liceul lui.

Chile: Erupţia unui vulcan anunţă o catastrofă.

Africa: Sute de mii de refugiaţi pe drumuri în regiunea Marilor Lacuri.

Orientul Apropiat: O nouă tensiune după un atentat sinucigaş.

După un timp, ea întrebă pe un ton foarte trist:

– Ce sens mai are viaţa asta, dacă n-o poţi împărţi cu cineva?

I se înceţoşaseră ochii. Îl fixa mânioasă:

– Ce ar fi putut fi mai important pentru tine decât să-ţi împarţi dragostea cu noi?

Cum el nu răspunde, i se adresează din nou:

– Nu-mi doream să trăiesc cu cineva fără cusur. Ai fi putut să-ţi recunoşti slăbiciunile, cel puţin faţă de mine. Ai fi putut să ai încredere în mine...

Vorbele astea voiau să însemne: m-ai decepţionat.

O privi pe Mallory cu ochii strălucitori. Tot ce spunea era drept. Totuşi, nu merita să pună toate relele pe seama lui.

– În orice caz, eu mi-am păstrat verigheta, spuse el, frământându-şi inelarul. Mi-am păstrat verigheta, în timp ce tu ai îndrăznit să te duci cu acest minus să mâncaţi în restaurantul *nostru!*

Sub privirea lui Mallory, îşi arăta inelul, ca un avocat care prezintă o probă decisivă, convingătoare, în faţa juraţilor.

Dar nu se afla la una din pledoariile lui. Era în faţa soţiei sale pe care o iubea şi ea îl privea cu aerul acela care voia să spună: „Nu mă subestima pe terenul acesta, nu-mi aduce acest afront". Uşor, ea scoase de sub puloverul cu guler răsfrânt un lănţişor, la capătul căruia era atârnat inelul din aur alb.

– Şi eu mi-am păstrat verigheta, Nathan Del Amico, dar asta nu dovedeşte absolut nimic.

Lacrimile îi străluceau în ochi. Încercă să continue ce începuse:

– Şi pentru că vrei să vorbeşti despre Vince, să ştii că nu are nimic de-a face cu noi.

Apoi adăugă ridicând din umeri:

– De altfel, nu eşti prea perspicace dacă nu ai înţeles că îl manipulez pe acest biet neghiob.

– Îmi pierd perspicacitatea când e vorba de tine.

– Mă servesc de el. Nu sunt chiar mândră, dar îl folosesc. Tipul are o adevărată avere şi dacă pot face ceva ca să cheltuiască o parte din ea ca să-i ajute pe năpăstuiţi, pot să-l însoţesc în toate restaurantele din lume.

– E foarte cinic ca mod de a proceda, remarcă el.

Ea avu un surâs trist.

– „Cinismul şi îndrăzneala sunt cei doi piloni ai afacerilor". Tu m-ai învăţat asta, domnule mare avocat, ai uitat cumva?

Scoase un pachet de Kleenex din buzunar, scoase un şervеţel şi-şi şterse ochii. El nu îndrăzni să se apropie de ea, de teamă că va fi respins. În schimb, parcurse camera în linişte, deschise fereastra şi respiră un pic de aer proaspăt. Norii grei şi negri păreau că fug spre nord.

– Aproape că nu mai plouă, remarcă el, ca să mai reducă din tensiune.

– Ploaia nu mă supără cu nimic, replică Mallory.

Se întoarse spre ea. Obrajii îi erau supţi şi era palidă, aproape diafană. Dorea să-i spună că ea era pe primul loc în viaţa lui şi că aşa va fi pentru vecie. Dar tot ce putu să spună fu:

– Ştiu totul, Mallory.

– Ce ştii?

– Tot ce mi-ai zis: că fericirea nu se reduce la bunăstarea materială, că fericirea este înainte de toate părtăşie: a plăcerilor

şi a necazurilor, a aceluiaşi acoperiş şi a aceleiaşi familii... Acum ştiu totul.

Îşi depărtă braţele în semn de neputinţă şi îi adresă un surâs plouat. Ea îl privea cu indulgenţă. Când îl vedea aşa, o făcea să se gândească invariabil la băieţelul de opt ani care fusese şi căruia nu-i putuse rezista.

Lăsă reproşurile la o parte şi se lipi de pieptul lui. Nu trebuia să fie prea nedreaptă cu el, pentru că ştia că după moartea lui Sean, aplecarea asupra muncii fusese, pentru el, supapa pentru suferinţele sale.

Şi nu-l putea blama pentru asta, chiar dacă regreta că nu putuseră să rămână alături, ei care îduraseră aceeaşi dramă.

Închise ochii. Nu plecase încă, dar ştia deja că în câteva minute îi va resimţi dureros absenţa.

Pentru biologi, o bună parte a sentimentului numit dragoste se reduce la o problemă de molecule, formule şi substanţe chimice care se eliberează în interiorul creierului, suscitând dorinţa şi apropierea. Dacă este aşa, un fenomen de această amploare se producea de fiecare dată când era în contact cu el.

Ar fi dorit ca această clipă să dureze o eternitate. Cu toate acestea, făcu un efort imens pentru a-i pune capăt. Nu era momentul. Era atrasă de el, şi l-ar fi dorit teribil.

– Trebuie să pleci, altfel ai să pierzi şi ultimul avion, spuse ea, dezlipindu-se de el.

Pleca, dar nu se putea hotărî să se desprindă de ea. Motorul taxiului pe care îl chemase mergea de câteva minute.

Cum să-i explice că era poate ultima lor revedere, ultimul lor surâs, ultima oară când se îmbrăţişau?

– Dacă mi se întâmplă ceva, aş vrea ca tu...

– Nu spune lucruri la întâmplare... îl opri ea.

– Nu sunt lucruri la întâmplare, Mallory, închipuieşte-ţi că...

– Îţi spun că ne vom revedea, Nat. Îţi promit.

Cum nu-l mintise niciodată, ar fi vrut s-o creadă, cel puţin de data asta.

Puse o sărutare în căuşul mâinii şi apoi mângâie, delicat, obrazul soţului ei.

Intră în maşină şi nu putu să nu se întoarcă, pentru a-i adresa o ultimă privire. Ultima privire a unui bărbat care se temea că pierde pentru totdeauna ceea ce adora. Ultimul semn de recunoştinţă a unui suflet care, pe pământul acesta, avusese şansa de a-şi afla jumătatea.

Privindu-l cum se îndepărta în aerul purificat de ploaie, Mallory apucă verigheta care atârna de lanţul ei.

Strânse din toate puterile inelul şi recită în minte, ca o incantaţie:

„Dragostea noastră este neînduplecată ca moartea.
Apele mari nu pot s-o stingă,
Şi fluviile nu pot s-o scufunde".

21

Când ai un copil,
este ca şi cum ai spune:
m-am născut, am gustat din viaţă
şi am constatat că e atât de bună,
că merită să fie înmulţită.
Milan Kundera

17 decembrie

– *Qué hora es*[1]*?* întrebă Bonnie frecându-se la ochi.

– Ghiceşte! îi răspunse tatăl luând-o în braţe.

Revenise de la San Diego cu zborul de şase dimineaţa. O găsise pe Bonnie dormind pe canapeaua din biroul lui Goodrich. „S-a culcat foarte târziu", îi spuse medicul. „Zborul nostru spre New York a avut întârziere din cauza intemperiilor".

O luase pe Bonnie încă adormită în braţe şi se întorseseră împreună la San Remo. O culcase pe la ora opt, când soarele se urcase binişor pe cer.

Ea fixa acum pendula din bucătărie cu un aer neîncrezător.

– Trei după-amiază?

– Ei, da, bebe, ai tras un somn zdravăn.

– Nu mai sunt un bebe, se apără ea căscând.

– Bineînţeles, spuse el, punând-o pe un taburet înalt înaintea unei căni cu ciocolată fierbinte, dar tu eşti *bebeluşul meu*.

---

[1] Ce oră este? (spaniolă) (n.tr.)

– Este pentru prima oară în viaţa mea când mă trezesc aşa de târziu, se alintă ea luând un baton cu seminţe de susan.

O privi cu duioşie. Era o adevărată bucurie să fie împreună cu ea. Ieri, o găsise cu o mină bună. Părea veselă şi expansivă, mult mai puţin sperioasă decât în vacanţele trecute. Şocul divorţului începuse să se risipească, pentru că sfârşise prin a înţelege că separarea părinţilor săi nu o îndepărta de nici unul dintre ei. Cu atât mai bine.

Dar abia se rezolva o problemă, că o alta, mult mai importantă, se profila la orizont: îşi va pierde tatăl.

Se îngrijora foarte mult pentru ea. Va fi capabilă să înfrunte această probă, cea mai dificilă din scurta ei viaţă? Există oare un mod de a pregăti un copil pentru moartea apropiată a unuia dintre părinţi?

Pentru moment, preferă să-şi gonească gândurile negre şi să profite de timp.

– Am putea să mergem să căutăm un brad de Crăciun, spuse el, gândind că asta i-ar face plăcere.

– Daaa! Cu multe podoabe, globuri, stele şi ghirlande care sclipesc în întuneric.

– Şi apoi mai facem câteva drumuri şi pregătim o masă pe cinste.

– Am putea face o salată de tăiţei negri cu cerneală de sepie? se rugă ea.

Era, într-adevăr, mâncarea ei preferată, de când o gustase într-un restaurant din Tribeca unde fuseseră cu Mallory, când ea era foarte mică.

– Cu un superdesert. Vrei să pregătim un desert grozav?

– Bineînţeles, spuse ea, ţopăind de bucurie.

– Ce ţi-ar face plăcere?

– Un *pumpkin pie*[1], răspunse fără ezitare.

– Este desertul pentru *Ziua Recunoştinţei*. Nu preferi o specialitate de Crăciun?

Ea scutură din cap.

---

[1] Tartă zaharisită cu dovleac (n.tr.)

– Nu, îmi place tarta cu dovleac, când e foarte zemoasă şi cu mult *mascarpone*[1], preciză salivând dinainte.

– Atunci, grăbeşte-te să termini dejunul.

– Nu mai pot, spuse ea ridicându-se de la masă, ca să se aşeze în braţele lui.

Îl strângea tare, frecându-şi picioruşele unul de altul.

– Ţi-e frig, veveriţă mică?

– Daaa... sunt frigoriferată... toată.

Era adorabilă când făcea eforturi ca să folosească cuvinte cât mai complicate.

– Îngheţată, o corectă el râzând. Eşti o fetiţă îngheţată care se grăbeşte să se îmbrace cu ceva călduros.

Nu era chiar un lucru simplu să găseşti faimoşii tăiţei negri. Au trebuit să se ducă până la *Dea şi Delucca*. Cu câteva zile înainte de Crăciun, luxoasa băcănie din Soho era aglomerată. Îi lăsară pe ceilalţi să dea din coate ca să-şi facă cumpărăturile într-un timp-record. Pentru ei, timpul nu mai conta.

Pe Broadway, Bonnie alese mai bine de un sfert de ceas dintre brazii oferiţi de un vânzător în aer liber. După ce au ales, Nathan a pus brăduţul în portbagaj şi apoi s-a oprit la un magazin de pe 3rd Avenue unde, după el, se găseau cele mai bune fructe şi legume din tot oraşul.

Acolo, cumpărară un dovleac frumos şi o supă de peşte la borcan venită din Franţa, care purta numele nostim de *soupe à la sétoise*.

La sfârşitul după-amiezii erau înapoi acasă, gata să înceapă un delicat preparat culinar.

Abia dezbrăcată de hăinuţa ei, Bonnie puse în mare grabă ingredientele pe masa din bucătărie: aluat, dovleac, portocale, zahăr vanilat, lichior de migdale amare, *mascarpone*...

– Vrei să mă ajuţi? întrebă ea, numai zâmbet.

– Îndată.

---

[1] Crema de brânză de vaci cu smântână (n.tr.)

Îşi privi fiica şi simţi cum i se strânge inima. I-ar fi plăcut să-i spună să nu se teamă de viitor şi că, chiar mort fiind, avea să vegheze asupra ei şi s-o protejeze.

Dar ce ştia el? Nu era sigur cum se vor petrece lucrurile. Era aproape sigur că nu se va transforma într-un înger păzitor a cărui misiune ar fi fost să o apere de rele.

Adevărul era că îi era frică. Îi era frică să-şi lase fiica să înfrunte, fără ajutorul său, sluţenia şi cinismul lumii exterioare.

Se apropie de masă. Îmbrăcată cu un şorţ de trei ori mai mare decât ea, Bonnie deschisese deja cartea de bucate la pagina necesară şi aştepta cu răbdare instrucţiuni.

– La treabă!

Nathan întinse aluatul şi-l puse în formă. Apoi îl acoperi cu folie de aluminiu pe care aşeză fasole uscată, şi puse totul în cuptor. În acest timp. Bonnie scosese fibrele şi seminţele din dovleac. O ajută să-l taie bucăţele şi apoi le adăugă cu atenţie câteva picături de lichior, înainte de a-i adresa un zâmbet frumos plin de satisfacţie. Nathan puse preparatul la foc şi profită de pauză, ca s-o întrebe:

– Îţi aminteşti când a murit Sean?

– Bineînţeles, făcu ea, privindu-l drept în ochi.

Chiar dacă încerca să ascundă, desluşi un văl de tristeţe care-i invadase mutrita frumoasă. Se forţă totuşi să continue.

– Erai foarte mică atunci.

– Aveam patru ani, preciză ea, ca şi cum această perioadă era acum două sau trei decenii.

– Ca să-ţi explicăm, mama şi cu mine, ţi-am spus unele lucruri, precum că „Sean este în cer".

Ea dădu din cap ca să arate că-şi amintea.

– La început, puneai mereu întrebări despre asta. De mai multe ori m-ai întrebat dacă în cer era frig, voiai să ştii cum se hrănea şi dacă puteai să-i faci o vizită acolo sus.

– Îmi aduc aminte, spuse simplu, Bonnie.

– Ei bine, nu ştiu dacă am ales cea mai bună cale ca să-ţi explicăm ce este moartea...

– De ce, nu ajungi în cer când mori?

– La drept vorbind, nimeni nu ştie nimic, draga mea.

Ea reflectă un moment, cât să-şi depene cunoştinţele pe care le avea despre acest subiect.

– Prietena mea, Sara, spune că atunci când mori, ajungi în rai sau în iad.

– Nu ştim, repetă Nathan.

Dar înţelese că răspunsul nu o satisfăcea.

– De ce nu căutăm într-o enciclopedie? întrebă ea cu vioiciune. Mama îmi spune mereu că atunci când nu ştii ceva, trebuie să cauţi în enciclopedie.

– Nici enciclopedia nu ştie asta. Este un mister.

În acel moment, se auzi soneria de la cuptor.

Nathan scoase tarta şi fasolea uscată din cuptor.

Împotriva oricărei aşteptări, fetiţa nu se oferi să-l ajute.

– Hai, Bonnie, am nevoie de tine. Trebuie să pregătim garnitura pentru tartă. Dacă mai ştii, arată-mi cum se sparg ouăle, aşa cum te-am învăţat. Repede, repede.

Ea se apucă de treabă, mai întâi reţinută, apoi din ce în ce mai preocupată. Amestecă ouăle cu zahărul. Se descurca bine şi cinci minute mai târziu, surâsul îi revenise.

– Uite ce spumă! strigă ea.

– Da, trebuie să adăugăm dovleacul, sucul de portocale şi *mascarpone*.

Îşi împărţiră sarcinile. El stoarse o portocală pentru zeamă, în timp ce ea trecea bucăţile de dovleac prin sită.

La un moment dat, ea vru să guste din ceea ce pregătise şi spuma îi desenă mustăcioare portocalii.

Luă un aparat de fotografiat şi se fotografiară amândoi, pe rând. Apoi, cu o mână, ea ridică aparatul deasupra capului. Îşi lipiră obrajii unul de altul

– Un, doi, trei, *cheese!*

„Încă o amintire frumoasă".

O lăsă să aşeze garnitura pe fundul tartei şi apoi o ajută să o pună în cuptor.

Bonnie se ghemui în faţa geamului de la cuptor ca să observe cum începe să se coacă tarta. Era atât de captivată, de parcă ar fi urmărit un formidabil program la televizor.

– Mmmm, ce bună o să fie. Trebuie să aşteptăm mult?

– Cam patruzeci de minute.

Se ridică în picioare, îşi îndreptă nasul spre el şi rămase câteva clipe în poziţia aceasta, ca şi cum ar fi ezitat să-i împărtăşească ceva. După câteva clipe, se hotărî:

– Bunicii nu-i place să-i pun întrebări despre moarte. Zice că sunt prea mică şi că asta aduce nenorocire.

– Sunt prostii, dragă. Numai că adulţilor le este frică să vorbească cu copiii despre moarte.

– De ce?

– Se tem să nu-i sperie, dar tocmai faptul că nu le vorbesc le trezeşte frica. Întotdeauna ţi-e teamă de ceea ce nu cunoşti.

Ea întrebă pe tonul cel mai natural:

– Ce-ar trebui să ştim despre moarte?

El reflectă o clipă.

– Mai întâi, că este inevitabilă.

– Asta înseamnă că nu poţi scăpa de ea?

– Da, bebe, toată lumea moare.

– Chiar şi Lara Croft?

– Lara Croft nu există. O ştii foarte bine.

– Şi Isus?

– Tu nu eşti Isus.

– Este adevărat, admise ea, lăsând umbra unui surâs să-i lumineze faţa.

– Şi apoi, moartea este ireversibilă.

Ea încercă să repete acest cuvânt căruia nu îi cunoştea sensul.

– „Eriversibilă?"

– Ireversibilă, dragă. Este un cuvânt mai complicat care arată că odată ce ai murit nu mai poţi trăi din nou.

– Păcat, spuse ea, evident întristată.

– Da, recunoscu el, e păcat. Dar nu-ţi face griji, n-ai să mori acum. Nici mâine, nici poimâine.

– Dar când o să mor?

Lui Nathan îi părea rău că începuse conversaţia asta. Bonnie îl privea cu ochii mari ca şi când el ar fi putut dezvălui foarte clar viitorul ei.

– Numai când ai să fii foarte, foarte, foarte bătrână.

– Cu riduri?

– Da, cu riduri, cu părul alb şi cu peri pe bărbie.

Această ultimă evocare îi smulse un surâs care nu dură mult.

– Şi tu şi mama? Când o să muriţi?

– Nu te îngrijora: sigur că nu astăzi. Dar dacă se va întâmpla să mor, nu trebuie să te întristezi prea tare.

Ea îl privi ciudat.

– Nu trebuie să fiu tristă dacă mori? întrebă ea ca şi cum era vorba de o imensă absurditate.

– Da, bineînţeles, ai putea să fii puţin tristă, dar nu trebuie să regreţi sau să-ţi reproşezi nimic. Ai înţeles? Nu va fi din vina ta. Eu sunt foarte mândru de tine şi de mama. Nu trebuie să-ţi pară rău că ai petrecut prea puţină vreme cu noi. Să-ţi spui doar că am făcut multe lucruri împreună şi că ne rămân atâtea amintiri frumoase.

– Asta ai simţi tu dacă mama ar fi moartă?

Nathan fu foarte tulburat de întrebare. În chip de răspuns, îi spuse simplu:

– Nu chiar aşa, dar aş încerca. Nu trebuie să te temi să-ţi mărturiseşti sentimentele celor pe care îi iubeşti.

– De acord, răspunse ea, fără să înţeleagă prea bine ce voia el să spună.

– Ca să faci faţă morţii cuiva drag, trebuie să te apropii de cei care te iubesc. Ei sunt cei care te vor susţine.

– Va trebui să vin să vă văd, pe tine sau pe mama.

– Da, aprobă Nathan. Ai putea să vii întotdeauna să ne vezi, dacă ţi-e frică de ceva care te chinuie. Chiar când ai să fii mare. Ai putea să vii să ne găseşti, pe ea sau pe mine. Şi, chiar dacă ar trebui să mor într-o zi, o vei avea întotdeauna pe mama. Ai o mamă formidabilă şi ea o să ştie întotdeauna cum să-ţi aline necazurile.

– Va fi totuşi foarte greu, spuse ea, cu o voce stinsă.

– Da, admise el, va fi greu. Uneori ai să te simţi singură şi ai să vrei să plângi şi atunci chiar trebuie s-o faci, pentru că plânsul face bine.

– Numai bebeluşii plâng, obiectă ea foarte aproape de a izbucni în plâns.

– Nu, toată lumea plânge. Oamenii care nu pot să plângă sunt fiinţele cele mai nenorocite din lume. De fiecare dată când ai să vrei să mă simţi lângă tine, trebuie să te duci într-un loc unde ţi-ar fi plăcut să fim împreună.

– Vorbeşti uneori cu Sean?

El îi spuse adevărul, aproape bucuros că putea s-o facă.

– Da, continui să vorbesc cu Sean şi cu mama mea. Sean continuă să trăiască în sufletul meu. Va fi întotdeauna fiul meu. Şi la fel trebuie să fie şi pentru tine: voi fi întotdeauna tatăl tău şi mămica va fi întotdeauna mama ta. Chiar dacă murim, rămânem părinţii tăi.

– Te duci la cimitir când vrei să vorbeşti cu ei?

– Nu, nu-mi plac cimitirele. Mă duc în parc, dimineaţa, foarte devreme, când aproape că nu e nimeni. Le spun tuturor că vreau să alerg ca să mă menţin în formă, dar în realitate mă duc să alerg, ca să fiu cu ei. Fiecare trebuie să-şi găsească locşorul lui. Este important să comunici, pentru ca persoana pe care o iubim să rămână cu noi toată viaţa noastră.

– Te gândeşti la ei în fiecare zi?

– Nu, minţi Nathan, adesea, dar nu în fiecare zi.

Pe braţe, pielea i se făcu ca de găină. Apoi, adăugă puţin şi pentru el însuşi:

– Viaţa e ceva formidabil. Ceva atât de preţios!

Ea îi sări de gât şi se regăsiră liniştiţi unul lângă altul. În sinea ei, era uimită că părinţii ei nu spuneau decât lucruri bune unul despre celălalt. Nu putea să nu se întrebe de ce această mamă formidabilă şi acest tată atât de grijuliu nu erau împreună de Crăciun, în preajma ei? Dar nu se îndoia că viaţa celor mari trebuie să fie ceva foarte complicat, în care nu era bine să se amestece.

Masa se desfăşură într-o atmosferă de bună dispoziţie. Nu mai abordară subiecte sumbre sau apăsătoare. Dacă supa şi salata de paste erau destul de reuşite, Bonnie găsi tarta *deliciosa*, cu zahărul ei glasat şi sucul de fructe roşii.

Seara începură să decoreze bradul, ascultând *Children's Corner* de Claude Debussy, care o amuza pe micuţă.

Afara zăpada cădea în linişte.

– De ce mamei nu-i place Crăciunul?

– Pentru că găseşte că sensul adevărat al acestei sărbători a fost schimbat.

Ea îl privi cu un aer ciudat.

– Nu înţeleg nimic din ce spui.

Trebuia să fie foarte atent: fiica lui nu era un adult. Se scuză, apoi încercă o explicaţie mai clară.

– De fapt, mama crede că în această perioadă a anului ar trebui să ne gândim mai mult la oamenii care suferă, în loc să dorim mereu să cumpărăm atâtea lucruri de care, de fapt, nu avem nevoie.

– Şi este adevărat? întrebă Bonnie care nu vedea cum ar putea fi altfel, din moment ce mama ei gândea aşa.

– Da, este drept, aprobă el. Noi stăm aici, la căldură şi în siguranţă, în timp ce alte persoane sunt singure. Este foarte greu când eşti singur şi trist.

– Dar în acest moment, mama este singură, remarcă micuţa.

– Trebuie să fie cu Vince, observă Nathan fără să fie prea convins.

– Nu cred.

– Intuiţia ta feminină este cea care te face să spui asta? întrebă el, adresându-i o privire scurtă.

– Exact, replică Bonnie închizând ochii.

Era ceea ce ea numea „o dublă ocheadă", de altfel singura care îi reuşea.

O sărută pe creştet.

După ce terminară de decorat bradul, priviră împreună o parte din DVD-ul cu *Shrek*, căpcăunul verde cu urechile pâlnie.

Apoi ea îi făcu o lungă demonstraţie a melodiilor pe care ştia să le cânte la vioară, apoi cântă în spaniolă *Besame mucho*, o versiune cu adevărat reuşită pe care o învăţase la şcoală.

Nathan fu un public foarte entuziast şi ceru mai multe bisuri.

Apoi veni ora de culcare.

O aşeză în pătuţul ei şi ea îi ceru să lase lumina de pe culoar aprinsă.

– Noapte bună, veveriţă mică, spuse el plecând. Te iubesc foarte mult.

– Şi eu te iubesc foarte mult, răspunse ea, şi este „eriversibil".

Nu se îndură s-o mai corecteze şi îi dădu o ultimă sărutare.

În clipa în care ieşea din cameră, îşi aminti de ziua aceea de aprilie 1995, de la maternitatea din San Diego. Când îşi

luase în braţe pentru prima oară fetiţa care abia se născuse, fusese atât de emoţionat şi intimidat că nu ştia nici măcar cum s-o ţină. Tot ce văzuse atunci era un bebeluş neputincios, cu feţişoara roşie, cu ochii închişi, care făcea tot felul de strâmbături bizare, agitându-şi mânuţele în toate părţile.

În clipa aceea nu ştia că, într-o zi, va juca un rol atât de mare în viaţa lui. Că această minusculă păpuşă va deveni pentru el mai scumpă decât lumina ochilor.

Nu se îndoise că a fi tată va implica o schimbare radicală în existenţa lui, dar nu avusese nici o idee despre ceea ce ar putea însemna, în termeni de dragoste şi emoţie.

Încă nu ştia că un copil ar putea să-i aducă atâta bucurie.

Şi nici că pierderea unui copil ar putea, într-o zi, să-i provoace o stare de deprimare atât de mare.

Nu se mai îndoia de nimic.

Apoi acest îngeraş fragil deschisese ochii şi-l privise intens, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să înţeleagă că avea nevoie de el. Nathan se simţise bulversat şi, de atunci, începuse să reverse asupra lui o dragoste fără limite.

Şi, fără îndoială, că pentru a descrie o asemenea fericire nu existau cuvinte.

22

Fiecare om este singur,
nimănui nu-i pasă de nimeni,
iar durerile noastre sunt o insulă pustie.
Albert Cohen

18 decembrie

Deşi nu avea o tragere de inimă deosebită, Nathan trebuia să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse soţiei sale: s-o însoţească pe Bonnie la bunici, pentru câteva zile.

Se trezise devreme şi, în pofida orei matinale, nu ezitase să le telefoneze, lui Jeffrey şi Lisei Wexler, ca să-i anunţe că va sosi. Ştia că termenul de *grasse matinée* nu făcea parte din vocabularul lor, nici măcar în timpul vacanţelor.

Bonnie se culcase destul de târziu şi el aştepta ora opt ca s-o trezească, aşa încât, după mai bine de o oră şi jumătate, se aşternuseră la drum, după ce se opriseră la Starbucks, să soarbă o ciocolată bună şi fierbinte cu *marshmallowe*.

Nathan hotărâse să ia jeepul. Era mai sigur pe zăpadă. La fel ca mama ei, Bonnie adora maşina asta solidă, cu roţi uriaşe. Instalată foarte sus deasupra solului, avea impresia că este la comanda unui vehicul spaţial care survola lumea la joasă altitudine.

Se împlineau aproape treizeci de ani de când Wexlerii îşi petreceau vacanţele de Crăciun în munţii Berkshires, la vest

de Massachusetts. De la New York voiajul era ceva mai lung, dar regiunea era splendidă, cu dealurile ei ondulate, în văile cărora se cuibăreau sate pitoreşti, tipice pentru Noua Anglie. Apucă pe drumul 7, la *Norwalk* trecu *Grand Barrington* şi apoi se îndreptă spre Stockbridge. Conducea cu prudenţă. Pe alocuri, drumul era alunecos. Un strat subţire de zăpadă ca o pudră acoperea peisajul care defila în faţa ochilor lor.

Ca să se distreze, Bonnie puse un CD în aparat: o improvizaţie la pian a lui Keith Jarret pe tema muzicală din *Vrăjitorul din Oz*.

Micuţa începu să fredoneze cuvintele, cu multă pricepere: *Somewhere, over the rainbow...*

Tot cântând, ea îi făcu lui Nathan faimoasa ei „dublă ocheadă" şi el o găsi adorabilă cu şapca ei de baseball prea mare, pe care o pusese pe cap ca să se apere de razele soarelui. Privind-o în voie, se gândi că e de-a dreptul o minune faptul că avea un copil atât de uşor de crescut.

În sinea lui, se simţea mândru că a fost capabil să o crească atât de bine. Împreună cu Mallory, încercaseră să se arate foarte fermi şi să fixeze câteva principii elementare: să-i respecte pe ceilalţi şi să ştie că are drepturi, dar şi obligaţii.

Reuşiseră să reziste tentaţiei de a-şi alinta prea tare copila: fără încălţăminte de sport de două sute de dolari sau haine foarte scumpe. Găseau asta aproape indecent, după cum socoteau degradantă atitudinea unor părinţi care se lăsau insultaţi de copiii lor, admirându-le de vocabularul în loc să-i certe!

Nathan se întreba uneori ce aveau să devină aceşti prost-crescuţi în viitor. Fără îndoială, tineri adulţi individualişti şi imaturi care, după ce fuseseră cocoloşiţi şi trataţi ca nişte prinţi capricioşi, aveau să cadă de sus, descoperind renunţările şi frustrările pe care viaţa nu ezită să le impună.

Aruncă o privire către fiica lui. Legănată de jazz, adormise cu pumnii strânşi, cu capul plecat spre geamul inundat de soare.

Se gândi la viitor.

Nu fusese greu s-o educe, dar ce era mai dificil abia acum avea să urmeze.

Căci va veni, fără îndoială, o zi în care va cere să iasă seara, să-şi pună un piercing în nări sau cine ştie pe unde... Da, există întotdeauna un moment în care lucrurile se schimbă, când fiica amabilă se transformă într-o adolescentă ingrată, urmărită de gândul că părinţii nu sunt decât nişte bătrâni învechiţi, incapabili să o înţeleagă.

Mallory va fi nevoită să facă faţă de una singură acestei crize. El nu va exista ca s-o susţină. Nu va cunoaşte neliniştea din seara în care Bonnie, pentru prima oară, nu va sosi la timp acasă, nici primul ei iubit cu care va veni acasă, nici prima călătorie pe care va dori să o facă împreună cu prietenii ei în celălalt capăt al ţării... Totuşi, era o provocare stimulativă pe care se simţea capabil să o depăşească.

Dacă n-ar fi existat... această aşteptare.

Înţelegerea lui cu Bonnie îl trimitea adesea cu gândul spre primii ani ai copilăriei sale, când existase o adevărată complicitate între mama lui şi el, mai înainte de a se instala acel soi de indiferenţă pe care o întreţinuse în mod voit, imaginându-şi că unica şansă de ascensiune socială se afla în distanţarea culturală de originile familiei sale. Era greu pentru fiul unei menajere să dorească să cucerească New-York-ul!

Abia de curând realizase că primise de la mama lui mai mult decât îşi închipuise. Ea îi transmisese un amestec de curaj şi de abnegaţie, o capacitate de a şti să facă faţă împrejurărilor, orice s-ar fi întâmplat.

Dar o lăsase să moară fără să-i mulţumească pentru asta. În ultimii ani dinainte de moarte, când începuse să-şi aranjeze viaţa, ar fi putut să se apropie de ea şi să savureze reuşita alături de ea. Să-i spună: „Vezi, am ieşit la liman, sacrificiile tale nu au fost zadarnice. Sunt fericit". În loc de asta, abia mai venea s-o vadă. Foarte ocupat cu propria sa luptă, se mulţumea să-i trimită bani în fiecare lună, pentru ca să poată să trăiască fără să muncească. Şi când trecea pe la ea, era mereu grăbit. Schimba cu ea câteva cuvinte convenţionale înainte de a pleca, lăsându-i un teanc de dolari (de fiecare dată mai mare), în chip de scuze.

Astăzi, se simţea foarte vinovat, gândindu-se la acele ocazii ratate, dar nu era singura amintire care îl tulbura.

Între ei existase un fel de secret. Un episod de care nu vorbiseră niciodată şi de care avea să-şi amintească toată viaţa.

Pe vremea aceea, avea cam treisprezece ani. Era în timpul verii din 1977, la începutul lunii august, în timpul ultimei vacanţe petrecute la Nantucket cu Mallory. Vara în care o sărutase pe gură pentru prima oară... dar asta era o altă poveste.

Cu un an înainte, în urma unor teste pe care le trecuse în chip strălucit, fusese selecţionat pentru a fi admis în prestigioasa Wallace School din Manhattan.

Chiar dacă instituţia susţinea jumătate din cheltuielile de şcolarizare pentru un grup de elevi merituoşi, cealaltă parte rămânea în sarcina familiei. Pentru Eleanor Del Amico, asta însemna foarte mulţi bani. Nathan era conştient că îi cerea un mare sacrificiu mamei sale, cu atât mai mult cu cât şcoala cerea plata integrală înainte de primul trimestru. Dar el îi explicase că era o investiţie de viitor: singura sa şansă de a nu sfârşi ca om de serviciu sau spălător de podele.

În vara aceea, Eleanor era la strâmtoare: în timpul iernii, o bronşită persistentă necesitase spitalizarea ei pentru câteva zile şi cheltuieli importante. La începutul lunii, ea le ceruse Wexlerilor un avans ca să poată plăti şcoala fiului ei. Dar Jeffrey, fidel principiillor sale puritane, refuzase în mod categoric.

„Ca să vezi mentalitatea lor murdară, îi spusese atunci, mama lui. Tu le-ai salvat viaţa fiicei lor şi ei refuză să facă cel mai mic gest pentru tine".

Avea dreptate, chiar dacă lui Nathan nu-i plăcea ca ea să se folosească de acest episod – care se desfăşurase acum nu ştiu câţi ani – ca să obţină ceva de la patronul ei.

Tocmai în acest context, din cutia cu bijuterii a Lisei Wexler dispăruse o brăţară cu perle.

Nathan nu înţelesese niciodată prea bine pentru ce, dar bănuielile căzuseră foarte repede asupra mamei sale şi... a lui. Jeffrey Wexler îi chestionase pe amândoi, ca şi când nu se îndoia deloc de vinovăţia lor. Îi şi percheziţionase pe la spate, ridicându-i în picioare, cu mâinile sprijinite de pereţi. La vremea aceea, Nathan nu studiase dreptul şi nu avea de unde să ştie că aceste practici erau interzise. În pofida tăgăduirilor menajerei sale, Jeffrey pusese să-i fie golită camera, deschisese toate

sertarele, deşertase toate valizele, ca pentru o percheziţie. Negăsind nimic, ameninţă că va chema poliţia, crezând că ameninţarea o va speria pe Eleanor. Dar ea continuase să nege cu putere, căzând aproape în genunchi în faţa patronului său: „Nu eu, domnule Wexler, vă jur că nu am furat nimic".

În cele din urmă, istoria se terminase cu concedierea. Contrar sfatului soţiei sale, Jeffrey renunţase să anunţe poliţia, preferând să o gonească pe Eleanor fără nici un fel de despăgubire.

Iată care fusese cea mai rea umilinţă a vieţii lui: să-şi încrucişeze privirea cu a lui Mallory, când fusese lipit de perete ca un hoţ. Se simţise umilit şi înjosit ca nimeni altul. Această ruşine îl însoţise până astăzi, gravată pentru totdeauna într-un colţ al sufletului său. Dar în acelaşi timp, ea fusese un motor puternic, ca şi când ar fi ştiut, din ziua aceea, că nu va ajunge suficient de sus, ca să spele acest afront. Să treacă de partea bună a barierei nu era suficient. Îi trebuia mai mult: să-l doboare pe Jeffrey cu acest afurisit de proces şi să-l facă să plătească pentru umilinţa lui, obligându-l să-i cedeze apartamentul din San Remo, un bun imobiliar de câteva milioane de dolari. Ştia bine că prin acest afront îi făcea rău lui Mallory. Dar nici conştiinţa că o rănea pe cea pe care o iubea cel mai mult nu-l oprise. Uneori, când vrei să obţii ceva, eşti gata de orice.

Totuşi, în toată istoria asta, cel mai dureros lucru era că sfârşise prin a-l crede pe Wexler şi nu pe mama lui. Nu vorbise niciodată despre brăţară cu ea, dar după ce întorsese problema pe toate părţile, începuse să creadă că mama lui o furase. Şi că furase pentru el. În octombrie 1977, taxele lui şcolare fuseseră plătite, providenţial, în ultimul moment, ceea ce i-a permis să-şi continue studiile. La vremea respectivă nu încercase să afle cum se petrecuse un asemenea miracol. Dar în zilele lui proaste îi revenea în minte acest teribil adevăr: mama lui devenise o hoaţă; şi asta din cauza lui.

Bonnie deschise un ochi. Erau aproape de destinaţie.

Situat în centrul munţilor Berckshire, Stockbridge fusese o cetăţuie fermecătoare, fondată de indienii mohicani înainte ca misionarii să le tulbure liniştea, punându-şi în minte să-i

creştineze. Wexlerii aveau acolo un fel de ranch, chiar la ieşirea din oraş. Era vorba, în realitate, de o elegantă casă de vacanţă cu câţiva cai şi cu un ponei frumos, bucuria fiicei lui.

Nathan claxonă în faţa porţii, prevăzută cu o cameră de supraveghere. Câteva secunde mai târziu, cele două porţi se deschiseră, ca să lase să treacă maşina pe un drum pietruit. Parcă aproape de micul bungalow ocupat de doi paznici. Ultima oară când venise aici, nici nu coborâse din maşină.

De data asta era altceva.

Goodrich îl sfătuise să se împace înainte de a muri. Ei bine, avea să-i urmeze sfaturile! Jeffrey putea să-şi păstreze banii. Nathan hotărâse să-i mărturisească ceea ce nu spusese niciodată nimănui. Ceva care ar fi însemnat ruina reputaţiei sale şi alungarea din barou.

Cât fusese student, profesia de avocat exercitase asupra lui o atracţie de necrezut. O privea ca pe o vocaţie, un mijloc de a-i apăra pe cei mai slabi, pe cei care, asemenea lui, proveneau din medii defavorizate. Dar această profesie nu avea sens decât numai dacă o anumită etică era respectată cu scrupulozitate. Ceea ce Nathan făcuse întotdeauna... cu o singură excepţie.

Închise portiera maşinii. Soarele era sus pe cer şi vântul împrăştia cei câţiva nori de praf gălbui.

De departe, îl zări pe Jeffrey care venea spre ei, fără grabă.

Bonnie, care făcea din orice o sărbătoare, începu să alerge către bunicul ei, scoţând exclamaţii de bucurie.

De îndată, Nathan se află numai la câţiva metri de Wexler.

Adâncindu-şi privirea în cea a socrului lui, avu acelaşi gând ca de fiecare dată: Mallory îi semăna foarte mult. Aveau aceiaşi ochi albaştri, aceeaşi figură elegantă şi rasată.

Da, Mallory semăna cu tatăl ei. Ceea ce explica faptul că nu putea, cu toată ranchiuna lui, să-l deteste complet.

La sosire, Nathan insistase să aibă o discuţie cu Jeffrey şi, acum, erau singuri în birou. Nimeni altcineva decât ei doi.

„Eu şi el".

Wexler aprinsese cu bricheta capătul uneia dintre ţigările lui scurte şi groase pe care avea obiceiul să le fumeze la orice oră din zi. Începu să scoată fum în mici rotocoale, în timp ce

Nathan privea ca un cunoscător etajerele pline cu operele juridice celebre, legate în piele.

Jeffrey îşi amenajase biroul ca o veritabilă bibliotecă. Lămpi verzi şi aurite luminau mobila patinată din lemn preţios, şi imensa masă de lucru era aproape toată acoperită cu vrafuri de dosare, cu cutii de dischete şi cu două calculatoare cuplate la bazele de date. La câteva luni de la retragerea lui oficială, Jeffrey continua să fie un om activ.

Avusese o evoluţie ciudată. Excelând de foarte tânăr în practica baseballului, trebuise să renunţe la sportul lui favorit după o cădere în timpul unei excursii în munţi. Accidentul, destul de grav – fractură de craniu – îl făcuse să-şi transfere energia asupra studiilor. Şef de promoţie la Harvard, lucrase la început pentru un judecător, înainte de a se alătura unuia dintre cele mai prestigioase cabinete de avocatură din Boston. În aceşti ultimi ani, văzând de unde bate vântul, se apucase de propria lui afacere, specializată în acţiuni în justiţie colectivă. Apărase astfel, cu succes, muncitori ai şantierelor navale care fuseseră expuşi. Ca urmare, adunase o adevărată avere, obţinând de la industriaşii din domeniul tutunului despăgubiri substanţiale în numele victimelor fumatului. De doi ani se lansase într-o nouă bătălie, luând parte la procesele intentate operatorilor de telefonie mobilă de victimele tumorilor cerebrale care îi acuzau că le ascunseseră riscurile radiaţiilor electromagnetice.

Nathan trebuia să recunoască: Wexler îşi practica bine meseria. Era unul dintre ultimii avocaţi de modă veche, unul din acei nostalgici ai unui timp îndepărtat în care oamenii legii acţionau mai mult din convingere decât pentru câştiguri. Într-o vreme, ei întreţinuseră, de altfel, un soi de complicitate, înainte ca această poveste a brăţării să strice totul. Şi astăzi chiar, Nathan nu se putea împiedica să nutrească un fel de admiraţie secretă cu privire la cariera socrului său.

Jeffrey îl aduse pe pământ.

– Ei, ce ai vrei să-mi spui în mod special? întrebă el între două rotocoale de fum.

– Vă amintiţi de procesul *nostru*... Începu Nathan.

Jeffrey îşi manifestă iritarea.

– Dacă te afli aici ca să reînvii certuri vechi...

Nathan nu-l lăsă să continue. Hotărâse să-i spună tot ce avea pe suflet:

– Să ştii... că l-am cumpărat pe acel judecător, îl întrerupse el, l-am plătit pe judecătorul Livingstone. Am făcut să-i parvină o mită prin intermediul uneia dintre asistentele lui, ca să pronunţe o decizie în favoarea mea.

Jeffrey nici nu clipi. În spatele amabilităţii de faţadă, era un om dur, care avea obiceiul să nu-şi trădeze niciodată emoţiile.

Dar astăzi, Nathan îl găsea mai puţin impresionant. I se părea obosit, cu ochii încercănaţi, cu faţa plină de riduri şi cu barba nu prea bine rasă.

– Voiam să mă răzbun, Jeffrey, să-ţi suflu apartamentul din San Remo, din cauza a ceea ce i-ai făcut mamei. Dar nu am găsit decât acest mijloc şi, astfel, mi-am dezonorat profesia.

Wexler clătină din cap, păru să reflecteze intens, apoi deschise gura, dar... de acolo nu răzbătu nici un sunet.

La rândul lui, se postă aproape de fereastră, cu ochii fixaţi pe colinele ninse.

„Întoarce-te, Jeffrey, ascultă-mă".

În spatele lui, Nathan îşi continua litania de reproşuri. Prea multă vreme ascunse, cuvintele ieşeau acum de la sine, fără efort.

– Îţi aminteşti, Jeffrey? Când aveam opt ani, m-ai dus pe lac, povestindu-mi procesele pe care le-ai câştigat. Cred că atunci am hotărât să fiu avocat ca tine. Toate studiile astea le-am făcut pentru mine, bineînţeles, dar, şi ca să pot câştiga preţuire. Îmi imaginam că ai să mă accepţi, că ai să fii mândru de mine. Nici nu-ţi închipui cât de mult aş fi dorit să mă accepţi.

„Cât de mult mi-aş fi dorit să am un tată ca tine."

Făcu o pauză. Jeffrey se întoarse ca să înfrunte mânia fostului său ginere.

– Ar fi trebuit să mă accepţi! spuse sacadat Nathan. Ţi-am dovedit că merit. Mă gândeam că meritul şi competenţa erau valori pe care le respectai. În loc de asta, m-ai împins să-mi murdăresc profesia, să corup un judecător, ca pe o secătură de joasă speţă...

– Te-am salvat, îl întrerupse Jeffrey.

– Ce vrei să spui?

– Eu... mi-am făcut o parte din studii cu judecătorul Livingstone. Înainte de proces, a venit să-mi povestească despre tentativa ta de mituire.

Nathan era uluit.

– Cum?

Bătrânul avocat scoase un suspin şi păru să răscolească în memoria lui.

– Livingstone era o adevărată canalie, dar a fost destul de prudent ca să nu fie prins niciodată. Am hotărât să-i dau dublul sumei oferite de tine, numai să nu te denunţe autorităţilor judiciare. Şi în plus, să pronunţe hotărârea în favoarea ta.

– Cum? De ce, Jeffrey, pentru ce, pentru cine?

Acesta făcu o pauză înainte de a răspunde, apoi mărturisi cu o uşoară ezitare în glas:

– Pentru Mallory, bineînţeles, nu voiam ca ea să fie antrenată în acest scandal. Şi apoi, la fel de bine... şi pentru tine. Pentru că şi eu îţi eram dator cu ceva.

Nathan se încruntă. Socrul lui bănuia întrebarea. Cu ochii pierduţi, îl făcu să retrăiască trecutul.

– În seara aceea, acea faimoasă seară de vară din 1977, băusem mult. Pe atunci, traversam o perioadă grea, atât în viaţa mea de cuplu, cât şi în afaceri. Reveneam de la Boston, unde Lisa îmi ceruse să trec pe la bijutier să iau o brăţară căreia i se reparase închizătoarea. Înainte de a ajunge acasă, mi-am petrecut după-amiaza la una din asistente, metresa mea. Bineînţeles, nu-i promisesem nimic, în acea vreme, în mediul nostru nu divorţai ca să te însori cu secretara, dar ea exercita asupra mea un fel de şantaj, în speranţa că mă voi despărţi de soţia mea. După ce am plecat de la ea, îmi amintesc că m-am oprit într-un bar de hotel, ca să iau un whisky. Am băut, nu unul, ci patru sau cinci. Cred că eşti la curent cu problema mea cu băutura...

Nathan nu înţelegea.

– Cum adică?

– Beam foarte mult în acea perioadă, explică Jeffrey. Sufăr de alcoolism cronic.

Nathan s-ar fi aşteptat la orice numai la aşa ceva nu.

– De când?

– Am reuşit să mă opresc la începutul anilor 1980, dar am recăzut de nenumărate ori. Am încercat totul: cure, asociaţii... dar nu este deloc uşor să mergi la asemenea reuniuni. Să recunoşti că eşti un drogat şi să discuţi lucruri atât de intime în faţa unor persoane necunoscute.

– Nu... nu, n-am ştiut nimic, bâigui Nathan.

Era rândul lui Jeffrey să fie uimit.

– Eram convins că Mallory ţi-a spus.

Pentru prima oară, Nathan văzu că ochii lui Jeffrey străluceau din cauza emoţiei. Jeffrey era mândru că fiica lui păstrase secretul atâta vreme, chiar faţă de omul pe care-l iubea.

Ascultând mărturisirea lui Wexler, Nathan crezu că are răspunsul la multe din întrebările pe care şi le pusese altădată despre necazurile lui Mallory.

Jeffrey îşi continuă povestea:

– Când am ajuns la Nantucket, n-am mai găsit bijuteria. Mult mai târziu, secretara mea mi-a mărturisit că mi-o sustrăsese ca să semene zâzanie în căsnicia mea. Dar, pe moment, nu ştiam ce se petrecuse. Intrasem în panică şi, a doua zi de dimineaţă, când soţia mea m-a întrebat ce am făcut cu brăţara, n-am găsit nimic mai bun decât să pretind că am pus-o în caseta ei de bijuterii. Ceea ce a condus la acuzarea mamei tale. Cred că nevasta mea s-a prefăcut că crede istoria, dar asta ne-a ajutat să salvăm aparenţele.

Păstră o pauză lungă înainte de a adăuga cu o voce ştearsă:

– Sunt dezolat, Nathan, am fost un laş.

„Da, asta poţi s-o spui".

O vreme, Nathan fu incapabil să vorbească. Era în acelaşi timp şi consternat, şi uşurat de această mărturisire. Nu, mama lui nu fusese o hoaţă, ci victima unei mari nedreptăţi. Cât despre Jeffrey, bărbatul pe care îl credea virtuos şi infailibil, era un mincinos care avusese metrese şi era alcoolic. Nu era decât un om printre ceilalţi. Ca şi el.

Înălţă capul spre socrul lui şi îşi dădu seama că resentimentele pe care le avusese faţă de el dispăruseră. Nu voia să-l

mai judece. Nu era momentul. Remarcă faptul că trăsăturile i se destinseseră, pentru că şi el aştepta de atâta vreme să poată face aceste confidenţe. În fond, cei doi trăiseră, fiecare în parte, cu un secret greu pe suflet, care nu le permisese să se bucure de multe momente ale existenţei.

Jeffrey fu cel care rupse primul tăcerea:

– Ştiu că asta nu mă scuză, începu el, dar am avut grijă, cu discreţie, ca mama ta să-şi găsească un post, şi eu am fost cel care, în anul acela, am achitat o parte din taxele tale şcolare.

– Ai dreptate, răspunse Nathan, cu ochii înroşiţi, asta nu te scuză.

Jeffrey se îndreptă apoi către casa de bani, o deschise şi, cu o mână tremurândă, scoase de acolo ceva ce-i întinse lui Nathan.

Era o brăţară cu patru rânduri de perle, cu o închizătoare de argint, montată cu mici briliante.

23

Dacă nu eşti pregătit pentru tot,
nu eşti pregătit pentru nimic.
Paul Auster

♫ A beautiful sight, we're happy tonight,
Walking in a winter wonderland ... ♫

Nathan încheie ultimele acorduri ale celebrului cântec de Crăciun. Închise pianul şi îşi privi cu emoţie fiica adormită pe canapeaua de piele din salon. Afară, se înnopta. Orizontul care, ceva mai înainte era cuprins de roşu, roz şi portocaliu, era învăluit acum în culori mai întunecate. Mai puse un butuc în şemineu şi agită jăraticul care îşi pierduse puterea. În camera alăturată, găsi o cuvertură brodată pe care o desfăcu şi o puse pe picioarele lui Bonnie.

Petrecuseră o după-amiază liniştită în acest colţişor izolat. O după-amiază numai a lor. După prânz, Lisa Wexler ieşise să colecteze nişte cadouri pentru una din operele ei de caritate, în timp ce Jeffrey împrumutase maşina ginerelui pentru a se duce la Pitsfield, de unde voia să cumpere materiale de pescuit pentru zilele frumoase.

Nathan avusese plăcerea să rămână doar cu fiica lui. Abia terminaseră masa, că Bonnie se grăbise să meargă la grajduri să-şi vadă poneiul, un frumos Connemara pe care îl botezase *Spirit*. Nathan o ajutase să se urce pe el şi apoi înşeuase,

pentru el, unul din caii lui Wexler. Petrecuseră restul după-amiezii străbătând dealurile mici împădurite care se întindeau la nesfârşit în jurul proprietăţii. În acest peisaj demn de o vedere, nu se gândise nici o clipă la moarte. Se lăsase purtat de cadenţa cailor şi de zgomotul liniştitor al cascadelor şi al râurilor. Timp de câteva ore, nu mai existase nimic. Nimic, în afară de surâsul lui Bonnie, prospeţimea aerului şi această pânză fină de zăpadă care acoperea totul şi-i dădea peisajului o notă de puritate.

Tocmai savura aceste clipe, când uşa înaltă a salonului se deschise ca s-o lase pe Lisa Wexler să intre.

– Bună seara, Nathan, spuse ea intrând.

Era încă o femeie frumoasă, suplă, întotdeauna frumos îmbrăcată şi arborând în toate circumstanţele acea prestanţă aristocratică, ţinuta care nu se câştiga decât după mai multe generaţii.

– Bună seara, Lisa, nu te-am auzit venind.

– Motorul maşinii este foarte silenţios.

„La preţul cu care aţi plătit Bentley-ul..."

– Aţi făcut o plimbare frumoasă? întrebă ea, cu o privire afectuoasă spre Bonnie.

– Formidabilă.

Cum se simţea gata s-o tachineze, nu se putu abţine să nu adauge.

– Ei, cum merg „săracii voştri"?

Ea îi aruncă o scurtă privire întrebătoare, dar nu răspunse. Provocarea şi glumele nu erau terenul pe care Lisei Wexler îi plăcea să se aventureze.

– Unde este Jeffrey? întrebă ea stingând o parte din lumini ca să n-o trezească pe nepoţica ei.

– Nu cred că va întârzia, s-a dus la Pitsfield să-şi cumpere o undiţă nouă.

O umbră trecu peste frumoasa faţă a Lisei.

– Vrei să spui că i-ai împrumutat maşina?

– Da. E vreo problemă?

– Nu... nu, îngână ea, încercând să-şi ascundă tulburarea.

Se plimbă prin salon, apoi se aşeză pe canapea şi luă o carte de pe o măsuţă. Deţinând acea autoritate înnăscută care stabileşte de la început distanţa, avea darul de a-l face pe

interlocutor să înţeleagă că dialogul se terminase. După tot ce se întâmplase, lui Nathan îi convenea: mărturisirile lui Jeffrey despre brăţara furată încă îl tulburau şi ştia că n-ar fi fost nevoie decât de foarte puţin ca să-şi descarce nervii asupra Lisei.

Ca să nu pară că nu are nimic de făcut, consultă una din operele luxos legate, expusă în vitrinele bibliotecii. Ar fi băut cu dragă inimă ceva, dar în toată casa nu exista nici o picătură de alcool.

Din când în când, el arunca priviri scurte în direcţia soacrei sale. Lisa Wexler era vizibil îngrijorată. În mai puţin de cinci minute, ea privise ceasul de mai multe ori.

„Este îngrijorată pentru Jeffrey".

Nathan trebui să admită că această femeie inaccesibilă şi demnă, produs pur al aristocraţiei bostoniene, îl fascinase întotdeauna, dar mai ales pentru că Mallory avea o fire în întregime opusă răcelii şi rigidităţii mamei sale. Nathan ştiuse întotdeauna că soţia lui îşi adora tatăl. Multă vreme, el nu-şi dăduse seama ce anume îi lega pe cei doi. Dar după ce Jeffrey îi făcuse acea mărturisire, chiar în dimineaţa aceea, înţelesese: ceea ce Mallory iubea la tatăl ei era tocmai acea parte de vulnerabilitate pe care Nathan nu o bănuise niciodată. Mallory îl considera pe tatăl său ca pe un „frate de arme", pentru că ei purtaseră în permanenţă o luptă fără sfârşit: Jeffrey împotriva propriului alcoolism şi Mallory contra depresiei sale cronice. Alături de ei, Lisa reprezenta polul de echilibru, puternic şi dominant al familiei.

Asta n-o împiedica totuşi să fie devorată de nelinişte pentru că bărbatul ei plecase la Pitsfield. Nathan se gândise mult şi nu înţelegea. Jeffrey nu era genul de om care să-i ceară voie soţiei sale înainte de a pleca să cheltuiască câteva mii de dolari pe nişte materiale de pescuit ultimul răcnet.

Deodată, ca prevenită de un al şaselea simţ, Lisa se ridică dintr-un salt şi ieşi pe terasă unde, cu Nathan pe urmele ei, aprinse toate luminile aleii celei mari şi comandă deschiderea automată a porţilor.

Motorul maşinii nu întârzie să se facă auzit. De cum vehiculul se angajă pe alee, Nathan constată că mersul maşinii era cam nesigur. Jeepul făcea asemenea devieri încât strivise

sistemul de stropit automat şi un mic rond de flori care nu vor mai avea şansa să înflorească în primăvara viitoare. Când Land Rover-ul intră în plină lumină, Nathan observă că maşina era zgâriată în mai multe locuri şi că uneia dintre roţile din faţă îi lipsea capacul. Înţelese imediat că Jeffrey avusese un accident. Motorul tuşi şi maşina se opri pe o bandă a peluzei.

– Ştiam! lăsă să scape Lisa, precipitându-se spre soţul său.

Jeffrey ieşi cu mare greutate din maşină şi îşi împinse nevasta fără menajamente. Gestul bătrânului avocat nu lăsa nici un fel de îndoială: era beat mort.

– Vrea'... s'.... mă... pi...! strigă el.

Nathan se apropie de socrul lui ca s-o sprijine pe Lisa. Bătrânul puţea a alcool de la o poştă.

– Vreau să te ajut Jeffrey, hai cu mine.

– Dă-m' pace! N'm nev' de aj'... tău... To'... ce vr'... e să... fac p'pi...

Wexler se desfăcu la pantalon şi urină chiar pe peluză, aproape de scara care ducea pe peron.

Nathan rămase blocat şi fu invadat de un amestec de ruşine şi de jenă pentru socrul lui.

– Nu-i pentru prima oară, Nathan... murmură Lisa, apucându-l de braţ.

Nathan fu emoţionat de această familiaritate, atât de neobişnuită pentru ea, dar care trăda nevoia de încurajare.

– Ce vrei să spui?

– Jeffrey a fost deja pedepsit pentru conducere în stare de ebrietate acum câteva luni. Cu toate relaţiile noastre, a căpătat o amendă zdravănă şi o suspendare a permisului de conducere pentru un an. Toate vehiculele înmatriculate pe numele lui au fost radiate.

– Cum, vrei să spui că a condus fără permis?

Lisa aprobă, dând din cap.

– Ascultă, e foarte grav, reluă Nathan. Trebuie să ne asigurăm că nu a făcut vreo pagubă.

Din nou, înaintă spre Jeffrey. Ochii bătrânului străluceau ca niciodată.

– Ai avut un accident, nu-i aşa, Jeffrey?

– Nu! strigă el în faţa ginerelui lui.

– Ba cred că da.

– Nu! repetă el. L-'m evit...

– Pe cine ai evitat, Jeffrey?

Nathan îl apucă pe socrul lui de gulerul hainei.

– Pe cine ai evitat, Jeffrey? repetă el, bruscându-l.

– Bi... cic... l-am... ev'tat.

Nathan avu un presentiment urât. Jeffrey vru să se desprindă din mâna lui Nathan, dar nu reuşi decât să se prăbuşească în zăpadă. Nathan îl ridică şi îl susţinu până în casă. Jeffrey se arătă mai docil şi se lăsă condus de soţia lui până în cameră. Lisei îi curgeau lacrimi de ruşine pe obraji.

La întoarcerea în salon, Nathan îşi luă haina şi ieşi în grabă din cameră. Lisa îl ajunse pe peron.

– Unde te duci?

– Ocupă-te de el, Lisa, iau maşina să văd dacă găsesc ceva.

– Nu vorbi despre asta cu nimeni, Nathan. Te rog, nu spune nimănui că l-ai văzut în starea asta.

– Cred că mai degrabă ar trebui să anunţi poliţia şi un medic. Nu se ştie ce se poate întâmpla.

– Nici vorbă să anunţ pe careva! afirmă Lisa cu tărie, înainte de a închide uşa.

Într-o clipă, îşi regăsise duritatea şi instinctul de apărare.

Nathan se instală la volanul Land Rover-ului şi începu să întoarcă. Accelerase, când Bonnie apăru înaintea lui.

– Vin cu tine, papa! strigă ea deschizând portiera.

– Nu, scumpo, du-te înapoi în casă! Du-te şi ajut-o pe bunica. N-o lăsa singură.

Dar ea se şi căţărase în maşină şi deja închisese portiera.

– Ce s-a întâmplat, tăticule? întrebă ea frecându-şi mutrişoara cu dosul mâinii, încă sub impresia somnului.

„Nu şi-a văzut bunicul beat mort. Cu atât mai bine".

– O să vorbim despre asta mai târziu, bebe, deocamdată pune-ţi centura.

Se îndrepta spre centrul oraşului.

– Ascultă-mă bine, draga mea, ia telefonul meu din cutia de mănuşi... aşa... formează 911... şi cere să vorbeşti cu biroul şerifului.

Bucuroasă că ia parte la o asemenea aventură, Bonnie îşi îndeplini misiunea cu promptitudine şi îndemânare. Foarte mândră, îi întinse aparatul tatălui ei chiar de la al doilea apel.

– Biroul şerifului din Stockbridge, identificaţi-vă, ceru ofiţerul de la capătul firului.

– Mă numesc Nathan Del Amico, dar acum sunt la socrii mei, Jeffrey şi Lisa Wexler. Am sunat ca să ştiu dacă vi s-a semnalat un accident de maşină undeva în oraş.

– Într-adevăr, ni s-a semnalat un accident la intersecţia drumului spre Lenox cu 183th Street. Aţi fost martor la ceva, domnule?

– Eu... încă nu ştiu, vă mulţumesc, bună seara.

Închise fără să-i lase poliţistului timp să mai adauge ceva.

În mai puţin de cinci minute, sosi la locul indicat, o mică intersecţie la ieşirea din oraş. Trei maşini de poliţie, cu girofarurile pornite, erau deja acolo. Un ofiţer dirija circulaţia, ca să facă loc unei ambulanţe care sosea din sens invers, cu sirenele urlând. Când se apropie de această simfonie de semnale luminoase şi sonore care se detaşau în întuneric, Nathan înţelese că se produsese ceva foarte grav. Din cauza agitaţiei, nu şi-a dat imediat seama de dimensiunea pagubelor, pentru că acolo nu se vedea nici o maşină accidentată şi nici o victimă.

– Ce s-a întâmplat, tati? Ce s-a întâmplat? întrebă Bonnie, din ce în ce mai nervoasă.

– Nu ştiu, dragă.

Vru să oprească, dar un ofiţer îi făcu semn să tragă pe dreapta ceva mai departe. Avocatul se execută şi apoi, cum cerea regulamentul, rămase aşezat în maşina lui, cu mâinile pe volan, aşteptând ca ofiţerul de poliţie să se ocupe de el. De unde se găsea, putea să observe oamenii de pe ambulanţă care se agitau în jurul unui corp fără vlagă, pe care încercau să-l scoată din şanţ. Fără îndoială, era un copil de vârsta fiicei lui, îmbrăcat cu unul din acele impermeabile fluorescente pentru a fi uşor de recunoscut noaptea de către automobilişti.

„Doamne, bietul puşti! Jeffrey a încurcat-o rău de tot".

– E mort? întrebă Bonnie care se ridicase de pe scaunul său.

– Sper că nu, dragă, poate că şi-a pierdut numai cunoştinţa. Aşază-te şi nu te mai uita.

O luă în braţe. Ea îşi puse căpşorul pe umărul lui şi, ca s-o liniştească, începu s-o legene.

„La dracu', de ce fugise Jeffrey? Era doar avocat şi ştia bine că delictul de fugă de la locul accidentului este egal cu o inculpare de act criminal."

Nathan îşi scoase capul pe geam. Îl distingea pe poliţistul care se îndrepta spre el. Deja, uşile ambulanţei se închiseseră, ducând copilul către serviciul de urgenţă a unui spital... sau spre morgă.

„Doamne, fă ca puştiul să nu fi murit".

Din nou, Nathan privi în direcţia şanţului. Bicicleta fusese pulverizată de lovitură. Unul dintre membrii echipei de intervenţie se ridicase din şanţul şoselei. Într-o mână ţinea un rucsac rupt, de care era ataşată o cască de grafit, pe care copilul nu apucase să şi-o pună, iar în cealaltă bărbatul ţinea capacul de la janta din aluminiu a maşinii lui.

Dacă puştiul era mort, Jeffrey va fi acuzat de omor.

Nathan simţi că avocatul din el îşi intra în drepturi.

„Conducere fără permis, recidivă de conducere în stare de ebrietate, fugă de la locul accidentului, neacordare de asistenţă unei persoane aflate în pericol... Erau întrunite toate circumstanţele agravante".

Ştia că într-un caz de acest gen, pedepsele puteau să ajungă la douăzeci şi cinci de ani de puşcărie. Auzise că un judecător îl acuzase de omucidere voluntară pe un recidivist şi ceruse pentru acesta pedeapsă cu închisoarea pe viaţă.

„Închisoarea! Închisoarea!"

Poliţistul lumină cu lanterna Land Rover-ul. Făcu un tur al vehiculului şi, cu tot întunericul, remarcă zgârieturile şi capacul de jantă lipsă.

„Jeffrey nu va suporta. Nu va supravieţui mai mult de câteva luni într-o celulă. Cât despre Lisa, ea nu se va putea împăca niciodată cu încarcerarea soţului ei".

Şi Mallory! Nathan urma să moară, acum ştia. El nu va mai fi acolo ca să o susţină şi ea se va trezi singură şi descumpănită. Soţul la cimitir, tatăl în închisoare, mama roasă de rușine.

„Va fi sfârşitul, gândi el, sfârşitul Wexlerilor".

– Tati, sticla asta e a ta? făcu Bonnie agitând o sticlă de whisky goală pe trei sferturi, pe care o găsise sub scaunul pasagerului.

„Asta mai lipsea".

– Nu te atinge de ea, bebe.

Poliţistul îi făcu semn cu lanterna, să coboare geamul. Se execută cu încetul. Aerul glacial al acestei nopţi ostile năvăli brusc în interiorul maşinii. Nathan se gândi la Mallory. Orele care urmau aveau să fie foarte dificile. Trase adânc aer în piept.

– Eu... eu sunt cel care a lovit copilul.

24

Cu privire la toate celelalte lucruri,
este posibil ca ele să ne ofere siguranţă,
dar din cauza morţii, noi, oamenii,
locuim într-o cetate fără ziduri.
Epicur

Spitalul din Pitsfield (MA) – Serviciul de urgenţe
Ora 20.06

– Clara, e nevoie de tine!

Doctoriţa Clara Giuliani, o tânără internă, îşi terminase serviciul de câteva minute, când fu rechemată de responsabila infirmierelor. Internul care urma să preia serviciul nu sosise încă şi, dintr-o clipă într-alta, urma să le fie „livrat" un rănit grav. În mai puţin de zece secunde, Clara îşi scoase boneta de lână şi mantoul, ca să-şi ia bluza pe care abia o pusese în dulapul ei de metal. Trebuia să-şi regăsească rapid stăpânirea de sine. Obţinuse doar de o lună de zile responsabilitatea completă asupra pacienţilor săi şi era mereu obsedată de gândul că s-ar putea să nu fie la înălţime. La drept vorbind, această primă lună nu trecuse chiar aşa de bine: medicul care îi supraveghea munca nu se jenase să-i reproşeze unele neajunsuri de faţă cu toată lumea. Clara fusese foarte afectată. Nu e chiar atât uşor să te impui când ai doar la douăzeci şi patru de ani.

Vuietul sirenei de pe ambulanţa care intra în trombă în parcare îi îngheţă sângele. În seara asta era singură la

comandă şi trebuia să facă faţă. Câteva secunde mai târziu, uşile se deschiseră, ca să lase să treacă targa rulantă în jurul căreia se agitau ajutoarele. Clara îşi căpătă suflul şi se avântă în acţiune ca într-un ocean.

– Despre ce e vorba, Armando? îl întrebă ea pe primul asistent.

– Un copil de şapte ani, doborât de o maşină. În comă de douăzeci de minute. Contuzii şi fracturi multiple de bazin, la coaste şi la tibie. Glasgow 6, tensiune 9 şi puls 110, saturaţie normală. Antecedente necunoscute.

Clara se aplecă asupra copilului. Cei de pe ambulanţă îl intubaseră deja şi îi montaseră linia venoasă pentru a evita scăderea tensiunii. Ea controlă respiraţia plimbând stetoscopul de-a lungul părţii stângi a pieptului.

„OK, fără pneumotorax".

Palpă apoi abdomenul.

„Nu are ruptură de splină".

– Bine, să i se facă o iono, NPS, coag.

„Fii calmă, Clara".

– Mai vreau: un scanner cerebral, radio torace, bazin, cervicală, umeri...

„Uiţi ceva, bătrânico. Uiţi ceva".

–...şi radiografia tibiei. Gata, toata lumea la treabă! spuse ea. Îl ridicăm la semnalul meu: unu, doi...

–...trei! Trei bărbaţi, ţi-am zis. I-am făcut KO dintr-un singur pumn. Nu trebuiau să mă pună la încercare, înţelegi?

Nathan asculta fără să audă ceea ce povestea vecinul său de celulă, un beţivan care provocase o încăierare într-un supermarket şi cu care împărţea singura celulă liberă a poliţiei. Era aproape un sfert de oră de când grilajul se închisese în spatele lui şi nu reuşea să realizeze că-şi va petrece noaptea la închisoare. Într-o clipă îşi pierduse statutul de avocat respectabil, pentru a-şi însuşi haina unui ticălos care fugise de la locul faptei, după ce spulberase un puşti. Nu putea să-şi şteargă din minte imaginea copilului pe care Jeffrey îl lovise. Corpul fragil şi nemişcat, pierdut în mijlocul acelui impermea-

bil fluorescent. Le ceruse veşti poliţiştilor, dar nimeni nu voise să-i răspundă. Cu ticăloşii nu se discută!

Nu aflase decât un lucru, că se numea Ben Greenfield.

„Kevin, Candice, micuţul Ben..."

De acum, moartea se afla în spatele fiecărui pas pe care-l făcea. Se strecura la fiecare colţ de stradă ca să-i scoată în faţă victime nevinovate, până când îi va veni şi lui rândul. Garrett avea dreptate: moartea exista peste tot. Această teribilă realitate, pe care nu îndrăznise niciodată s-o privească în faţă, îi exploda acum în faţă, răsturnându-i imaginile despre lume.

„La naiba, ce frig e aici. Şi acest derbedeu care nu mai termină cu sporovăiala lui..."

Încrucişă braţele şi se frecă pe umeri. Era extenuat, doborât de oboseală şi amărăciune, dar nu reuşea cu nici un chip să aţipească.

Kevin, Candice, Ben... Vederea corpurilor lor rănite sau fără viaţă născuseră în el un sentiment de panică şi de neputinţă. Se lăsase doborât pe bancheta îngustă de lemn şi-şi luase capul în mâini. Filmul celor două ore precedente se derulă în mintea lui.

Din momentul în care poliţistul îi ceruse să deschidă geamul, timpul se dilatase şi ideile se răscoliseră în el. Într-o clipă, îşi dăduse seama că el, fiul menajerei, ţinea în mâinile lui destinul acestei familii prestigioase. El, arivistul, parvenitul care nu fusese niciodată acceptat în sânul acestei familii, putea să-i salveze pe toţi. Şi asta trebuia să facă. Pentru că de onoarea Wexlerilor depindea viitorul celor două fiinţe, cele mai importante din viaţa lui. Şi de acum înainte, nimic nu mai conta decât dragostea pentru Mallory şi pentru Bonnie.

„Nu pot s-o pierd pe Mallory", gândise. „Dacă o pierd pe ea, pierd totul".

I se ceruse să iasă din maşină fără să facă gesturi bruşte. Apoi îl pipăiseră din cap până în picioare şi i se puseseră cătuşele. Ştia că această imagine va rămâne pe vecie în mintea lui Bonnie: ea îi văzuse pe poliţişti cum îl îmbarcau pe tatăl ei încătuşat într-o maşină de patrulă, ca să-l ducă la închisoare. La *închisoare*. Ce-ar fi putut să gândească? În fond, ce ştia ea despre meseria tatălui ei? Nu mare lucru. Îi explicase că era

un „avocat comercial" dar avea conştiinţa faptului că, pentru ea, asta nu însemna nimic. În schimb, Bonnie ştia cu precizie ce era poliţia. Rolul poliţiei era să-i aresteze pe criminali. Şi poliţia îl arestase pe tatăl ei.

Ca nimic să nu lipsească, copoii puseseră mâna pe sticla de whisky deja consumată de socrul lui. În Massachusetts, era interzis să transporţi într-un vehicul o sticlă de alcool desfăcută. Asta însemna un alt delict pe care Nathan şi-l asuma. Şi mai mult, el trecuse pe lângă catastrofă, deoarece, pentru ofiţerul care îl interpelase, prezenţa sticlei însemna, obligatoriu, conducerea în stare de ebrietate. Protestase cu vehemenţă. Fusese supus testelor de integritate: să urmărească degetul cu privirea, să atingă rapid degetele unei mâini cu degetul mare numărând înainte şi înapoi... Deoarece copoiul nu era convins, avocatul insistase pentru un test de alcoolemie. Bineînţeles, n-avea nici urmă de alcool în sânge, dar poliţiştii fuseseră atât de decepţionaţi de rezultat, că îi făcuseră testul de trei ori, fără succes. Nu fusese, deci, arestat „decât" pentru delictul de fugă de la locul faptei.

Povestea era foarte serioasă. A aparţine elitei *oamenilor legii* nu-l scutea de responsabilităţi: provocase un accident care se soldase cu un rănit grav şi putea să încaseze pentru asta ani grei de închisoare. Fără a mai pune la socoteală că lucrurile puteau să se complice şi mai mult dacă, din nefericire, Ben murea.

– La dracu', e un frig de crapă pietrele aici! urlă beţivanul de lângă el.

Nathan suspină. Nu trebuia să-i dea atenţie acestui tip. Mâine, un judecător va fixa nivelul – desigur astronomic – al cauţiunii şi va fi pus în libertate condiţionată. Dacă va exista un proces, asta se va întâmpla în câteva luni, când el nu va mai fi pe lumea asta.

Va avea de dat socoteală, probabil, unui judecător mai rău decât acela dintr-un tribunal din Massachusetts...

În acelaşi moment, la mai mult de o sută de kilometri de aici, Abby Coopers îşi gara mica ei Toyota în parcarea unei băcănii din Norwall. Pe capota maşinii, întinsese o hartă rutieră, în căutarea celui mai bun drum spre Stockbridge.

– Hapciu! Hapciu!

Strănută de mai multe ori. Avea un afurisit de guturai şi o durere de cap teribilă. Colac peste pupăză, zăpada asta topită începuse că cadă, udându-i ochelarii. Ce ghinion! De mai multe ori, încercase lentilele de contact, dar nu se obişnuise niciodată cu ele.

Pentru a suta oară, întorcea pe toate feţele în minte conversaţia pe care o avusese cu patronul ei. Nu-i venea să creadă în povestea asta. Nathan la închisoare! Înainte de a fi închis, avusese dreptul la un telefon şi el hotărâse să sune la birou. Îl chemase pe Jordan, dar asociatul principal nu era acolo şi ea fusese cea care răspunsese. Îi simţise disperarea de la capătul firului. Asta îi produsese o mare strângere de inimă încât hotărâse să plece imediat.

Dar cum să-ţi închipui că el l-a abandonat pe copilul acela pe marginea drumului?

În fond, poţi cunoaşte cu adevărat oamenii? Poate că îl idealizase prea mult. Este adevărat că, la serviciu, între ei exista o adevărată complicitate. Formau o echipă adevărată. Era drept că el avea reputaţia unui arivist, a unui rechin cinic, dispus să folosească orice mijloace, dar ea îi cunoştea partea de fragilitate şi de îndoială. Uneori, la amiază, când era frumos, coborau împreună să mănânce un sandvici pe una din băncile din Bryant Park. Ea găsea în el ceva foarte cald, aproape copilăresc.

După divorţul lui, ea sperase că el se va apropia mai mult de ea, dar lucrul acesta nu se întâmplare. Îl simţea încă ataşat de soţia lui, Mallory. Îi văzuse de mai multe ori împreună, când ea lucra la San Diego. Formau într-adevăr un cuplu perfect, de parcă nimic n-ar fi putut să-i despartă.

Spitalul din Pitsfield – Sala de aşteptare – ora 1.24

– Domnul şi doamna Greenfield?

Clara Giuliani traversa crispată sala de aşteptare. Se temea de astfel de situaţii.

– Da, domnişoară.

Perechea care își rodea unghiile de mai multe ore ridică o privire impacientată spre tânăra internă. Ochii mamei revărsau valuri de lacrimi. Cei ai tatălui erau plini de mânie.

– Sunt doctor Giuliani. Eu m-am ocupat de Ben de la sosirea lui și...

– Doamne, cum merge, doctore? o întrerupse mama. Putem să-l vedem?

– Fiul dumneavoastră are mai multe fracturi, reluă Clara. L-am stabilizat, dar a suferit un traumatism cranian, care a provocat o contuzie cerebrală importantă, cu un hematom sub-dural.

– Un hematom sub-dural!?

– Este... este un edem, doamnă. Un edem care comprimă masa cerebrală. Acum facem tot posibilul pentru a întrerupe creșterea presiunii intracraniene și pot să vă asigur că...

– Ce înseamnă toate astea? întrebă tatăl depășit.

– Asta înseamnă că încă nu putem ști când va ieși din comă fiul dumneavoastră, explică Clara cu calm. Poate în câteva ore, poate mai mult... Trebuie să așteptăm.

– Să așteptăm ce? Să-l vedem cum se trezește sau cum își va sfârși zilele ca o legumă...

Clara încercă să fie liniștitoare:

– Trebuie să sperăm, domnule, îl sfătui ea, punându-și mâna binevoitoare pe umărul interlocutorului ei.

Dar acesta se degajă cu putere, ca să trântească mai mulți pumni în automatul de băuturi.

– Am să-l omor! Dacă Ben nu-și revine, am să-l omor pe acest avocat nenorocit!

19 decembrie

– Nici vorbă să iei asupra ta greșeala mea.

Jeffrey Wexler și ginerele lui stăteau la o masă în sala din spate a unui restaurant de pe autostrada interstatală 90. Comandaseră multă cafea. Deasupra mesei lor, o veche pendulă Coca-Cola arăta ora zece dimineața. Locul era animat și stația radio locală tocmai anunța posibilitatea ca drumurile să fie

alunecoase pentru perioada care urma, iar conversaţia aprinsă a şoferilor de camioane aproape că reuşea să acopere zgomotul neîncetat al circulaţiei.

Nathan fusese eliberat înainte cu jumătate de oră de către adjunctul şerifului, un tip cu numele de Tommy Diluca. La miezul nopţii, Nathan îi ceruse permisiunea să se ducă la toaletă. Dar nu numai că micuţul şef nu-i aprobase cererea, dar profitase ca să injure şi să-i povestească în amănunt chinurile pe care avea să le îndure din partea deţinuţilor din penitenciarul din Lowell, când va „primi douăzeci de ani".

Jeffrey plătise integral cauţiunea fixată, de cinci zeci de mii de dolari, în timp ce Abby se însărcinase cu formalităţile juridice. Nathan îşi recuperase imediat lucrurile personale. N-avea decât o singură dorinţă: să părăsească locul cât mai repede posibil.

„Pe curând", îi spusese şeriful adjunct cu un surâs şiret.

Avocatul reuşise, nu chiar uşor, să se stăpânească. Nu-i răspunsese, mulţumindu-se să dea din cap şi să rămână drept ca un „I", chiar dacă avea spatele strâmb după o noapte de nesomn pe o bancă de lemn tare. Împingând uşa de sticlă, ultimul obstacol înaintea libertăţii, îşi văzuse reflectate trăsăturile, care îi compuneau o alură fantomatică, de ai fi spus că îmbătrânise cu mai mulţi ani într-o singură noapte.

Însoţit de şoferul lui, Jeffrey venise să-l aştepte în frigul dimineţii. Proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu un palton elegant din caşmir care îi conferea o statură de comandor, Wexler degaja o impresie de soliditate. Era greu să-ţi imaginezi că acelaşi bărbat se aflase, cu puţină vreme în urmă, aproape în comă etilică, chiar dacă fumurile lungi pe care le scotea grăbit din ţigară trădau o nervozitate care nu putea fi ignorată.

Puţin obişnuit cu gesturile de tandreţe, Jeffrey se mulţumise să aplice o uşoară bătaie de încurajare pe umărul ginerelui, în momentul în care acesta se instala în maşină. Imediat ce-şi regăsise mobilul, Nathan încercase de mai multe ori să o sune pe Mallory în Brazilia, dar, după câteva apeluri, aparatul trecea pe căsuţa vocală. Şi Jeffrey încercase, la rândul lui, de mai multe ori să o contacteze, dar fără succes. Şoferul

îi lăsase apoi în faţa restaurantului de pe autostradă, unde cei doi bărbaţi ştiau că puteau să nu facă economie la vorbă.

– Nici nu se pune problema să iei asupra ta greşeala mea! repetă Jeffrey bătând cu pumnul în măsuţa dintre ei.

– Te asigur că este mai bine aşa.

– Ascultă-mă, oi fi eu alcoolic, dar nu şi laş. Nu vreau să fug de propriile mele responsabilităţi.

Nathan nu voia să-i accepte logica.

– Pentru moment, responsabilităţile tale constau în a te ocupa de familia ta şi să mă laşi pe mine să fac ce trebuie.

Bătrânul avocat nu ceda:

– Nu ţi-am cerut şi nu îţi cer nimic. Ceea ce ai făcut tu este o falsă bună idee. Pentru că ştii, la fel de bine ca mine, că rişti extrem de mult.

– Nu mai mult decât tine, Jeffrey. Vrei cu adevărat să-ţi sfârşeşti zilele în închisoare?

– Nu face pe eroul, Nathan. Să fim realişti: viaţa mea se află în urmă, în timp ce tu ai o fiică şi ea are nevoie de tine. Şi apoi... ştii foarte bine că poate că nu s-a sfârşit totul cu Mallory... Fii puţin responsabil!

– Ele au nevoie de tine, Jeffrey, răspunse Nathan, cu privirea rătăcită.

Wexler se încruntă.

– Nu înţeleg.

Nathan oftă. Trebuia să-i mărturisească o parte din adevăr socrului lui. Nu putea face altfel, chiar dacă nu avea nici un rost să-i vorbească despre Mesageri. Ezită câteva secunde şi apoi recunoscu:

– Ascultă, Jeffrey... am să mor curând.

– Ce tot vorbeşti!?

– Sunt bolnav.

– Îţi baţi joc de mine?

– Nu, e foarte serios.

– Ce este? Un... un cancer?

Nathan dădu din cap.

Jeffrey Wexler rămase prostit. Nathan confruntat cu moartea!

– Dar... dar... ai consultat măcar nişte medici competenţi? întrebă el, bâiguind. Ştii că îi cunosc pe cei mai buni doctori de la MGH[1].

– Inutil, Jeffrey, sunt condamnat.

– Dar n-ai nici patruzeci de ani. Nu se moare aşa uşor la patruzeci de ani! strigă el, făcându-i pe câţiva clienţi de la mesele vecine să se întoarcă spre ei.

– Sunt condamnat, repetă Nathan trist.

– Totuşi nu ai aerul unui muribund, insistă Jeffrey, care nu voia să accepte această idee.

– Este aşa cum spun.

– La naiba!

Bătrânul clipi de mai multe ori. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu luptă în nici un fel împotriva emoţiei sale.

– Cât timp îţi mai rămâne?

– Nu prea mult. Câteva luni... poate mai puţin.

– Fir-ar să fie, murmură încet Jeffrey, căci nu ştia prea bine ce altceva ar fi putut spune.

Nathan reluă cu un ton apăsat:

– Ascultă, nu vorbi despre asta cu nimeni, Jeffrey, m-ai înţeles? *Cu nimeni*. Mallory nu este încă la curent cu asta şi vreau s-o previn eu însumi.

– Bineînţeles, murmură el.

– Ai grijă de ea, Jeffrey, ştii că te adoră. Are nevoie de tine. De ce nu o chemi mai des?

– Pentru că mi-e ruşine, mărturisi bătrânul.

– Ruşine de ce?

– Ruşine de această prăpastie care există în mine, ruşine că nu sunt capabil să mă opresc din băut...

– Toţi avem slăbiciunile noastre, ştii foarte bine.

Cu siguranţă, lumea era pe dos. Nathan era cel care trebuia să moară şi el îl îmbărbăta pe celălalt! Jeffrey nu ştia cum să facă pentru a-şi exprima compasiunea. Ar fi dat orice ca să salveze viaţa ginerelui său. O mulţime de amintiri îl năvăliră: îl revăzu pe Nathan la zece ani, când mergeau la pescuit sau

[1] Massachusetts General Hospital, spital prestigios din Boston (n.tr.)

când îl ducea să viziteze „cabanele de zahăr" care recoltau siropul de arţar. Pe atunci, îl considera într-o anumită măsură ca pe fiul lui şi îşi propunea să-l ajute să-şi facă studiile. Mai târziu, ar fi putut să lucreze împreună, să deschidă propriul lor cabinet, Wexler & Del Amico, şi să-şi pună talentul în comun ca să se bată pentru cauze utile: reabilitarea oamenilor, apărarea celor slabi... Dar afacerea brăţării şi această nenorocită de băutură stricaseră totul. Băutura asta şi banul, afurisitul de ban, care perverteşte totul, care schimbă sensul tuturor lucrurilor, până când totul sfârşeşte într-un singur mod: prin moarte.

Simţi un fior în tot corpul, de la măduva spinării, trecând prin umeri şi prin abdomen. Încă nu-şi dădea seama cum de îl lovise pe copilul acela ieri-seară. Cum era posibil aşa ceva? Cum ar fi putut coborî mai mult?

Deşi promisese de sute de ori, jură din nou că nu va mai pune nici o picătură de alcool în gură.

„Ajută-mă, Doamne", imploră el în gând, chiar dacă ştia bine că Dumnezeu îl abandonase de multă vreme.

– Lasă-mă să fiu avocatul tău, îi spuse el pe neaşteptate lui Nathan, lasă-mă măcar să te apăr.

Era singurul lucru de care se mai simţea capabil.

Nathan dădu din cap în semn de acceptare.

– Am să te scot din asta, promise Jeffrey, care-şi găsise privirea strălucitoare. E o afacere murdară, dar am să mă forţez să cad la înţelegere cu procurorul: să zicem... optsprezece luni de supraveghere şi o sută de ore de interes general. Cred că am să reuşesc... sunt cel mai bun...

Nathan luă o gură de cafea, apoi îi spuse cu un surâs amar:

– Eşti... eşti cel mai bun... după mine!

Parcă pentru a saluta acest moment de complicitate, o rază de soare discretă străbătu printre nori. Cei doi avocaţi se întoarseră către fereastră, ca să profite de această căldură nouă. Chiar în acest moment, Abby intra în parcarea restaurantului unde convenise să-i întâlnească pe cei doi. La cererea lui Jeffrey, ea luase Jeepul. Cum Nathan nu se afla în stare de ebrietate în momentul accidentului, maşina nu-i

fusese confiscată în timpul arestării. Avea deci dreptul de a conduce până la judecată.

Nathan îi făcu un semn secretarei prin geam.

– Ea te va duce la Manhattan, îi spuse Jeffrey ridicându-se din scaunul lui. Am să mă ocup eu de maşina ei.

– O iau pe Bonnie cu mine, anunţă Nathan cu un ton hotărât.

Jeffrey afişă un aer încurcat.

– Ascultă, Lisa a luat-o cu ea, azi de dimineaţă, ca să petreacă două zile la Nantucket. Ea...

– Ei, mi-aţi furat copila, tocmai într-un moment ca ăsta.

– Ei, Nathan, cum să spui aşa ceva! Nimeni nu ţi-a furat-o. Am s-o însoţesc eu la New York de îndată ce se întoarce. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Îţi trebuie puţin timp ca să-ţi revii.

– Dar nu am prea multă vreme, Jeffrey!

– O aduc mâine după-amiază, îţi promit. Încearcă să te odihneşti puţin.

Nathan ceda:

– Bine.

Şi, după o pauză, adăugă:

– Dar anunţă-mă de îndată ce ai veşti de la Mallory.

O ajunseră pe Abby în parcare. Tânăra femeie părea jenată.

– Mă bucur să te văd, Abby.

Nathan se îndreptă spre ea ca s-o îmbrăţişeze, dar ea înţepenise într-o atitudine de respingere.

– Totul este pus la punct pentru cauţiune, anunţă ea cu un ton strict profesional, ca şi cum ar fi făcut-o pentru situaţia judiciară a unuia dintre clienţii lor.

– Ai veşti despre copil? o întrebară în acelaşi timp cei doi avocaţi, ştiind că ea venea de la spital.

– Este tot în comă. Prognosticul rămâne rezervat. În orice caz, eu nu aş pune piciorul pe acolo, îl preveni ea pe Nathan, întorcându-se spre el. Părinţii sunt foarte porniţi.

Jeffrey nu se putu abţine să nu-şi plece capul. Nathan nu răspunse nimic. Îl însoţi pe Jeffrey până la maşina lui şi îi strânse îndelung mâna. Oare îşi va mai revedea vreodată socrul?

Se întoarse apoi către secretara lui.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

– La dispoziţia dumneavoastră, răspunse tânăra femeie, dar în vocea ei se simţea că nu vorbea din inimă. Se întoarse cu spatele şi apăsă pe cheie ca să deblocheze portierele.

– Am să conduc eu, dacă nu te superi.

– Ei, Abby, nu fi ridi...

– Eu conduc! repetă Abby cu o asemenea insistenţă, încât Nathan preferă să n-o contrazică.

Se aşeză pe locul pasagerului, când un Chrysler vechi opri lângă ei.

Un bărbat bine legat ţâşni din maşină şi îl luă violent la rost.

– Asasinule! Ar fi trebui să te pună în lanţuri şi să nu te mai lase să ieşi niciodată.

– Este tatăl băieţelului pe care l-ai lovit, îl avertiză Abby cu o voce îngrijorată.

Nathan ridică vocea:

– Ascultă, domnule Greenfield, a fost un accident... Îţi înţeleg durerea. Lasă-mă doar să te asigur că fiul dumitale va avea cele mai bune îngrijiri. Veţi putea cere o despăgubire importantă.

Bărbatul era foarte aproape de el şi fierbea de mânie. Nathan ar fi vrut să-l calmeze dar ştia ce ar fi simţit el pentru un şofer dacă care ar fi lovit-o pe Bonnie.

– N-avem nevoie de banii tăi de golan, vrem dreptate. Ai abandonat un copil gata să moară, într-un şanţ, eşti un nemernic! Eşti un...

Nathan fu incapabil să evite teribila lovitură de pumn care îl trimise la pământ. Apoi omul se aplecă asupra lui. Scosese din buzunar o fotografie de-a fiului său şi i-o puse înaintea ochilor.

– Sper ca această figură să te urmărească toată viaţa!

Nathan se ridică stânjenit. Îşi duse mâna la nas. Picături mari de sânge îi curgeau din nas, desenând pe zăpadă un fel de săgeată roşie.

25

Cred că tu ştii tot atât de bine
ca mine care este problema.
Calculatorul HAL în 2001,
Odiseea spaţială

– Nu mă mai privi aşa, Abby.

Rulau spre New York deja de o jumătate de oră şi, practic, nu schimbaseră nici o vorbă.

– Deci, e adevărat? întrebă secretara, în timp ce depăşea un camion.

– Ce anume?

– Că ai abandonat un puşti care trăgea să moară pe drum?

Nathan suspină.

– Nu l-am abandonat. Ţi-am explicat deja că m-am întors la socrii mei ca să chem ambulanţa.

Argumentul era cam şubred.

– Aveai telefonul cu tine!

– Îl uitasem, asta e totul, răspunse Nathan, agasat.

Tânăra femeie clătină din cap neîncrezătoare, revenind pe banda din dreapta.

– Îmi pare rău, dar e greu de crezut.

– Şi de ce nu?

– Pentru că am văzut locul accidentului: sunt destule locuinţe în apropiere. Ai fi putut să telefonezi din oricare casă.

– Eram... intrasem în panică, asta e... credeam că sunt mai aproape de ranch...

Abby îi răsuci cuțitul în rană.

– Dacă ai fi anunțat salvarea mai din vreme, existau mai multe șanse de scăpare pentru băiat. E vorba, totuși, de viața unui copil!

– Știu, Abby.

Apoi, ca pentru sine, ea adăugă.

– La naiba, puștiul ăsta are vârsta fiului meu.

Avocatul era uimit.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai un fiu.

– N-am făcut din asta un secret.

– Nu știam, bâigui Nathan.

În vocea lui se simțea că era confuz.

– Ei da, vezi, poți lucra mai mulți ani cu cineva fără să știi mare lucru despre viața sa personală, spuse ea cu un ton de reproș. Asta e, afacerile, astea-s vremurile...

Lăsă să treacă un minut și apoi preciză:

– Cu toate astea, într-un fel, te-am admirat. Te-am urmat fără ezitare de la San Diego la New York, pentru că te găseam diferit de toți acei mărunți *golden boys*. Mă gândeam că dacă într-o zi aș avea o problemă, ai să fii acolo pentru mine...

– Cred că mă idealizai, Abby.

– Lasă-mă să termin! Pe scurt, mă gândeam că, în fond, erai un om de bine, un tip care crede în niște valori...

Din nou depăși cu prudență un camion și reveni pe banda ei, înainte de a continua.

– Sunt dezolată că-ți spun asta, dar de ieri mi-am pierdut iluziile. Am pierdut-o pe cea mai importantă.

– Care anume?

– Știi foarte bine: încrederea.

– De ce spui asta?

O clipă, ea uită de drum și întoarse capul spre el.

– Pentru că nu mai pot avea încredere într-un tip care abandonează un copil muribund pe marginea drumului.

Nathan asculta încremenit. Niciodată nu-i vorbise ca acum. Pe moment, el fu tentat să apese pe frână și să-i spună, pe nerăsuflate, totul, acolo în mijlocul autostrăzii: Mesagerii, moartea care îl teroriza, nevoia de a minți ca să-și protejeze nevasta și fata...

Dar rămase imobil şi nu mai scoaseră nici o vorbă până la Manhattan. Ca să poată acţiona, nimeni nu trebuia să mai ştie.

Nimeni, afară de Bonnie şi de Mallory.

– Domnule Del Amico, o scurtă relatare, pentru Trial TV!

Avocatul respinse cu brutalitate microfonul pe care i-l întindea jurnalistul. În spatele lui, un cameraman încerca să fure câteva imagini. Nathan îi cunoştea pe cei doi: lucrau pentru un lanţ de televiziune prin cablu, specializat în domeniul mediatic al afacerilor judiciare de senzaţie.

„La dracu', nu sunt totuşi O. J. Simpson".

O lăsă pe Abby să treacă în faţa lui, apoi pătrunse şi el în imobilul din Park Avenue.

Era o uşurare să revadă mozaicul bizantin din hol. Abby se duse direct la birou, în timp ce el se oprea la etajul 30, în sala de sport şi odihnă. Rămase aproape jumătate de oră sub duşul fierbinte, într-atât era de obosit, gol de orice sevă, cu moralul în bernă. Apoi, puţin câte puţin, se simţi înviorat, de parcă apa ar fi acţionat asupra lui ca asupra unei plante. Intră în birou, remontat şi proaspăt bărbierit. Abby îl aştepta pregătită. Îi făcuse o cafea dublă. Răscolise prin sertare şi găsise acolo o cămaşă nouă, împachetată într-un ambalaj din plastic.

„Luxul suprem", gândi el îmbrăcând-o.

Se lăsă să cadă în fotoliul de piele, îşi deschise calculatorul şi trase spre el câteva dosare de pe masă. Era o mare uşurare să-şi regăsească biroul în care petrecuse atât de mult timp şi cunoscuse atâtea victorii. Îi plăcea colţişorul acesta, îşi iubea munca şi tot ce îi oferea acest mecanism care-i dădea impresia că se află la comandă. Că poate controla evenimentele.

Încercă, din nou, să o contacteze pe Mallory, dar nu reuşi. Se conectă la site-ul *National Lawyer*. În acest mediu, noutăţile zboară iute. Dacă cei doi jurnalişti se aflau deja în stradă, era sigur că zvonurile despre povestea lui se răspândiseră. Nu-i trebui prea mult ca să găsească ce căuta, pentru că la rubrica „noutăţile zilei", următoarea ştire era prima afişată:

Un celebru avocat din Park Avenue implicat într-un grav accident rutier

Nathan Del Amico, unul dintre avocaţii vedetă de la Marble & March, a fost arestat noaptea trecută pentru fugă de la locul accidentului, după ce a lovit un tânăr biciclist pe un drum secundar din Stockbridge (MA). Internată de urgenţă la spitalul comitatului Pitsfield, victima, în vârstă de şapte ani, este în prezent într-o stare foarte îngrijorătoare, după cum apreciază medicii. Avocatul, eliberat în cursul dimineţii pentru o cauţiune de cincizeci de mii de dolari, va fi apărat de Dl Jeffrey Wexler, unul dintre tenorii baroului din Boston.

Indiferent de felul în care se va solda această afacere, putem afirma că ea va zgudui, fără îndoială, cariera avocatului, căruia confraţii săi îi spun uneori „Amadeus", din cauza abilităţii de care el a dat dovadă în anumite cazuri foarte delicate.

Solicitat să comenteze, vineri, 20 decembrie, asociatul principal al firmei Marble & March, dl. Ashley Jordan, a declarat că această afacere „nu-l privea decât cu titlu personal" pe colaboratorul său şi „nu avea nici o legătură cu activităţile societăţii al cărei angajat era".

Dacă se va dovedi vinovat de aceste acuzaţii, dl. Del Amico riscă până la opt ani de închisoare.

„Mulţumesc de sprijin, Ashley", gândi Nathan, deconectându-se.

Nu reuşea să-şi revină. *National Lawyer* era jurnalul de referinţă al avocaţilor comerciali. Publicaţia cea mai influentă în acest mediu.

Reciti o bucată dintr-o frază („va zgudui cariera..."). Da, era sigur, cariera lui urma să sufere, dar nu pentru motivele la care ziarul făcea aluzie.

Cu toate acestea, nu era o retragere prea glorioasă. Îi trebuiseră ani ca să-şi construiască imaginea de star al profesiei, să-şi aleagă metodic afacerile la care trebuia să lucreze ca să se vorbească despre el. Şi tot edificiul ăsta frumos se dărâmase în numai câteva ore.

Abby îl întrerupse din gânduri:

– Am primit un fax nostim, spuse ea băgându-şi capul prin uşa întredeschisă.

– Nu ştiu dacă vreau să mai rămân, Abby. Ai să-l vezi mai târziu cu Jordan.

– Cred că te-ar putea interesa, spuse ea cu un ton misterios.

La început, nu distinsese mare lucru. Era un fel de imagine în alb-negru, puţin ştearsă, care reprezenta un vehicul de teren în faţa pompei de alimentare a unui service. O parte din fotografie fusese mărită într-un colţ, numai bine ca să se poată distinge – sau să se bănuiască – numărul plăcii de înmatriculare.

Fără îndoială: era maşina lui.

Avocatul remarcă, în trecere, că maşina era într-o stare bună: fără zgârieturi şi cu capacul roţii de pe partea din faţă la locul lui...

„Fotografia datează, deci, dinainte de accident".

Ca un fel de legendă, cineva zgâriase adresa unei pagini de web destinate marelui public. „Urmarea pe web..." părea să sugereze inscripţia.

Nathan se întoarse la calculatorul lui şi navigă spre site-ul menţionat. Comenzile date îl puseră în faţa unui ecran gol şi negru, barat de o legătură hypertext. Făcu clic pe el, dar nu obţinu nimic: locul era gol.

„Ce naiba e cu porcăriile astea?" Doar câteva minute fură de ajuns pentru ca un sentiment de nelinişte să pună, din nou, stăpânire pe el.

Îi ceru lui Abby să vadă de unde provenea faxul. Graţie serviciului online al unui anuar inversat, tinerei femei îi trebui mai puţin de un minut ca să afle sursa.

Didvy e un *copyshop* din Pitsfield, anunţă ea.

„Ei, altfel spus, un loc de unde oricine poate trimite un mesaj anonim."

Nanthan tastă din nou adresa site-ului, având grijă să nu facă greşeli. Acelaşi ecran. Nimic altceva.

Privi din nou fotografia. Ce voia să-i spună? Cine se afla în spatele întregii poveşti?

Când reveni la calculator, monitorul afişa un mesaj de eroare. Apăsă pe butonul de actualizare şi bara hypertext reapăru. Făcu clic pe ea: un program de vizualizare multimedia se

deschise într-o fereastră paralelă unde, o clipă mai târziu, începu un filmuleţ. Datorită înzestrării complexe a cabinetului, Nathan putu să urmărească videofilmul destul de bine.

Erau o succesiune de imagini luate de camera de supraveghere a staţiei service. Era acelaşi loc din fotografie, dar de data asta, putea fi văzut, destul de distinct, Jeffrey Wexler, aplecat peste Jeep, în timp ce-i făcea plinul. Nathan nu înţelese imediat intenţia celui care îi oferea aceste imagini. Dar remarcă data şi ora precis imprimate: 19 decembrie, ora 19.14.

În raportul poliţiei, citise că accidentul avusese loc în jurul orei 19.20. Dar în Stockbridge nu erau zeci de staţii service. Numărul pompei ca şi logo-ul Texaco vizibile pe ecran făceau ca locul să fie uşor de identificat şi Nathan era convins că era vorba de staţia de la Naumkeag, nu departe de locul unde Ben Greenfield fusese lovit.

Or, dacă Jeffrey îşi făcuse plinul de benzină la 19.14 nu mai era nici un dubiu asupra culpabilităţii sale.

Curând, imaginea se întrerupse. Fusese tăiat momentul în care Jeffrey plecase să plătească, dar acum putea fi văzut, foarte clar, bătrânul care se întorcea împleticindu-se spre maşină şi trăgând încă o duşcă de wisky, înainte de a se aşeza la volan.

– Dar imaginile astea te fac complet nevinovat, exclamă Abby care, fără să-i fi cerut permisiunea, stătuse în spatele şefului ei şi urmărise filmul odată cu el.

Nathan se mulţumi să dea din cap. Se întoarse spre ea şi îi văzu ochii umezi.

Pe ecran, filmul se termina cu demarajul maşinii. Nathan căută să revadă totul, dar fără succes. Cercetă hard diskul calculatorului, dar filmul nu fusese salvat.

– La naiba, făcu avocatul. Filmul a fost scos de pe site.

– Dar cine se poate afla în spatele acestor lucruri?

– Cine este îndărătul lor? Îţi spun eu, este administratorul acelei blestemate de staţii-service. Un tip bucuros că a dat peste oala cu miere.

– Dar de ce caută să-şi ascundă identitatea?

– Pentru că este prudent. Vrea să ştim că există, dar nu vrea ca noi să adunăm probe împotriva lui.

– Ce fel de probe? întrebă naiv Abby.

– Ale şantajului lui.

Tânăra femeie se aşeză pe un scaun, alături de el.

– Ascultă, Nathan, trebuie să restabileşti adevărul. Chiar dacă nu ştiu de ce faci asta, sunt sigură că nu este o idee bună. Mai ai vreme să dai înapoi. Nu poţi, totuşi, să-ţi sacrifici cariera doar ca să-l protejezi pe socrul tău!

– Nu pe Jeffrey îl protejez, ci pe nevasta şi pe fiica mea.

– Nu le protejezi acuzându-te în locul lui, pronunţă ea apăsat, punându-i sub nas articolul din *National Lawyer*. Pe culoare se vorbeşte deja despre tine la timpul trecut şi dacă n-ai să reacţionezi, ai să fii terminat pentru totdeauna. Nu eu trebuie să-ţi explic asta!

Nathan nu răspunse. Îndoiala era pe cale de a se insinua în mintea lui. Probabil că Abby avea dreptate. Ar fi fost atât de uşor să retracteze şi apoi... filmul ăsta nesperat îi dădea posibilitatea. Nu făcuse tot ce se putea face ca să-şi ajute socrul? A merge mai departe însemna să-şi atragă tot mai multe necazuri.

„Poate că este timpul să revii cu picioarele pe pământ şi să-ţi recapeţi onoarea", gândi el cu uşurare.

În acea clipă, fâşâitul discret al copiatorului se declanşă din nou în biroul lui Abby.

Nathan privi faxul, odată cu Abby: nu erau decât trei semne, grosolan zgâriate cu marcatorul:

1 M $

– Un milion de dolari! strigă secretara. Tipul ăsta e scrântit la cap.

Hipnotizat, Nathan nu-şi putea dezlipi privirea de capătul hârtiei pe care o ţinea în mână. Când se întoarse spre tânăra femeie, hotărârea lui era luată.

„Am să-mi câştig ultimul proces, pierzând", gândi cu tristeţe.

– Vrei să mă ajuţi, Abby?

– Să te ajut să scapi de povestea asta? Bineînţeles.

– Nu, Abby, nu să scap, ci să mă ajuţi să mă afund şi mai tare în ea...

26

Fă cât mai mulţi bani, şi lumea
întreagă îţi va spune: Domnule!
Mark Twain

Creed Leroy rebobină caseta. O privise de zeci de ori în două zile, dar nu se lăsa.

Nu mai regreta că achiziţionase, acum câteva luni, camera aceea cu infraroşii. La vremea respectivă, trebuise să îndure mânia nevestei, care nu văzuse în această achiziţie decât o cheltuială inutilă. Şi nu costase, totuşi, cât ochii din cap, ci numai patru sute şaptezeci şi cinci de dolari vândută prin poştă, inclusiv livrarea. Dar, indiferent de ce era vorba, Christy găsea întotdeauna un prilej de a-l umili. Totuşi, timpul umilinţei trecuse pentru că, iată, aceşti mizerabili de patru sute şaptezeci şi cinci de dolari aveau să-i aducă un milion! Un milion, ce putea fi mai bun? Cel mai bun plasament financiar din toate timpurile! În vreme ce întreaga planetă se tânguia de căderea valorilor bursiere, el, Creed Leroy, urma să se îmbogăţească.

Reglă luminozitatea şi contrastul monitorului, apoi introduse o casetă nouă în al doilea magnetoscop pe care îl racordase la aparatul principal. Pentru mai multă siguranţă, era mai bine să aibă o a doua copie.

Avusese noroc, e drept. În general, în fiecare seară ştergea benzile fără să le mai vadă. Totuşi, pe 18 decembrie, o problemă de programare a alarmei îl acaparase timp de o oră şi, ca să nu se culce prea târziu, preferase să amâne ştergerea benzii pentru a doua zi.

„Nu lăsa pe mâine ce poţi face astăzi", spunea proverbul. Ce adevărat! Pentru că, dimineaţa, deschizând ziarul, văzuse fotografia acelui Jeep care însoţea articolul despre accidentul fiului lui Greenfield. Îi fusese uşor să recunoască vehiculul care venise să facă plinul de benzină la el, chiar atunci. Dar ce i se păruse ciudat era legat de identitatea conducătorului auto, pentru că nu tânărul avocat se afla la volanul maşinii Jeep. Nu, nu, îşi amintea foarte bine, cel care conducea era unul din bătrânii locului: acel Jeffrey Wexler, care de obicei se deplasa cu un şofer.

Creed se grăbise să revadă înregistrările sale, care îi confirmară bănuielile: Wexler era singur, beat criţă, cu câteva minute mai înainte de a fi lovit puştiul!

Or, ziarul afirma că acest avocat new-yorkez recunoscuse că a fost implicat în accident. Creed Leroy nu studiase universitate, dar nu-i trebuise prea mult ca să înţeleagă că ceva scârţâia în această poveste. *Încă o afacere dubioasă a avocaţilor ăstora,* gândise. Ca cea mai mare parte a concetăţenilor săi, Creed îi disprețuia, nevăzând în ei decât nişte hrăpăreţi conduşi doar de lăcomie. Verificase înregistrarea casei: Wexler achitase numerar, cu o bancnotă de douăzeci de dolari. Nu fusese vorba de o carte de credit şi, în afara lui, nimeni altul nu-l văzuse intrând în staţie.

La început, se gândise să anunţe curcanii, dar renunţase repede: faptele bune nu sunt recompensate niciodată pe lumea asta. Nu, n-ar fi primit nici cea mai mică despăgubire pentru colaborarea lui. Cel mult, şi-ar fi văzut numele în ziarul local, un reporter ar fi venit să-l intervieveze, s-ar fi vorbit despre el o zi sau două şi, gata, afacerea ar fi fost uitată.

În schimb, avusese altă idee. Una mult mai strălucită. Comporta riscuri certe, dar era, în acelaşi timp, o ocazie unică de a-şi schimba viaţa pentru totdeauna. Hotărâse să nu-i spună nimic nevestei. De mai multă vreme, era obosit de viaţa lui. În visele sale cele mai secrete, era convins că undeva îl aştepta o altă existenţă. O existenţă în care ar fi fost un *altul*.

Seara, Creed Leroy rămânea ore întregi în faţa calculatorului, navigând pe web. Restul timpului liber îl consacra pescuitului şi hoinărelilor. Uneori, între doi clienţi, îi plăcea să

răsfoiască romane de succes pe care le împrumuta din colecţia cărţilor de buzunar ale staţiei-service. Dacă poveştile cu ucigaşi în serie nu-l pasionau, în schimb aprecia crimele juridice şi financiare, chiar dacă nu le înţelegea pe deplin. Într-o zi, dăduse peste o carte pasionantă, pe care n-o abandonase până la ultima pagină. Era un roman de John Grisham (un fost avocat, totuşi...) care se chema *Partenerul* sau ceva de genul ăsta. O istorie surprinzătoare în care un bărbat simulează propria sa moarte, ca să înceapă o viaţă nouă sub o altă identitate. Dar, pentru a porni de la zero, îi trebuiau bani. În cărţulia lui Grisham, eroul deturnase câteva sute de milioane ale asociaţilor lui, dar Creed Leroy s-ar fi mulţumit şi cu un singur milion. Şi uite că acest avocat din New York, acest Nathan Del Amico, avea să-i furnizeze banii de care avea nevoie.

La început, prima lui intenţie fusese să-l facă să joace pe Jeffrey Wexler, dar, după ce reflectase, îşi spusese că trebuia să acţioneze pe lângă fostul lui ginere. La urma urmei, el fusese cel care îşi însuşise delictul de fugă de la locul accidentului. Şi apoi, în zonă, Wexler era mult prea puternic. Ca atare, Leroy închisese staţia-service toată ziua. Se conectase pe web şi găsise, fără greutate, tot felul de informaţii despre Del Amico, şi mai ales, numărul de fax de la biroul lui. Cumpărase apoi un mic înregistrator digital, pe care îl conectase la videocasetofon, ca să poată transmite imaginile camerei de supraveghere pe un site la întâmplare. Şi, ca să nu lase nici un fel de urme, trimisese faxul de la un centru de foto copiere din Pitsfield.

Toată viaţa aşteptase momentul acesta. Momentul revanşei. Avea să le arate el de ce era capabil. Dacă totul avea să meargă bine, avea să poarte şi el cămăşi Ralph Lauren şi costume italieneşti. Poate că o să-şi cumpere şi el un Jeep, ultimul model, ca al avocatului.

În orice caz, va pleca departe, departe de acest loc şi de munca asta a lui pe care o dispreţuia. Departe de nevastă. N-o mai suporta pe cea a cărei supremă ambiţie era să-şi refacă sânii şi să aibă un tatuaj în formă de şarpe în josul spatelui.

Apăsă pe butonul *eject* al casetofonului şi scoase caseta, ca s-o pună într-un plic din hârtie kraft.

De mai bine de două zile, simţea că inima îi bătea mai repede. Pentru prima dată în viaţă, norocul îi surâdea!

Norocul, nimeni nu vorbea de el în ţara asta, dar el făcea diferenţa. Mai mult decât calităţile individuale. A te găsi într-un loc potrivit, la momentul potrivit, cel puţin o dată în viaţă: iată ce era important!

Creed arma alarma şi închise intrarea în staţia service. Un perete de sticlă fumurie îi reflectă imaginea. Nu era bătrân. În martie viitor avea să facă patruzeci de ani. Ratase prima parte a vieţii sale, dar era hotărât să reuşească în cea de a doua.

Dar pentru asta, trebuia ca aceşti afurisiţi de avocaţi să accepte să-l plătească.

20 decembrie

Nathan îşi reluase obiceiurile: făcea jogging în Central Park de la ora şase dimineaţa şi sosea la birou la şapte şi jumătate.

– Ţi-am cumpărat clătite, anunţă în trecere, la uşa biroului lui Abby.

– Nici măcar să nu mi le arăţi, protestă ea; numai privindu-le sunt capabilă să iau două kilograme în greutate.

Se apucară de lucru şi reuşiră rapid să găsească numele proprietarului staţiei-service din Stockbridge, un anume Creed Leroy. Nathan era încredinţat că acolo va da ultima sa bătălie. Hotărârile nu i se schimbaseră: era dispus să-l salveze pe Jeffrey de închisoare, indiferent cât şi ce l-ar fi costat. Ca să o protejeze pe Mallory, avea să cumpere, la un preţ astronomic, tăcerea acestui Leroy.

În vremuri normale, ar fi acţionat altfel. Ar fi răscolit trecutul lui Leroy, până când ar fi găsit un mijloc de presiune pentru a-i contracara şantajul. Din experienţa lui de avocat, ştia că orice existenţă de pe lumea asta are secretele ei, nemărturisite. Dacă ai vreme de căutat, întotdeauna dai peste ceva.

Dar el nu mai avea timp. Acest frumos milion de dolari pe care îl adunase şi de care era atât de mândru urma să treacă în buzunarul unui mic administrator de staţie-service!

Ciudat, perspectiva de a pierde totul nu-l afecta. Pentru el, esenţialul se afla acum în altă parte. La drept vorbind, se simţea

chiar provocat să revină la zero. „Trebuia să facă orice ca să trăiască două vieţi," visă o clipă. Dacă ar fi fost posibil, ar fi încercat să nu mai comită aceleaşi erori. Probabil că n-ar fi renunţat la visurile lui mari, dar şi-ar fi schimbat, pur şi simplu, ambiţia. Ar fi abandonat orice formă de vanitate, ar fi petrecut mai puţin timp cu lucrurile trecătoare şi inutile, ca să se concentreze mai mult asupra celor esenţiale. Ar fi încercat mai mult să-şi „cultive propria lui grădină", după cum spunea un filozof.

„Hmm, spun asta, astăzi, pentru că ştiu că am să mor. Bine, am meditat destul", judecă privindu-şi ceasul. Îşi sună bancherul, ca să-l roage să verifice conturile.

– Salut, Phil, cum merg lucrurile pe Wall Street?

Phil Knight îşi făcuse o parte din studii împreună cu el. Nu era chiar un prieten, dar era o persoană care îl aprecia şi cu care lua masa cu regularitate.

– Hello, Nat, care este noua multinaţională pentru care vrei să eviţi un proces lung şi costisitor? Bill Gates nu te-a contactat încă?

Nathan se asigură mai întâi că cecul încasat de Candice înainte de a muri fusese scăzut din cont. Îi ceru apoi lui Knight să-i vândă toate acţiunile şi bonurile de trezorerie, pentru că avea nevoie de lichidităţi.

– Ai vreo problemă, Nat? întrebă bancherul, îngrijorat de perspectiva de a vedea cum se goleşte contul clientului său.

– Nici una, Phil, te asigur că banii vor fi bine folosiţi...

„Este chiar cea mai bună soluţie?" se întrebase după ce pusese jos receptorul. În general, istoriile astea de şantaj nu se termină bine. Nu atât enormitatea sumei îl supăra, cât, mai ales, teama că ameninţările nu se vor opri niciodată şi că, după şase luni sau un an, Creed va încerca să-i şantajeze pe Jeffrey sau pe Mallory. Pentru că acest om putea să facă duplicate după filmele lui la nesfârşit.

Cu braţele încrucişate, Nathan reflecta, legănându-se în fotoliul său. Priorităţile nu trebuiau amestecate. În acest stadiu, esenţial era să nu rişte ca Leroy să alarmeze poliţia.

Pendula de pe biroul său arăta ora 18.22. Puse mâna pe telefon şi îl sună pe Creed Leroy.

Era nerăbdător să vadă din ce material era croit omul acela.

Nassau (Bahamas) – Dimineaţa destul de devreme

Creed Leroy plecase la Boston, foarte devreme, ca să ia primul avion cu destinaţia Nassau. Sosind în capitala insulelor Bahamas, luase autobuzul aeroportului, împreună cu un mare număr de turişti veniţi să-şi petreacă Crăciunul la soare.

Oraşul vibra de zgomotul circulaţiei. Minibuzul claxonă înainte de a se opri la marginea trotuarului, ca să se golească de puhoiul de pasageri. Creed se simţea bine în această mulţime.

Îi plăceau anonimatul marilor oraşe şi locurile impersonale. Urcând pe Bay Street, strada principală a oraşului, înţesată de maşini vechi şi caleşti pline cu turişti, se simţea ca un cameleon. Aici, nu mai era administratorul staţiei-service. Aici putea fi oricine.

Creed hotărâse să aplice reţetele pe care le citise în thrillerele financiare din ultimii ani. Când era vorba de spălare de bani şi de conturi *offshore*, era întotdeauna evocat. Nassau, cu cele patru sute de bănci şi instituţii financiare ale sale. Urma descrierea finanţiştilor oportunişti care, evitând fiscul, jonglau în mod anonim cu milioanele, deplasând printr-un simplu clic de mouse sume fabuloase dintr-un paradis fiscal într-altul. Creed se întrebase întotdeauna dacă realitatea nu se apropia de ficţiune. Avea s-o afle în curând.

Pe Internet, reperase coordonatele biroului local al unei bănci care oferea tocmai lista de servicii care îl interesau. Trimisese un mail ca să aibă o documentaţie completă. Teoretic, putea deschide un cont *offshore* fără a se deplasa, dar insistase să fie de faţă.

Se întoarse la una din trecerile de pietoni de pe Bay Street şi pătrunse într-unul din micile edificii bancare care dădeau în stradă.

Când ieşise, după mai puţin de jumătate de oră, avea un surâs pe buze: John Grisham Company nu-l minţise! Fusese chiar mai uşor decât în romanele citite. Înainte de orice, pronunţase cuvintele pe care le aştepta: confidenţialitate, secret bancar, fără impozite... Apoi totul se înlănţuise. Concret, formularul de deschidere a contului fusese completat şi semnat rapid. Era tocmai ce căuta: 5% dobândă anuală fără impozit,

un carnet de cecuri, un card bancar care nu menţiona nici numele şi nici altă informaţie importantă pe zona magnetică, dar care, în schimb, îi dădea acces la ghişeele de oriunde din lume. I se garantase că contul lui era inaccesibil investigaţiilor fiscului şi ale poliţiei. Profitase de situaţie ca să lase într-o cutie personală de la subsolul băncii plicul cafeniu cu copia filmului de pe urma căruia avea să se îmbogăţească.

Şi toate astea, fără nici o altă formalitate decât fotocopia paşaportului şi un depozit-garanţie de cincisprezece mii de dolari. În ajunul plecării, ca să-şi poată procura o parte din sumă, îşi vânduse maşina, fără să-i spună soţiei sale. Mai retrăsese din contul lor comun cinci mii de dolari, promiţându-şi că mai târziu îi va trimite nevestei sale Christy, dublul sumei respective când avea să fie departe de ea şi foarte bogat.

Creed Leroy inspiră adânc. Nu se simţise niciodată atât de bucuros. Nu mai lipsea decât un lucru: ca Nathan Del Amico să-l sune şi să convină asupra unui loc de întâlnire.

Trecu prin faţa unei elegante frizerii în stil colonial şi privi prin vitrină. Ca în vremurile de altădată, un client venise să se bărbierească şi profita de plăcerea unui prosop fierbinte şi umed pe faţă. Înghiţi în sec. Niciodată nu-l bărbierise altcineva. Se hotărî pe loc. Era vremea să-şi schimbe înfăţişarea, să-şi taie pletele care-i cădeau pe umeri. Se va duce, apoi, într-un magazin de lux din oraş, să-şi cumpere nişte haine mai potrivite cu viitorul lui statut social.

O tânără îl invită să ia loc.

Tocmai se aşeza când telefonul sună. Avusese grijă să redirecţioneze pe telefonul mobil apelurile de la staţia-service. Aruncă o privire pe ceas. Uitase să mute limbile în avans cu o oră, din cauza decalajului orar, constată că era ora 10.22.

– Alo? spuse Creed Leroy cu vocea plină de nerăbdare.

– Nathan Del Amico la aparat.

Garrett Goodrich scoase un strigăt:

– Ce Dumnezeu, Nathan, ţi-am lăsat atâtea mesaje! Şi mă suni abia acum! Ce e cu toată povestea asta cu accidentul?

– Am să-ţi explic totul, Garrett. Ascultă, sunt la cafeneaua spitalului. Ai un moment să vorbim?

– Cât e ceasul? întrebă medicul, ca şi cum ar fi pierdut noţiunea timpului.

– Aproape 12.30.

– Termin de completat nişte dosare şi în zece minute sunt acolo.

– Garrett?

– Da?

– Am nevoie să-mi faci un mare serviciu.

Biroul Marble & March – Ora 16.06

– Abby, dă-mi o idee!

– Ce fel de idee?

Nathan se legăna în fotoliu, cu mâinile împreunate şi cu un aer misterios.

– Cum ţi-am explicat, sunt dispus să plătesc răscumpărarea. Numai că... vreau să fiu sigur că o plătesc o singură dată. Din nefericire, ştii când începe şantajul...

– ...dar nu şi când se termină, completă ea.

– Da. Nu vreau ca, după şase luni sau un an, Leroy să revină pe capul lui Jeffrey, al lui Mallory sau... chiar al meu, se forţă el să adauge.

– Şantajul este foarte aspru pedepsit de lege, remarcă ea.

– Da, dar ca să-l descurajez pe Leroy să recidiveze, trebuie să am dovada şantajului lui. Or, tipul este foarte prudent, după cum tocmai am putut să constat.

– Cum, ai vorbit deja cu el? exclamă ea, intrigată că nu-i spusese.

– Da, l-am sunat în dimineaţa asta şi a insistat să mă cheme peste cinci minute de la o cabină publică de la parterul imobilului.

– Ţi-a fixat o întrevedere?

– Am să-l întâlnesc mâine.

– Şi cum ai să procedezi?

– Trebuie să găsesc un mijloc să-l fac să vorbească şi, mai ales, să-l înregistrez. Dar mi-ar trebui un echipament, nici eu nu ştiu... ceva de genul microspionilor din dotarea serviciilor secrete, de exemplu.

– Trebuie să-ţi spun că nu mai suntem pe vremea afacerii Watergate, exclamă Abby râzând.

– Atunci... ştii un mijloc mai eficace?

– Ăsta, de exemplu, răspunse ea, arătând telefonul celular al patronului ei.

– Mobilul?

– Da, dar folosit într-un mod puţin diferit.

Se încruntă. În faţa aerului lui intrigat, ea explică:

– Telefonul tău are un dispozitiv „mâini libere". De acord, da?

– Da, ca să poţi răspunde fără să laşi volanul.

– Perfect. Dar ce se întâmplă când celularul sună în timp ce conduci?

– Se declanşează automat după trei apeluri, preciză Nathan. Dar nu pricep cum...

– Lasă-mă să termin. Imaginează-ţi acum că faci soneria silenţioasă.

– Făcând-o să vibreze?

– Nu, nu, spuse ea scuturând din cap. Când vibrează, telefonul emite, totuşi, un zumzăit surd. Oricum, nu este suficient de discret.

– Atunci nu văd cum să fac, spuse frământându-şi mintea.

– Ai să vezi.

Îi luă telefonul din mână şi făcu câteva manevre.

– Este suficient să programezi un apel, dar fără note....

–....silenţios, deci...

– Şi uite că mobilul tău se transformă într-un microfon clandestin, 007, spuse ea, aruncându-i mobilul pe care el îl prinse din zbor.

Ca să verifice sistemul, apelă de pe telefonul fix mobilul lui. Cum era de aşteptat, acesta se declanşă fără nici un zgomot.

– De necrezut, recunoscu el. Cum ai descoperit toate astea?

– Am găsit un articol interesant într-un magazin pentru femei, declară Abby: zece trucuri ca să-ţi supraveghezi jumătatea şi să ştii dacă te înşală sau nu.

27

Nu sunt un bărbat
fără nici o meteahnă.
Villon

Spitalul din Pitsfield – Secţia de reanimare – O oră a dimineţii

– Iată, doctore Goodrich, aici.

– Foarte bine.

Clara Giuliani se dădu un pas înapoi. Era impresionată de faptul că acest medic prestigios venise tocmai de la New York să-i vadă pacientul.

– Bine, vă las un moment. Nu ezitaţi să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

– Mersi, doctor Giuliani.

Garrett împinse uşa şi pătrunse în încăpere.

Era o cameră destul de impersonală, luminată doar de o veioză care difuza o lumină slabă deasupra patului. În spate, un birou rudimentar de un alb îngheţat se afla alături de o chiuvetă de inox. În cameră se auzeau bipul caracteristic al ritmului cardiac şi suflul enormului aparat respirator artificial care scotea cu zgomot aerul prin sonda de intubaţie.

Garrett se apropie de pat şi se aplecă peste Ben. Infirmierele scoseseră perdelele şi instalaseră o pătură pentru a evita hipotermia. Imobil ca un bibelou de porţelan, copilul părea micuţ de tot, complet pierdut în mijlocul patului mare. Numeroasele vânătăi de pe faţă îi accentuau şi mai mult impresia de

fragilitate. Mai multe tuburi şerpuiau de-a lungul braţelor lui către flacoanele de perfuzie agăţate pe stative.

Maşinal, Garrett se apropie de ecranul monitorului ca să controleze, rând pe rând, valorile frecvenţei cardiace şi ale tensiunii arteriale. Verifică apoi seringa automată care injecta doze mici de morfină la intervale regulate.

Cunoştea scenariul pe dinafară, dar, de fiecare dată când intra în rezerva unui bolnav, simţea un fel de empatie, dublată de o emoţie ciudată. Se întreţinuse o clipă cu tânăra doctoriţă Giuliani, care părea să se îndoiască de capacităţile ei. Puştiul era perfect îngrijit. Nu se putea face nimic mai mult. Acum, nu mai rămânea decât să aştepte.

Dacă Garrett se deplasase până aici, era numai la cererea lui Nathan. Avocatul îi vorbise de accidentul pe care îl avusese, dar medicul nu crezuse nimic din ceea ce îi spusese acesta. Nathan insistase ca Garrett să se asigure că băiatul era îngrijit în cele mai bune condiţii şi apoi să-i spună sincer, nu într-un limbaj de lemn, ceea ce credea. Nu adăugase nimic, dar Goodrich înţelesese perfect sensul adevărat al cererii sale: Nathan voia să ştie dacă zilele lui Ben Greenfield erau numărate.

Garrett întoarse capul spre uşa cu geam ca să se asigure că nu-l privea nimeni. Stinse apoi veioza de deasupra patului. Spre marea lui uşurare, nu distinse nici o aură luminoasă deasupra capului copilului.

Poate că Ben nu avea să se trezească peste zece minute, dar, în orice caz, nu avea să moară.

Garrett se hotărî să încerce altceva. Ceva ce nu făcuse decât rareori.

Îşi apropie încet mâinile de faţa lui Ben...

Nu-i vorbise niciodată lui Nathan despre această capacitate a lui. Era o ciudăţenie pe care nici el n-o stăpânea pe deplin. Nu era o putere adevărată, nici un dar. Ci o aptitudine suplimentară dobândită de Mesageri, odată cu trecerea timpului. Ceva greu de definit. O mică uşă care se întredeschidea pentru o clipă în spiritul lui, un fel de iluminare fulgurantă, ca un fulger. Uneori, din cauza asta nu se simţea foarte bine, ca şi cum corpul i-ar fi fost golit pentru o clipă de toată energia, dar nu dura decât o secundă. O clipă mai târziu, totul reintra în normal.

Dar pentru asta avea nevoie de un contact.

Mâinile lui Garrett erau la câţiva milimetri de faţa lui Ben.

Multă vreme, nu fusese conştient de această aptitudine, dar funcţiona de fiecare dată. Uneori, „întrevedea", reuşea să împingă uşa aceea şi ştia ce avea să se întâmple. Ştia, fără nici un raţionament. Ca un fel de presentiment.

Garrett pipăi fruntea copilului cu vârful degetelor şi avu următoarea viziune: Ben Greenfield, în vârstă de aproximativ douăzeci de ani, în clipa în care sărea cu paraşuta dintr-un avion.

Viziunea aceasta nu dură şi Garrett fu imediat deconectat de la acest univers de premoniţii.

Transpirat, se aşeză o clipă lângă copil ca să-şi recapete forţele, apoi se încheie la palton şi părăsi spitalul.

În ce circumstanţe va sări Ben cu paraşuta la douăzeci de ani? Nu ştia.

Dar, în orice caz, de un lucru era sigur: nu numai că acest copil nu avea să moară dar avea să iasă rapid din comă.

21 decembrie
Manhattan – Gara Grand Central

Nathan hotărâse să parcurgă pe jos distanţa de o sută de metri care separa biroul lui de gară. Ajuns în dreptul siluetei masive a lui Metlife Building, aruncă o privire îngrijorată la ceas.

11.41. Perfect, nu era în întârziere. Pătrunse în Grand Central cu patru minute înainte de ora întâlnirii.

Cu imensele lui ferestre prin care năvălea o lumină albă, marele hol avea aspectul unei catedrale. Cu lustrele aurite şi sculpturile lui în marmură, locul părea un adevărat muzeu şi confirma reputaţia de cea mai frumoasă gară a lumii.

Traversă imensa sală a paşilor pierduţi, ca să ajungă la celebrul orologiu rotund, cu patru cadrane, de deasupra biroului de informaţii. Acolo fixase Creed Leroy întâlnirea. De obicei, îi plăcea locul acesta, pe care-l asocia întotdeauna cu un decor de cinema şi cu numele lui Hitchcock care turnase aici o secvenţă celebră din filmul *Cu moartea pe urmele tale*.

Ca de obicei, locul era plin de lume. În fiecare zi, înainte de a lua cu asalt Manhattan-ul sau de a pleca spre suburbii, mai bine de jumătate de milion de persoane treceau pe aici.

„Locul perfect pentru a trece neobservat".

Avocatul se opri pentru o clipă, luptând împotriva valurilor de călători care se revărsau din toate părţile. Verifică dacă telefonul portabil era deschis. Ştia că la celălalt capăt, Abby era pregătită să înregistreze toate cuvintele lui Leroy.

Nathan se impacientă. Nu ştia nici măcar cum arăta cel pe care îl aştepta. „Am să vă recunosc" se mulţumise să afirme maestrul cântăreţ. Mai aşteptă două sau trei minute, când o mână se abătu, brutal, pe umărul lui.

– Încântat să vă întâlnesc, în sfârşit, domnule Del Amico.

Bărbatul se afla acolo de câtăva vreme, dar Nathan nu se gândise nici un moment că putea fi vorba de Creed. Individul din faţa lui nu avea înfăţişarea unui administrator de staţie-service. În costumul său sobru, bine croit, cu palton de calitate, cu pantofi noi sau perfect întreţinuţi, dacă şi-ar fi înnodat o cravată în jurul gâtului, nu s-ar fi deosebit cu nimic de vreunul dintre membrii unui birou de avocatură din oraş. În plus, omul nu ieşea în evidenţă prin nici un aspect particular. La el, totul era comun: talia, corpolenţa, fineţea trăsăturilor... Totul era comun, cu excepţia privirii de smarald, în fundul căreia ardea o flacără intensă.

Individul nu părea prea vorbăreţ. Cu o mişcare a capului îi făcu semn avocatului să-l urmeze.

Cei doi bărbaţi merseră de-a lungul mai multor buticuri de pe marginea rampelor care conduceau spre peroane. Sosiră astfel, la etajul inferior, plin de cafenele, de prăvălii cu sandviciuri şi de restaurante. Ca să reducă din zgomot şi poluare, liniile ferate de la Grand Central fuseseră amplasate la subsol, ceea ce dădea vizitatorului impresia stranie că se află într-o gară fără trenuri. La invitaţia lui Leroy, Nathan împinse uşa de la *Oyster Bar.*

Localul avea reputaţia că oferea cele mai bune fructe de mare din oraş. În mod obişnuit, lui Nathan îi plăcea această braserie plină de farmec, cu imensa ei sală boltită.

– Să trecem mai întâi pe la toaletă, sugeră Leroy, destul de nervos.

– Cum?

– Nu discutăm.

Nathan îl urmă până la toaletă. Creed aşteptă ca încăperea să se golească pentru a-i cere:

– Dă-mi paltonul.

– Adică!?

– Dă-mi paltonul şi vestonul, nu vreau să porţi cumva vreun aparat care înregistrează.

– Nu port nimic! se revoltă Nathan dându-şi seama că planurile lui, bine gândite, erau gata să se ducă pe apa sâmbetei.

– Grăbeşte-te, ordonă Creed.

Nathan îşi scoase paltonul şi vestonul. Din buzunarul acestuia din urmă, îşi recuperă mobilul, pe care îl puse în buzunarul cămăşii. Nu-l costa nimic să mai încerce.

– Scoate-ţi ceasul.

Nathan execută.

– Desfă-ţi cămaşa.

– Eşti de-a dreptul paranoic.

– Nu vreau să repet.

Avocatul îşi descheie cămaşa, oftând. Leroy îi inspectă toracele.

– Mai vrei ceva? întrebă Nathan cu un ton provocator. Profită. Mi-am pus o pereche de chiloţi Calvin Klein.

– Telefonul, te rog.

– Eşti chiar ridicol!

Cu fermitate, Leroy pusese mâna pe mobil.

„La naiba".

– Verigheta.

– Nu, de asta nu te atingi!

Creed ezită o clipă, apoi îşi puse mâna pe încheietura avocatului.

– Hai, scoate-o!

Într-o clipă, Nathan îl apucă de gât şi-l lipi de perete.

– *Hrrrgl*... Încercă Creed Leroy să articuleze.

Nathan îl strânse mai tare.

– DE ASTA NU TE ATINGI! Ai priceput?

– Hrrrgl... pri...ce... put.

Avocatul îi dădu drumul.

Leroy se aplecă şi tuşi de mai multe ori ca să poată respira din nou.

– La dracu', Del Amico... ai să mi-o plăteşti.

– Bun, mişcă-te Leroy, ordonă Nathan ieşind din toaletă. Presupun că nu m-ai făcut să vin aici pentru supă de scoici...

Se aflau acum în faţa a două păhărele, puse pe o măsuţă acoperită cu o faţă de masă în carouri. Sala cea mare răsuna de conversaţiile însufleţite ale clienţilor. Leroy, care dusese paltonul, haina şi mobilul lui Nathan la vestiar, îşi regăsise stăpânirea de sine. Scoase un joc de tarot din buzunar şi îl întinse avocatului.

– Primele nouă cărţi formează numărul unui cont la o bancă din Bahamas, explică el. Trebuie să-ţi chemi banca şi să dispui virarea sumei în contul ăsta. Banca se numeşte Excelsior.

Nathan dădu din cap.

„Păcat că Abby nu poate înregistra".

La naiba, trebuia să-şi recupereze mobilul. Dar pentru asta, trebuia mai întâi să-i abată vigilenţa lui Leroy.

– Nu e deloc proastă ideea asta cu cărţile, Creed.

– Nu-i aşa?

– Da... nici o urmă... N-ai decât să amesteci cărţile ca să faci să dispară proba şantajului.

Leroy deveni brusc neîncrezător:

– Bun, termină cu osanalele şi grăbeşte-te să suni la bancă.

– Trebuie să-ţi amintesc că mi-ai confiscat telefonul?

– Ai să foloseşti aparatul restaurantului pentru un apel interurban.

– Cum doreşti.

Nathan îşi compuse un zâmbet de împăcare, pe care i-l adresă lui Leroy, apoi se ridică pentru a se îndrepta spre bar, ca şi cum asta era exact ce aştepta. Dar graba asta a lui Nathan îi trezi lui Creed o oarecare nelinişte.

– Aşteaptă, Del Amico. Ia-ţi mai bine mobilul. E mai bine să ascult şi eu ce spui.

Nathan îşi recuperă mobilul de la vestiar şi verifică dacă era deschis.

„Nici o problemă".

Se gândi la Abby pe care o ştia la post, cu magnetofonul pregătit la celălalt capăt al firului.

Acum, îi venise rândul să *pledeze*. Nathan Del Amico, marele avocat, urma să-l facă să vorbească pe Creed Leroy? Da, dacă era „cel mai bun", aşa cum încerca să se convingă.

Dar chiar era? Mai era încă?

Se aşeză din nou la masă şi puse neglijent mobilul pe masă. Simţea că Leroy devenea din ce în ce mai nervos.

– Spune-mi, trebuie să dai telefon astăzi sau mâine?

Nathan luă telefonul, se făcu că îl deschise şi apoi se întrerupse:

– De fapt, bancherul meu obişnuieşte să ia prânzul mai devreme...

– Încetează cu circul, Del Amico!

Nathan se scărpină în cap.

– Vorbim despre zece mii de dolari, nu?

– Nu-ţi merge cu mine, tipule!

– Calmează-te! La urma urmei, tu vrei să câştigi într-o zi ce am adunat eu în mai mulţi ani...

– ...dă-i drumul.

– Ce te face să fii atât de pregătit să treci de cealaltă parte a barierei? În sinea ta, sunt sigur că-ţi pui o mulţime de întrebări. Şi, mai ales, te trezeşti în fiecare dimineaţă şi îţi spui: „Asta e, sunt bogat?“ Sunt...

– Nu mă provoca!

– Ascultă, poate că ar trebui să amânăm pe altă dată, Creed. Nu te simţi în largul tău...

Leroy bătu cu pumnul în masă şi pronunţă, în fine, cuvintele pe care Nathan încerca să i le smulgă:

– Telefonează la nenorocita ta de bancă şi cere-i să vireze un milion în contul meu!

– Foarte bine, foarte bine, cum vrei tu.

„Dar eu sunt cel mai bun“.

Avocatul luă aparatul, îl opri ca să deconecteze microfonul şi-l reaprinse imediat. Îl sună pe Phil la bancă şi îi solicită să transfere banii sub privirile vigilente ale lui Leroy.

– Poftim, banii tocmai au fost transferaţi.

De îndată ce pronunţate aceste cuvinte, Creed se şi ridicase din scaunul lui pentru a se topi în mulţime. Nathan nu-l pierduse din vedere decât o fracţiune de secundă, dar nu mai reuşi să-l regăsească. Creed se evaporase.

Leroy ieşi din restaurant, fără să se grăbească. Bărbatul se pierdu în mulţime, încât Abby era cât pe ce să-l pirdă din vedere. Făcu câţiva paşi de-a lungul peronului şi chemă un taxi.

– La aeroportul Newark, ceru el, deschizând portiera maşinii.

Abby se precipită în urma lui:

– Şi eu merg la Newark, nu putem merge împreună?

Abby se strecurase atât de repede în maşină, încât Leroy nici nu avusese posibilitatea să refuze.

Taxiul rula de câteva secunde, când telefonul lui Abby sună.

– Cred că este pentru dumneata, spuse ea, întinzându-i aparatul lui Leroy.

– Ce înseamnă asta?

– Ai să vezi. Cât despre mine, eu mă opresc aici, spuse ea ciocănind în geam, ca să-l prevină pe şofer. Călătorie placută, domnule Leroy!

Taxiul se oprise, ca s-o lase pe Abby să coboare, sub ochii uluiţi ai lui Creed. Ezita să deschidă telefonul, dar curiozitatea fu mai mare decât prudenţa.

– *Alo?* avu el surpriza să-şi audă propria voce: „Telefonează la nenorocita ta de bancă şi cere-i să vireze un milion în contul meu! Şi apoi, vocea lui Nathan: Foarte bine, foarte bine, cum vrei tu."

– La dracu', de-a ce te joci tu, Del Amico?

– De-a jocul omului care acceptă să plătească o dată, dar nu de două ori.

– Ce vrei să faci cu banda asta?

– Nimic, am s-o păstrez aşa cum şi tu păstrezi caseta video. Nu? O păstrez pentru... „cazul în care..." dar numai de tine depinde ca eu să nu mă folosesc de ea niciodată.

– N-am să te fac să cânţi a doua oară, dacă asta te îngrijorează.

– Sper, Creed, pentru că jocul este mult mai puţin amuzant când treci pe la închisoare.

– Nu va exista o a doua oară.

– Nu vreau decât să te cred. Şi, încă ceva, Creed: ai să vezi... ei nu-şi ţin toate promisiunile.

– De cine vorbeşti?

– De bani, Creed, de bani.

Apoi închise.

Soarele cobora pe Nantucket. Un vânt dinspre est suflase fără încetare toată ziua. Odată cu căderea serii, valurile se

dezlănţuiseră mai violent, spărgându-se cu zgomot de stâncile care protejau vila Wexler.

Jeffrey şi Mallory stăteau pe veranda acoperită care se ridica deasupra valurilor. Era locul cel mai impresionant al casei, de unde privirea se pierdea direct în ocean.

Mallory se întorsese din Brazilia, cu zborul de dimineaţă. Sosind la San Diego, îşi sunase părinţii la Berkshires, dar servitorii îi spuseseră că „domnul şi doamna" hotărâseră să petreacă Crăciunul la Nantucket. Îngrijorată de această schimbare, luase avionul până la Boston şi sosise pe insulă abia de o oră.

– Asta e, Mallory, acum ştii toată povestea.

Jeffrey îi povestise cu lux de amănunte toate evenimentele din ultimele zile. Nu omisese nimic, din momentul în care, beat fiind, îl lovise pe Ben Greenfield, inclusiv sacrificiul lui Nathan, până la acea istorie cu Creed Leroy despre care ginerele lui îl ţinuse la curent. Revenise şi asupra problemei sale cu alcoolismul, care îl făcuse, acum douăzeci şi cinci de ani, să o acuze pe mama lui Nathan de un furt pe care ea nu-l comisese. Îi povestise totul, cu excepţia faptului că Nathan avea să moară.

Cu ochii plini de lacrimi, Mallory se apropie de tatăl ei.

– Ai veşti despre acest copil?

– Sun la spital de două ori pe zi. Starea lui este staţionară. Dar se poate întâmpla orice.

Jeffrey vru s-o cuprindă în braţe, dar ea îl respinse.

– Cum ai putut? se chirci ea. Cum ai putut, tată, să-l laşi pe Nathan să ia asupra lui faptele tale?

– Eu... nu ştiu ce să spun, se bâlbâi... el a vrut-o. Socotea că aşa este mai bine pentru toată lumea...

– ...şi cel mai bine pentru tine!

Sentinţa izbi dureros auzul lui Jeffrey.

Bătrânul nu ştia cum să se justifice. Se simţea legat de promisiunea făcută lui Nathan şi era hotărât să o respecte, chiar dacă, pentru fiica lui trebuia să treacă drept un laş. Asta era partea lui de povară. Modul lui de a ispăşi.

– Doar nu vrei să-l laşi să meargă la închisoare!?

– Nu, draga mea, îţi promit că am să-l scot de acolo. Poate că nu mai ştiu să fac decât un singur lucru pe lumea asta, dar am să-l fac cât mai bine.

Jeffrey îşi privi mâinile care-i tremurau în mod îngrijorător, semn că îi lipsea alcoolul. Pentru a treia oară în mai puţin de un sfert de oră, destupase sticla de apă minerală Evian de pe masă şi luase o înghiţitură, sperând, fără să creadă prea mult, că ea va avea asupra lui efectul liniştitor ale unui gât de vodcă.

– Iartă-mă, Mallory.

Se simţea mizerabil, paralizat de un sentiment care se situa dincolo de ruşine. Fiica lui, pe care o adora şi pe care o ştia atât de fragilă, plângea alături de el şi nu-l lăsa să o strângă în braţe.

Mallory se îndreptă spre imensul perete de sticlă care mărginea veranda. Privirea ei se pierdea în largul oceanului. Când era mică, pe timp de furtună, nu îndrăznea să se aventureze aici, din cauza zgomotului amplificat al valurilor şi al vântului. Această dezlănţuire a elementelor naturii o îngrozea şi îi dădea impresia că se afla chiar în mijlocul uraganului.

Jeffrey îndrăzni să facă un pas în direcţia ei.

– Draga mea...

Ea se întoarse, îl privi şi, în fine, se lăsă în braţele lui, ca atunci când avea zece ani.

– Tată, de când nu mai sunt cu împreună cu Nathan, sunt atât de nefericită.

– Vorbeşte cu el, dragă. Cred că are multe să-ţi spună.

– La început, când ne-am despărţit, am încercat un sentiment ciudat de durere sufletească şi de uşurare.

– De uşurare?

– Da, toată viaţa mi-a fost teamă că nu mă va mai iubi, că se va trezi într-o dimineaţă şi mă va descoperi aşa cum sunt, slabă şi fragilă. În acest sens, a nu mai fi cu el era o eliberare; pentru că deja îl pierdusem, nu riscam să-l mai pierd.

– Şi el are tot atâta nevoie de tine, pe cât ai tu nevoie de el.

– Nu cred. Nu mă mai iubeşte.

– Ce a făcut şi face el acum demonstrează tocmai contrariul.

Ea ridică ochii spre el, plini de speranţă.

– Du-te să-l regăseşti, o sfătui cu gravitate Jeffrey. Dar grăbeşte-te: timpul nu aşteaptă.

28

Închide ochii, bate de trei ori din călcâie
şi gândeşte foarte clar:
nicăieri nu e mai bine decât acasă.
Dialog din filmul *Vrăjitorul din Oz*,
de Victor Fleming

24 decembrie

– Pot să iau un hotdog?

Bonnie ţopăia pe lângă căruciorul vânzătorului ambulant de la întretăierea dintre Fifth Avenue şi 58th Street.

– E ora patru, draga mea, n-ai prefera nişte fructe?

– O, nu! făcu micuţa dând din cap, ador hotdogul cu mult muştar şi cu ciuperci prăjite! Este delicios.

Nathan ezită: deliciul ăsta nu era prea bun pentru sănătate, dar îşi dădu acordul, făcând un semn cu capul.

– *¿ Quanto cuesta esto*[1]*?*, întrebă micuţa cu cea mai mare seriozitate de pe lume, scoţând din buzunar un minuscul portmoneu în care îşi păstra economiile.

Tatăl ei o certă:

– Nu trebuie să vorbeşti spaniola cu toată lumea.

– *Son dos dolares*[2], îi răspunse vânzătorul clipind din ochi.

Nathan scoase şi el portofelul lui şi luă de acolo un teanc de bancnote îndoite.

---

1 Cât costă? (spaniolă) (n.tr.)

2 Doi dolari (spaniolă) (n.tr.)

– Păstrează-ţi banii.

Plăti cei doi dolari şi fiica lui îi mulţumi cu cel mai graţios surâs.

Înşfăcă hotdogul şi fugi către un grup care cânta colinde de Crăciun. Era un frig uscat, dar înviorător, cu un soare magnific care scălda faţadele caselor. Nathan o urmă. În mijlocul acestei mulţimi şi al numeroaselor grupuri care umpleau strada, era foarte atent să n-o piardă din ochi, ceea ce îi permise să constate că o splendidă pată de muştar se întinsese pe jacheta ei. Ascultară un moment câteva melodii foarte frumoase, cântate *à cappella* de către o formaţie de Negro Spirituals. Bonnie fredonă mai multe melodii împreună cu ei, înainte de a migra către un alt grup. Nu rezistă prea multă vreme tentaţiei de a dărui cei doi dolari pe care îi avea în buzunar unui violonist deghizat în Moş Crăciun, care aduna bani pentru Armata Salvării. Apoi îl duse pe Nathan spre intrarea dinspre sud-est în Central-Park, tocmai în faţa lui Grand Army Plaza.

Cu tot frigul, în această după-amiază, vastul spaţiu verde era luat cu asalt de către plimbăreţi. Împânzeau locul, venind cam de pretutindeni pe jos, cu bicicletele, în caleşti tradiţionale şi chiar pe schiuri de fond.

Trecură prin faţa unei pancarte care propunea adoptarea câtorva ramuri de arbori din parc.

– Aş putea să adopt şi eu o ramură pentru aniversarea mea? întrebă Bonnie.

Fu categoric:

– Nu, e caraghios, nu se adoptă arborii.

Ea nu insistă, dar îi adresă o altă cerere:

– N-am putea merge la Times Square de revelion?

– Nu este locul cel mai nimerit pentru o fetiţă. Şi apoi, nu este prea frumos.

– Sara mi-a zis că este cel mai important şi reuşit revelion în aer liber din ţară.

– O să vedem, scumpo. Acoperă-te mai bine, a început să fie frig.

Îşi înfundă boneta peruviană până la ochi. El îi înnodă fularul în jurul gâtului şi o puse să-şi şteargă năsucul cu un şerveţel Kleenex. Era o copilă adorabilă şi a avea grijă de ea era un privilegiu nemaipomenit.

Bonnie nu fusese prea afectată de ceea ce trăise în seara accidentului. A-şi vedea tatăl înhăţat de poliţişti ca un criminal oarecare nu fusese uşor pentru ea, dar, chiar a doua zi, bunicii îi spuseseră tot adevărul. Astăzi, nici nu mai vorbea despre asta decât ca să se intereseze de băieţelul care fusese rănit.

Din acest punct de vedere, veştile erau liniştitoare: chiar în dimineaţa aceea, Jeffrey îl sunase pe Nathan ca să-l anunţe că Ben ieşise din comă. Pentru cei doi bărbaţi, imensa uşurare de a afla că băiatul era în afara pericolului se împletea cu o satisfacţie mai egoistă: în acelaşi timp dispărea ameninţarea cu închisoarea care plana asupra lui Nathan.

Bonnie şi Nathan petrecuseră trei zile de vacanţă formidabilă în care nu făcuseră nimic altceva decât să fie împreună şi să se amuze. Nathan nu încercase să-i transmită fiicei lui vreun mesaj deosebit. Nu voia să-şi piardă timpul făcând pe filozoful, ci numai să împărtăşească cu ea momentele preţioase de care ea va putea să-şi aducă aminte mai târziu. O făcuse să descopere antichităţile egiptene şi pânzele lui Picasso de la MoMA[1]. În ajun, fuseseră să vadă gorila din imensa grădină zoologică din Bronx şi, dimineaţă, ajunseseră până la grădinile de la Fort Tyron Park, unde Rockefeller construise, piatră cu piatră, câteva mânăstiri aidoma celor din sudul Franţei.

Nathan îşi privi ceasul. Îi promisese să dea o raită pe la căluşei, dar trebuia să se grăbească. Era deja târziu şi celebra atracţie nu era deschisă decât până la ora patru şi jumătate. Alergară în direcţia manejului. O atmosferă de sărbătoare şi de bâlci se degaja de pretutindeni. Bonnie se amuza foarte tare.

– Nu urci lângă mine? întrebă ea, gâfâind.

– Nu, bebe, caruselul nu e pentru oamenii mari.

– Dar, uite, este plin de adulţi, făcu ea arătând caii de lemn călăriţi de oameni mari.

– Hai, repede, o încurajă el.

– Poftim, insistă ea.

Nu era chip să-i refuze ceva. Luă deci loc alături de ea, pe unul dintre caii pictaţi.

---

[1] MoMA: Museum of Modern Art (n.tr.)

– Am plecat! strigă copilul, când caruselul se puse în mişcare şi muzica porni.

După manej, se duseră să arunce câteva firimituri de pâine la raţele care se zbenguiau pe apele calme ale lacului şi ajunseră la patinoarul de la Wollman Ring.

În acea perioadă a anului, era unul dintre cele mai fermecătoare locuri în aer liber din Manhattan. Din spatele grilajului, Bonnie îi privea cu invidie pe ceilalţi copii care scoteau strigăte de bucurie, executând tot felul de figuri pe gheaţă.

– Vrei să încerci?

– Chiar pot? întrebă micuţa căreia nu-i venea să creadă.

– Numai dacă te simţi în stare.

Acum şase luni, ea ar fi răspuns *nu, mi-e frică* sau *sunt prea mică*, dar de câtăva vreme căpătase mai multă încredere în ea.

– Crezi că aş putea?

– Bineînţeles, răspunse Nathan privind-o în ochi. Doar eşti o adevărată campioană la role. Ei bine, patinele funcţionează la fel.

– Atunci vreau să-mi încerc norocul.

Plătiră cei şapte dolari pentru intrare şi închirierea patinelor, apoi o ajută să le pună şi să pătrundă pe pistă.

La început ezitantă, căzu pe gheaţa pentru prima oară. Intrigată, se ridică repede şi îl căută cu privirea pe Nathan. De pe marginea patinoarului, el o încuraja să persevereze. Încercă din nou, luă un pic de avans şi începu să alunece câţiva metri. Apoi prinse ceva viteză, se ciocni cu un băiat de vârsta ei, dar, în loc să înceapă să plângă, izbucni în râs.

– Fă aşa! îi strigă Nathan de departe, arătându-i cu mâinile în ce poziţie să aducă patinele ca să fraîneze.

Ea ridică degetul mare în direcţia lui. La anii ei învăţa repede.

Liniştit, urcă spre mica baracă în care se vindeau băuturi şi comandă o cafea, mereu cu privirea la ea. Cu obrajii înroşiţi de frigul viu al iernii, patina acum mai sigură pe sine în ritm de rock'n-roll.

Suflă în pumni ca să se încălzească. Astăzi, Manhattan părea o imensă staţiune de iarnă. De departe, pista de gheaţă strălucea ca argintul. Pe taluzul care înconjura patinoarul, era scris pe zăpadă: I ♥ NY. Nathan iubea această atmosferă de iarnă, când oraşul părea închis într-un sipet de cristal. Se deplasă de-a lungul grilajului ca să profite de ultimele raze ale soa-

relui de după-amiază. Chiar simplul fapt că se putea bucura de soarele care-i mângâia faţa devenise important pentru el.

Acest gând declanşă în el un val de emoţie. Îndată, va veni sfârşitul. Nu va mai putea niciodată să simtă parfumul minunat al cafelei gâdilându-i nările sau căldura soarelui încălzindu-i pielea. Îi veniră lacrimi în ochi, dar le alungă. Nu era momentul să se lase doborât. La urma urmei, i se lăsase timpul să le spună la revedere fiicei şi soţiei sale. Nu toţi muritorii aveau această şansă.

Curând, razele aurite ale soarelui începură să coboare în spatele zgârie-norilor. Noaptea cobora repede. Lampadarele se aprindeau ca nişte lumânări în mijlocul acestui peisaj de zăpadă, oferind parcului o altă viziune feerică.

Pentru moment, mai era ziuă, dar un capăt de lună albicioasă îşi făcuse apariţia în spatele turnurilor.

Atunci o văzu cum apare de departe, în lumină.

Mallory.

Silueta i se proiecta în lumina portocalie. Vântul îi mătura pletele şi frigul îi împrumuta culorile sale.

Când îl zări, prinse să alerge în direcţia lui şi i se aruncă în braţe abia trăgându-şi sufletul. Ca şi când ar fi avut din nou douăzeci de ani, numai că, atunci când se întoarseră, văzură o fetiţă care îşi scosese patinele şi alerga spre ei, cu strigăte de bucurie.

Bonnie sări în braţele lor şi se îmbrăţişară toţi trei. Copilul întrebă:

– Facem floarea?

Era un joc pe care-l inventaseră altă dată, când Bonnie era foarte mică. Mai întâi se apropiau foarte tare, se îmbrăţişau şi spuneau: „floarea închisă", apoi se depărtau uşor şi strigau: „floarea deschisă". Începuseră manevra ca atare şi făcură de mai multe ori: *floarea închisă, floarea deschisă, floarea închisă, floarea deschisă...*

Un joc simplu, semn al unirii, ca să sudeze această familie din care unul va lipsi pentru totdeauna.

29

Suferim întotdeauna din dragoste,
chiar când credem că nu suferim de nimic.
Cristian Bobin

Câteva ore mai târziu
Noaptea de 24 decembrie
Apartamentul din San Remo Building

Lungiţi amândoi în mijlocul patului, priveau stelele de pe bolta cerească.

Cerul era atât de senin, încât luna poleia camera într-o nuanţă albăstruie. Buzele lui Mallory alunecară în lungul gâtului lui Nathan. Un val imens de fericire îi învăluise, pentru a-i uni din nou şi respiraţia le era tot mai rapidă.

Îşi trecu mâna prin părul soţului său.

– Domnule, ştii că sunt mai bătrână decât tine? îi şopti la ureche.

– Numai cu şapte zile, remarcă el cu un surâs.

– Cred că ai fost făcut pentru mine, glumi ea.

Îi puse mâna pe piept.

– Ce vrei să spui?

Ea continuă jocul.

– Când am fost concepută, cred că o entitate binefăcătoare s-a aplecat peste leagănul meu şi a hotărât să-mi aducă alături pe cineva ca să pot înfrunta greutăţile acestei lumi.

– Şi astfel s-a hotărât existenţa mea la nivel înalt? spuse el râzând.

– Exact. Poţi deci să-mi mulţumeşti foarte călduros, murmură ea sărutându-l. Fără îndoială că, fără mine, n-ai fi văzut lumina zilei.

Răspunse îndelung sărutărilor ei. Nu mai voia să se desprindă de parfumul ei, era atent la tot, la cea mai neînsemnată tresărire, la cel mai mărunt suspin al ei. Nici dacă ar fi câştigat la loterie, nici dacă ar fi câştigat procesul secolului, nici dacă ar fi adăugat şapte sau opt zerouri la contul său din bancă, nimic nu se putea compara cu ce simţea acum. O strânse mai tare în braţe, o sărută pe ceafă, îi mângâie şoldurile şi se lipi de spatele ei, ca şi cum ea ar fi constituit ultima lui legătură cu viaţa.

Tot ce trăise în aceste ultime zile îi defilă cu viteză prin faţa ochilor şi îşi dădu seama că nu se simţise niciodată atât de plin de viaţă, decât din clipa în care înţelesese că avea să moară.

Apoi, imediat, simţi din nou cum moartea îi dădea târcoale.

În seara asta, pentru prima oară, era pregătit să o accepte. Bineînţeles că frica nu dispăruse, dar era însoţită de o anumită nerăbdare. Devenise curios să ştie ce însemna moartea, aşa cum eşti curios să descoperi pentru un nou continent. Pornea poate către necunoscut, dar era înconjurat de dragoste. „În pace cu el însuşi şi în pace cu ceilalţi", cum ar fi spus Garrett.

Trupul îi era fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Simţea, din nou, în piept, durerea aceea de care uitase şi muşcătura de la picior reîncepu şi ea să-l doară. I se părea, de asemenea, că toate oasele din corp începuseră să-i fiarbă şi să se fărâmiţeze. Se simţea puţin câte puţin exclus din lumea celor vii, proiectat într-o dimensiune necunoscută.

Avea impresia că nu mai era viu decât ca să poată muri.

Era ora două dimineaţa când închise ochii şi ultimul lui gând fu pentru Goodrich.

Curând, nu va mai fi aproape de mine.

N-am să-l mai văd. N-am să-l mai aud.

El va continua să opereze oameni şi să-i ajute pe alţii să moară. Eu, ca şi toţi cei care m-au precedat, voi avea, în fine, răspunsul la întrebarea: există un loc unde mergem cu toţii?

Cam la o sută de kilometri depărtare, Jeffrey Wexler se ridică din pat, fără să facă zgomot. Deschise o uşiţă ascunsă

sub scara salonului, aprinse becul prăfuit care atârna de plafon şi coborî cu prudenţă scările care duceau în pivniţă.

De pe unul din rafturile de lemn, trase o cutie de şase sticle de whisky, pe care un distribuitor i le adusese cu câteva zile mai înainte: Chivas de douăzeci de ani, un cadou de Crăciun de la un client pe care îl scosese dintr-o mare încurcătură.

De cum se aşezase în pat, Jeffrey înţelesese că nu-şi va putea găsi pacea şi somnul câtă vreme sticlele acelea vor exista sub acoperişul său. Urcă cu cutia în bucătărie şi goli sticlele, una câte una, în chiuvetă. Operaţia îi luă câteva minute, în timpul cărora privise gânditor la alcoolul curgând ca apa albicioasă care se scurge din *spaghetti*. Apoi, deschise la maximum robinetul, ca să nu fie ispitit să lingă spălătorul.

Cum putuse un bărbat ca el să ajungă în halul ăsta? Îşşi punea întrebarea asta în fiecare zi, deşi ştia că răspunsul nu-l va afla niciodată. Aşteptând, ştiuse şi astăzi să reziste tentaţiei. Totuşi mâine, ca şi în zilele ce vor urma, va fi o nouă luptă adevărată, care necesita o vigilenţă pe toate planurile şi în orice clipă. Pentru că, atunci când era lipsit de alcool, era în stare să bea orice: apă de colonie, deodorant, spirt din dulapul de medicamente. Pericolul era peste tot.

Se întoarse să se culce lângă soţia lui, dar era foarte deprimat. Strânse perna în mâini. Poate că trebuia să încerce să se apropie de Lisa, să comunice mai mult cu ea şi să-i vorbească de această prăbuşire morală care îl învăluise în întregime. Acum sau niciodată era momentul...

Da. Avea să-i vorbească, fără îndoială, chiar de mâine.

Dacă va găsi curajul s-o facă.

După miezul nopţii
Undeva într-un cartier popular din Brooklyn

Connie Booker deschisese uşa cu grijă, ca să nu facă zgomot. Se plecă asupra lui Josh şi îl privi cu o adâncă duioşie. Acum câteva zile, această încăpere nu era decât o cameră pentru prieteni, rece şi fără viaţă. Iar în seara asta, un copil dormea în căldura unui pătuţ.

Nu-şi putea reveni. Totul se petrecuse rapid. Mai întâi tragedia morţii nepoatei sale, Candice, în timpul acelui teribil atac. Apoi, câteva ore mai târziu, primise telefon de la serviciile sociale care îi propuneau să primească copilul. Lui Connie nu-i trebuise prea mult ca să accepte. La cincizeci de ani pe care îi va împlini în curând şi după mai multe avorturi, nu mai spera să aibă copii. Se afla la o vârstă la care nu mai aştepta cine ştie ce de la viaţă. În ultimii ani se simţise din ce în ce mai obosită şi mai bătrână. Dar, de îndată sosise Josh, apăsarea existenţei se evaporase. Viaţa sa îşi regăsise imediat sensul.

Era sigură că va fi o mamă bună. Lui Josh n-avea să-i lipsească nimic. Împreună cu soţul ei, vor munci din răsputeri. Jack, foarte mândru de noul lui rol de tată, ceruse deja ore suplimentare la cazarmă.

Totuşi ceva o tracasa. În dimineaţa aceea, în cutia de scrisori, găsise un pachet de hârtie kraft cu o maşinuţă electrică şi câteva bancnote. Conţinea o scrisoare, semnată simplu „Nathan", precizând că banii aceia erau destinaţi pentru Crăciunul mititelului.

Citise scrisoarea, împreună cu Jack, de mai multe ori şi nu ştiuseră ce să creadă. Cu siguranţă, era un Moş Crăciun ciudat. Connie îmbrăţişă cu duioşie copilul şi ieşi în linişte.

Închizând uşa, continua să se întrebe cine putea fi acel misterios donator.

Greenwich Village

Abby Coopers se întorcea de la petrecerea de revelion. Singură. Avea o afurisită de durere de cap şi un lucru era sigur: nu în seara asta avea să întâlnească marea ei dragoste. În faţa uşii, paznicul îi pusese în braţe un pachet. Îl deschise cu curiozitate. Era o sticlă de vin franţuzesc, însoţită de câteva cuvinte. Nathan îi ura Crăciun fericit şi îi mulţumea pentru tot ce făcuse pentru el.

Îşi scoase pantofii în grabă, apoi începu să asculte CD-ul ei favorit – *Songs*, al trioului de jazz al lui Brad Mehldau – înainte de a aprinde luminile. Se aşeză pe canapea, întinzându-şi picioarele pe locul neocupat de lângă ea.

Reciti felicitarea pentru a doua oară. Era ceva ciudat în acele cuvinte, ca şi cum ar fi fost o scrisoare de adio, ca şi cum urmau să nu se mai vadă niciodată.

Nu, era stupid, îşi făcea idei. Se întreba totuşi unde putea să fie Nathan în acest moment. Intuiţia ei îi dădu răspunsul: fără îndoială cu fosta lui soţie.

Păcat.

Ar fi putut să fie marea ei dragoste.

Garrett Goodrich ieşi din centrul de îngrijiri paliative de la Staten Island.

– Hai, Cujo, sus, căţeluşul meu, spuse el, deschizând portiera.

Dogul uriaş se execută, lătrând uşor.

Garrett se instală în faţă, răsuci cheia de contact şi deschise vechiul lui radio. Butonă mai multe posturi şi se opri să o asculte pe Britney Spears, se încruntă la un refren al lui Eminem, apoi îşi găsi fericirea graţie unui post de muzică clasică, care transmitea *Nabucco* de Verdi.

– Perfect, judecă el clătinând din cap.

Porni încet către apartamentul lui, în timp ce corul sclavilor evrei intona *Va, pensiero, sull'ali dorate*. La primul stop, aruncă o privire la câinele de pe bancheta din spate, apoi îşi stăpâni un căscat greu. De câtă vreme nu mai dormise ca lumea? Făcu un efort, dar nu reuşi să-şi amintească.

Oricum, de multă vreme.

În camera ei, Bonnie Del Amico nu reuşea să închidă ochii.

Era atât de fericită că părinţii ei se iubeau din nou. Era exact ceea ce-şi dorise. De doi ani, nu trecuse o singură zi fără s-o ceară în rugăciunile ei. Totuşi, neliniştile ei nu erau cu totul spulberate, ca şi cum o ameninţare confuză plana încă asupra familiei sale.

Se ridică dintr-un salt, îşi îndesă boneta peruviană pe care o luase de pe un scaun şi se folosi de ea ca de un talisman, ca să poată adormi în cele din urmă.

Ora trei dimineaţa, într-un cimitir din Queens

Un strat gros de zăpadă îngheţată acoperea piatra de mormânt a lui Eleanore Del Amico. În dimineaţa asta, fiul său îi

adusese flori: un buchet cu câţiva trandafiri într-un vas din cositor. Dacă vasul ar fi fost transparent, s-ar fi putut vedea, prin el, ceva care înlănţuia tijele florilor.

Era o brăţară cu patru rânduri de perle, cu o închizătoare din argint, bătută cu briliante mici.

Era încă noapte în sătucul Mystic, Massachusetts.

Aproape de plajă, într-o casă goală, se afla o cameră cu rafturi din metal. Într-o cutie mare din carton, se găsea un album pe care cineva îl deschisese recent. Un album care conţinea tot felul de lucruri: texte, desene, flori presate, fotografii... Într-una din ele, o femeie alerga pe o plajă.

Dedesubt, ea scrisese cu stiloul:

„Alerg atât de repede, încât moartea nu mă va ajunge niciodată din urmă".

Se numea Emily Goodrich şi ştia totuşi foarte bine că moartea o lua cu sine.

Dar poate exista şi altceva.

Un mister.

Un loc unde mergem cu toţii.

Mallory deschise ochii.

Ascultă, în noapte, respiraţia soţului său care dormea lângă ea.

Pentru prima oară de multă vreme, se simţea încrezătoare în viitor şi se gândi la posibilitatea de a mai face un copil. Această perspectivă o umplu dintr-odată de o bucurie debordantă.

Înainte de a adormi, Dumnezeu ştie de ce, îşi aminti că, din cauza călătoriei în Brazilia, nu-şi luase rezultatele analizelor pe care medicul îi ceruse să le facă în ultima săptămână.

Atâta rău, pot să mai aştepte câteva zile. În orice caz, doctorul Albright se neliniştea întotdeauna pentru nimic.

Ziua se ridica pe insula Nantucket.

La ora asta, nimeni nu era în apropierea lacului din Sankaty Head, în spatele mlaştinilor care scăldau plantaţiile de trestie.

În zonă, apele lacurilor şi ale iazurilor îngheţaseră de mai multe zile. Totuşi, o lebădă albă înota de-a lungul unei mici suprafeţe unde gheaţa începuse să se topească. Cum de se rătăcise această lebădă aici, în plină iarnă? Nimeni nu va şti niciodată.

Nimeni nu avea s-o mai vadă vreodată, pentru că pasărea nu întârzie să-şi ia zborul, bătând din aripi cu putere.

Ca să se ducă... cine ştie unde.

30

Nu spune niciodată despre ceva:
l-am pierdut, ci... l-am dat înapoi.
Ţi-a murit copilul? A fost dat înapoi.
Ţi-a murit nevasta? A fost dată înapoi.
Epictet

25 decembrie

La început, nu simţise decât o undă de căldură pe faţă. Dar nu fu ispitit să deschidă imediat ochii: îi era foarte frică de ce ar fi putut să descopere.

Auzi o muzică de departe. Cunoştea melodia. Ce putea să fie? Mozart, poate. Da, *concertul pentru pian nr. 20*, preferinţa lui.

În fine, i se păru că un miros de *pancake* plutea în aer: pe lumea cealaltă nu miroase a clătite.

Într-adevăr, se afla la el acasă, în chiloţi şi tricou în camera în care se culcase în ajun. Îi era greu să creadă, dar era încă în viaţă. Se ridică în şezut, în pat. Nu era nimeni lângă el. Întoarse capul spre fereastră: ce frumoasă era ziua asta de Crăciun! Soarele îşi revărsa lumina strălucitoare în toată camera.

Bonnie împinse uşa camerei şi băgă capul în deschizătură.

– *¿Qué tal*[1]*?* întrebă ea văzându-şi tatăl treaz.

– Salut, veveriţă mică, totul e bine?

– Foarte bine! strigă ea, luându-şi avânt ca să sară în pat.

---

1 Ce faci? (spaniolă) (n.tr.)

El o prinse în braţe şi o strânse la piept.

– Unde este mama?

– Pregăteşte clătite. O să luăm micul dejun în pat, toţi trei!

Ca să-şi manifeste entuziasmul, Bonnie se servi de patul părinţilor ei ca de o trambulină, înmulţindu-şi salturile, răsturnările şi tot felul de figuri.

Nathan trase cu urechea. Frânturi de muzică clasică îi ajungeau de la parter, amestecate cu zgomotul vaselor şi ustensilelor de bucătărie. Lui Mallory îi plăcuse întotdeauna să trebăluiască, ascultând radioul.

Coborî din pat şi, în faţa oglinzii, se examină cu atenţie. Îşi frecă barba nerasă cu dosul mâinii, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nici o îndoială, era chiar el, în carne şi oase. În ajun, fusese convins că va muri în cursul nopţii. Dar acum, nici febră, nici dureri, de parcă pericolul care îl ameninţa se evaporase.

Cum să-şi explice? Totuşi nu inventase nimic.

Vocea lui Mallory se auzi din bucătărie:

– Vine cineva să mă ajute?

– Vin! strigă Bonnie, făcând o aterizare controlată pe parchet.

Fiica lui, soţia lui şi el, reuniţi, în fine, fără nici o ameninţare deasupra capului. Era prea frumos. Prea multă fericire dintr-odată.

Totuşi, simţea vag că ceva nu era în regulă. Trebuia să vorbească cu soţia lui. Îi propuse să o ajute.

– Ai nevoie de mine, draga mea?

– Totul e bine, dragostea mea; mă descurc, îi răspunse Mallory.

Nathan, în faţa ferestrei, se ridică în vârful picioarelor, ca să privească spre Central Park, care începea să se trezească. Ceaţa dimineţii, care reducea întotdeauna vizibilitatea, se risipise complet.

Bonnie urca scările cu o tavă pe care se afla o farfurie plină cu clătite. O puse pe pat, îşi înfipse unul din degete în vasul cu sirop de arţar şi îl duse la gură, făcându-i semn cu ambii ochi, în stilul ei bine cunoscut.

– Miammm-miammm, făcu ea frecându-şi burtica.

În spatele lui, auzi treptele cum scârţâie. Se răsuci, ca să pândească apariţia lui Mallory.

La început, nu observă nimic deosebit. Radioasă, Mallory stătea în lumină, în picioare în pragul uşii, ducând o tavă mare pe care se afla micul dejun cu cafea, fructe şi prăjiturele.

Dar când înaintă în cameră ca să facă înconjurul patului, Nathan tresări şi simţi pe dată pământul cum se scufundă sub el: un halou de lumină albă rămânea agăţat de părul lui Mallory.

31

Nu moartea este rea,
ci datoria neîndeplinită
Dialoguri cu îngerii

Tulburat şi cuprins de cele mai nebuneşti gânduri, Nathan rula cu toată viteza spre Soho.

Trebuia să ştie. Şi numai Garrett avea răspunsurile.

Aruncă un ochi pe cadranul tabloului de bord. La ora asta, în zi de sărbătoare, medicul era probabil acasă.

Sosi în viteză pe Houston Street, îşi lăsă maşina în mijlocul străzii şi se îndreptă în grabă spre blocul lui Goodrich. După o rapidă privire pe etichetele cutiilor de scrisori, urcă în goană treptele care duceau la ultimul etaj.

Ajuns în faţa uşii medicului, bătu cu putere.

„Nimeni."

De furie, izbi cu pumnul în uşa care începu să vibreze. Alarmată de zgomot, o vecină bătrână şi aplecată de şale ieşi pe palier.

– Dumneata faci tot vacarmul ăsta? întrebă ea supărată.

– Doctorul nu este aici?

Ea îşi privi ceasul.

– La ora asta... îşi plimbă câinele.

– Ştiţi unde? o întrebă avocatul, făcând un efort ca să-şi îndulcească vocea.

– Nu ştiu, răspunse femeia speriată, se duce uneori pe lângă...

Dar finalul răspunsului său se pierdu pe scări:

– ...Battery Park.

Nathan pornise deja. Apăsă pe acceleraţie, în direcţia Downtown. Circulaţia era liberă, dar i se părea că merge prea încet. Trecu imprudent de un semafor, întorcând pe Broadway. Ros de nelinişte, nu mai distingea drumul care defila în faţa lui.

Nu avea în faţă decât imaginea lui Bonnie sărind de bucurie pe pat şi chipul lui Mallory înconjurat de lumina aceea. Speriat, se apropiase de ea, o atinsese, îi trecuse cu mâna prin păr ca pentru a goni blestemata aceea de aureolă, dar lumina nu dispăruse.

Şi numai el o vedea.

Îşi continuă cursa nebună. În dreptul lui *TriBeCa,* dădu înapoi ca să se angajeze pe ceea ce credea că este o scurtătură, dar se dovedi o stradă cu sens unic. Merse pe sensul interzis câteva zeci de metri, urcând de mai multe ori pe trotuar, strecurându-se printre maşnile care claxonau vehement. Reuşise să întoarcă şi să încetinească: în situaţia în care se afla, nu-şi putea permite să pună pe urmele lui toate maşinile de poliţie ale oraşului.

Abandonă în cele din urmă maşina în dreptul lui Fulton Street, fără ca măcar să se gândească să o încuie. Continuă cursa pe jos şi, câteva minute mai târziu, ajunse în punctul sudic al Manhattan-ului. Traversă aleile împădurite din Battery Park ca să ajungă pe promenada de la mărginea Hudson-ului. Un stol de pescăruşi zbură la sosirea lui. Mai mult nu putea coborî. Golful New York, bătut de vânt, se deschidea înaintea lui. Alergă de-a lungul promontoriului care mărginea fluviul. Era puţină lume: câţiva amatori de jogging izolaţi veniţi să escape de kilogramele căpătate cu ocazia sărbătorii din ajun, în timp ce un bătrân profita de absenţa feribotului ca să-şi aşeze undiţele de-a lungul debarcaderului. Deşi era o zi însorită, silueta statuii Libertăţii, cu torţa întinsă către Staten Island, era ascunsă într-un nor mic de ceaţă.

În fine, îl zări pe Garrett.

Cu mâinile încrucişate la spate, acesta îşi plimba liniştit câinele, redutabilul Cujo, care mergea cu paşi mărunţi, la câţiva metri înaintea lui.

Când se afla încă destul de departe de medic, Nathan îi strigă:

– Ce înseamnă asta? urlă el.

Garrett se întoarse. Nu părea chiar atât de mirat că-l vede, ca şi când ar fi ştiut dintotdeauna că această istorie se va termina aici şi în acest fel.

– Cred că ştii foarte bine, Nathan.

– Nu asta mi-ai spus, protestă el ajungând în dreptul lui, pretindeai că *eu* eram cel care trebuia să moară.

Garrett scutură din cap.

– N-am afirmat niciodată asta. Tu ai crezut asta.

– Ba da, ai spus-o! Doar n-am visat.

Îşi aduse aminte cum îi pusese întrebarea: *Eşti aici pentru mine*?

Şi totuşi, reflectând mai bine, Nathan îşi dădu seama că Garrett era cel care avea dreptate: niciodată nu îi confirmase, cu claritate, că el era cel care avea să moară. Singura dată când consimţise să-i dea un fel de răspuns, în timpul discuţiei lor din cafeneaua spitalului, precizase: *Nu este adevărat ceea ce am zis*. Dar Nathan nu ţinuse cont de remarca lui.

Unele dintre cuvintele lui Goodrich îi răsunau acum în minte.

„Există oameni care îi pregătesc pe cei care vor muri, să facă marele salt în lumea cealaltă.

Rolul lor este să uşureze despărţirea liniştită a celor vii de cei morţi.

Este un fel de confrerie.

Lumea este plină de Mesageri dar puţini oameni ştiu de existenţa lor.

Nu sunt un semizeu. Sunt doar un om, ca tine."

Aceste ultime cuvinte:

...ca tine.

Nathan tremura. Avusese toate elementele înaintea ochilor şi nu se îndoise de nimic.

Îl privi pe Garrett în ochi.

– N-ai venit ca să vesteşti moartea mea.

– Într-adevăr, mărturisi medicul pe un ton resemnat, nu pentru asta am luat legătura cu tine.

– Voiai să mă previi că urma să devin un Mesager, aşa-i?

Goodrich aprobă din cap.

– Da, trebuia să-ţi descopăr această faţetă ascunsă. Rolul meu era doar acela de a te iniţia în această postură şi de a mă asigura că faci faţă rolului care ţi s-a încredinţat.

– Dar de ce eu?

Garrett depărtă braţele în semn de fatalitate.

– Nu căuta să înţelegi ceva ce nu se poate explica.

Vântul începuse să bată. Era vremea ca Nathan să aibă confirmarea pe care venise s-o caute.

– Mallory va muri, nu-i aşa?

Garrett îi puse mâna pe umăr şi îi spuse pe un ton foarte blând:

– Da, Nathan, mă tem că da.

Tânărul avocat îndepărtă cu violenţă braţul mângâietor al medicului.

– Dar de ce? urlă el, disperat.

Garrett inspiră adânc, înainte de a recunoaşte:

– Prima sarcină pe care o are de îndeplinit noul Mesager este foarte grea. Pentru că ea constă în a o ajuta să moară pe fiinţa care îi este cea mai apropiată.

– Este josnic, strigă el, ameninţător.

Câţiva oameni care se plimbau se opriseră intrigaţi, ca să asiste la scenă.

– Calmează-te, nu eu sunt cel care stabileşte regulile, răspunse trist Goodrich. Şi eu am trecut prin asta, Nathan.

Umbra lui Emily trecu pe dinaintea ochilor săi, făcând ca furia lui Nathan să se risipească.

– De ce? întrebă el dezarmat, de ce trebuie să asişti la moartea celei pe care o iubeşti, ca să ajungi la statutul acesta?

– Aşa a fost dintotdeauna. Este preţul plătit pentru a deveni Mesager.

Avocatul se revoltă:

– Care preţ? N-am avut de ales niciodată!

Garrett se aştepta la acest argument:

– Nu este adevărat, Nathan. Tu ai ales să revii.

– Vorbeşti aiurea!

Garrett îl privi pe Nathan cu o expresie plină de omenie. I se părea că se regăsea în urmă cu douăzeci şi cinci de ani

când, ca tânăr medic, trebuise să treacă prin aceeaşi experienţă. I-ar fi plăcut să-l îmbărbăteze, pentru cât ştia că era atât de greu să accepte aceste revelaţii.

– Aminteşte-ţi de clipa în care erai cât pe-aci să mori.

– Când eram în comă, după accident?

– Da, care este imaginea care te-a determinat să trăieşti?

– ...

Nathan resimţise ca un şoc electric care îi străbătuse corpul, mai înainte de a fi proiectat mintal în tunelul de lumină.

– Ce ai văzut? întrebă din nou Garrett. Cine este cel care te-a îndemnat să revii în lumea celor vii?

Nathan înclină capul.

– ...am văzut un chip, admise el, un chip care părea că nu are vârstă...

Da! Acum totul îi revenea în minte. Se revăzu copil, la opt ani, în timpul acelui faimos moment pe care îl ascunsese întotdeauna. Îşi amintea bine de acea lumină albă, foarte blândă, care-l atrăgea iremediabil spre moarte. Apoi, brusc, în ultimul moment, când credea că a trecut deja de cealaltă parte, simţise că e lăsat să aleagă: să plece sau să se întoarcă.

Ca să-l ajute în alegere, i se trimisese, de asemenea, o viziune: o imagine care durase foarte puţin, ca un fulger scurt din viitor.

Era un chip. Chipul celei pe care, mulţi ani după aceea, avea s-o aleagă drept soţie. Fizic, era diferită, dar în sinea lui, ştiuse întotdeauna că ea era. Ea suferea. Era singură şi îl chema. Pentru asta revenise: ca să fie alături de soţia sa când moartea ar fi venit s-o caute.

Pentru a treia oară, Garrett îl întrebă:

– Pe cine ai văzut atunci, Nathan?

– Pe Mallory... Ea era. Ei îi era frică. Ea avea nevoie de mine.

Micile rafale de vânt agitau apele Hudson-ului. Ceaţa se risipise complet şi acum se putea vedea golful cât era el de mare, de la Brooklyn până la New Jersey.

Nathan Del Amico urca la pas către nordul Manhattan-ului. Ştia că zilele care vor veni vor fi foarte grele.

În mintea lui, totul se învălmăşea.

Ce-i va spune lui Mallory când se va afla faţă în faţă cu ea? Va fi capabil să nu cedeze? Va putea să fie la înălţimea puterii zdrobitoare care îi era dată?

De un lucru era sigur: o va înconjura cu toată dragostea de care era capabil, o dragoste adâncă şi inalterabilă, care nu încetase nici o clipă şi care va dura dincolo de orice.

Cât despre rest, nu avea puterea să-şi imagineze ce se va întâmpla când Mallory nu va mai fi alături de el şi când el va trebui să-i ajute pe alţii să facă marele salt.

Pentru moment, nu putea să se gândească decât la ea.

El va fi busola ei, ghidul ultimelor ei clipe.

Mesagerul care îi va lua mâna ca s-o însoţească până la pragul acelui loc.

Acel loc necunoscut şi temut.

Acolo unde vom merge cu toţii.

În dreptul lui Trinity Church grăbi pasul: femeia pe care o iubea îl aştepta acasă.

Şi avea nevoie de el.

Mulțumiri

Lui Valentin Musso, pentru numeroasele lui idei și sfaturi pertinente.

Mulțumesc, Valen, *Și după...* n-ar fi existat în această formă fără ajutorul tău.

Părinților și fratelui meu Julien, pentru încurajările și criticile lor, deseori foarte argumentate.

Lui Bernard Fixot și Carolinei Lépée.
A lucra cu voi este un privilegiu.

De același autor
va apărea

Salvează-mă

Nimic nu anunță faptul că Juliette și Sam se vor întâlni. Cu atât mai puțin, faptul că se vor îndrăgosti.

Întâlnirea celor doi este magnifică și explozivă. Într-un singur weekend petrecut la New York își trăiesc pasiunea. Acesta este momentul decisiv în care cei doi își pot lega destinele, dar nici unul nu pronunță cuvintele magice. Peste o jumătate de oră, Sam primește o veste cutremurătoare; avionul în care se afla Juliette, a explodat.